

Βιβλιοθήκη Παιδαγωγική

85-1

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΔΙΣΧΥΔΟΥ

ΟΡΕΣΤΕΙΑ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗ

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ~~

Αριθ. *2,55*

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ~~

Αριθ. *351*
2,165

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ~~

Γεν. αριθ. *439*
Κατηγορία *2*
Ειδ. αριθ. *19*

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ~~

Αριθ. αἰ. *17*
Κατηγ. *Βιβλιοθήκη*

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

1911

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΟΡΕΣΤΕΙΑ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθμ. .... 3/519 .....

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1911

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΟΡΕΣΤΕΙΑ

Εἶναι γενικῶς σχεδὸν παραδεδεγμένον σήμερον, ὅτι ὁ Αἰσχύλος ὠρμήθη ἀπὸ λόγους κυριώτατα πολιτικούς διὰ τὰ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐν ἔτει 458 π. Χ., τὴν Τριλογίαν ταύτην, τῆς ὁποίας βάσις ὑπόκειται ὁ μῦθος τοῦ Ὀρέστου. Μεταξὺ τῶν διασήμεων δικῶν, αἵτινες ἐδικάσθησαν ἐπὶ τοῦ αἰτικοῦ λόφου, τοῦ Ἄρειου Πάγου, ἀνεφέρετο ὑπὸ τῆς παραδόσεως καὶ ἡ τοῦ μητροκτόνου Ὀρέστου· ἐκεῖ, χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἀργεῖος βασιλεὺς ἐκηρύχθη ὄχι ἀθῶος, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐλεύθερος τοῦ φόνου. Χάριν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ἐπεδίωκεν ὁ ποιητής, εἰσάγει εἰς τὸν μῦθον ταύτην τὴν μικρὰν καινοτομίαν, ὅτι παριστᾷ τὸν Ἄρειον Πάγον τότε πρῶτον συσταθέντα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ δικάσῃ τὸν Ὀρέστην· καὶ ἐκ τούτου λαμβάνει ἀφορμὴν τὰ ἐξάρῃ τὴν θεῖαν ἀρχὴν καὶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἀνωτάτου τούτου δικαστηρίου ἢ μᾶλλον πολιτικοῦ Σώματος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς μὲν τῶν Μηδικῶν εἶχε συγκεντρώσῃ εἰς τὰς χεῖρας του τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας, τῶρα ὅμως τελευταῖα, καὶ ἀκριβῶς τὸ ἔτος 458, ἐκινδύνευε τὰ χάσῃ καὶ τὰ τελευταῖα του πολιτικά προνόμια, ὑπὸ τὰ ἀμείλικτα πλήγματα τῆς δημοκρατικῆς μερίδος, τῆς ὁποίας ἤγειτο ὁ Περικλής. Συγχρόνως ὁ ποιητής ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ὀρέστου λαμβάνει τὸ ἐνδόσιμον τὰ παρηγορήσῃ μετ' ὅλης τῆς πόλεως τὴν κατὰ τοὺς χρόνους τούτους συναφθεῖσαν συμμαχίαν μεταξὺ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἄργους, δι' ἧς ἐγκαινιάζετο ἡ νέα, ἀντίθετος τοῦ φιλολάκωνος καὶ ἀριστοκρατικοῦ Κίμωνος, ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τοῦ Περικλέους, ἡ ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν ἐπὶ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἡγεμονίαν τῶν Ἀθηνῶν διὰ τῆς ταπεινώσεως τῆς Σπάρτης.

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ λοιπαὶ μεταβολαί, τὰς ὁποίας ἐπέφερον ὁ ποιητὴς εἰς τὸν μῦθον, δὲν ὑπηγορευθήσαν ὑπὸ πολιτικῶν λόγων· κατ' ἀνάγκην ἔμελλον νὰ προέλθωσιν ἐκ τῆς συγκρούσεως τῆς παλαιᾶς δωρικῆς παραδόσεως πρὸς τὸ ἀττικὸν πνεῦμα. Ὁ νόμος τοῦ αἵματος, τὸ δίκαιον τῶν νεκρῶν (εἰς τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν δωρικὴν παράδοσιν ἐπιβάλλει ἰσὴν ἢ βιαία παρέμβασιν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀποκρούοντος τὰς Ἐρινύας διὰ τῶν βελῶν του) ἦτο πράγματα πολὺ σεβαστά διὰ τὸν Ἀττικὸν τοῦ Ε' αἰῶνος, ὥστε νὰ ἱκανοποιῆται οὗτος διὰ τῆς λύσεως ταύτης. Παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ τὸ ἔγκλημα τοῦ Ὀρέστου δὲν δικαιολογεῖται, δὲν ἀθωοῦται· ὁ μητροκτόνος ἀπλῶς λαμβάνει χάριν, διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Ἀθηνᾶς, ἣ ὁποία ἀντιπροσωπεύει τὸ ἀνθρωπινώτερον συνάισθημα τῆς ἐπιεικειᾶς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Φυσικῶ τῷ λόγῳ ἡ δολοφονία τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τῆς συζύγου του Κλυταίμνηστρας καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς Αἰγίσθου ὤφειλε νὰποτελέσῃ τὸ πρῶτον δράμα τῆς τριλογίας. Ἡ Κλυταίμνηστρα μὲ φοβερὰν ψυχραιμίαν καὶ ἀγρίαν χαρὰν καυχᾶται διὰ τὴν πράξιν τῆς, τὴν ἑποῖαν θεωρεῖ ὡς δικαιοτάτην ἐκδίκησιν διὰ τὴν θυσίαν τῆς κόρης τῆς Ἰφιγενείας καὶ διὰ τὰς συζυγικὰς ἀπιστίας τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅστις δὲν ὤκνησε νὰ παρουσιασθῇ ἐπισήμως, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, μετὰ τῆς παλλακῆς του Κασσάνδρας. Ὁ Χορός, ὅστις κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ βασιλέως ἀπετέλει τὸ συμβούλιον τοῦ κράτους (δώδεκα γέροντες) ἐκφράζει μὲν ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἀνησυχίαν του διὰ τὴν τελικὴν ἔκβασιν τῆς Τρωικῆς ἐκστρατείας, φοβεῖται τὴν τύχην τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βλέπει ἐπικρεμάμενον τὸν φθόνον τῶν θεῶν διὰ τὴν ἀχαλίνωτον φιλοδοξίαν του καὶ τὴν ὑπεράνθρωπον εὐτυχίαν του, δὲν ἀπατάται ὁμως ὡς πρὸς τὰ ἀληθῆ ἐλατήρια τῆς δολοφονίας, ὅταν εἰς τὸ τέλος τοῦ δράματος παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς γαυριῶν καὶ κομπάζων ὁ ἐραστὴς Αἰγίσθος. Ἡ σκηνὴ τέλος, κατὰ τὴν ἑποῖαν ἡ Κασσάνδρα, μένουσα μόνη μετὰ τοῦ Χοροῦ πρὸ τῶν ἀνακτόρων, καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ προφητικοῦ οἴστρου καὶ ἀποκαλύπτει εἰς τὸν Χορὸν τὸ ἐκτελούμενον ἔγκλημα καὶ θρηνολογεῖ συγχρόνως τὴν ἰδίαν τῆς τύχην, ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τῶν τραγικωτέρων καὶ μεγαλοπρεπεστέρων σκηνῶν τοῦ παγκοσμίου θεάτρου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ ΠΑΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἀριθ. αἰθ. 17

Κατηγ. Βοηθητικές

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΦΡΟΥΡΟΣ
ΧΟΡΟΣ
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ
ΚΗΡΥΞ
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ
ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ
ΑΙΓΙΣΘΟΣ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ

Ἄπ τοὺς θεοὺς ζητῶ νὰ μὲ γλυτώσουν τέλος
ἀπ τὰ βάσαν' αὐτὰ ὀλάκερο ἓνα χρόνο,
ποῦ σὰ σκυλλὶ στὸν ἄγκονά μου πλαγιασμένος
φυλάω σκοπὸς πάνω στῶν Ἄτρειδῶν τὴ στέγη·
κ' ἔμαθα τῶν νυχτερινῶν τὴν σύναξι ἄστρον
κι αὐτούς, ποῦ φέρνουν στοὺς θνητοὺς χειμῶνα ἢ θέρος,
τοὺς ἄρχοντες ποῦ λαμπεροὶ ψηλὰ φαντάζουν.
Κι ἀκόμη καρτερῶ τὸ σύνθημα τῆς φλόγας,
τὴ λάμψι τῆς φωτιᾶς, νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν Τροία
τὴν εἶδησι πῶς πάθῃκε, γιατί ἔτσι ὀρίζει
ἡ ἀνδρόψυχη καρδιὰ ποῦ ἐλπίζει τῆς γυναίκας.
Κι ὅταν τὸ ἀβόλευτο καὶ δροσομουσκεμένο
μὲ διόχνει στρωμά μου, ποῦ ὄνειρα δὲ γνωρίζει—
καὶ πῶς; ἀφοῦ μοῦ στέκει δίπλα πάντα ὁ φόβος
γιὰ νὰ μὴν κλείσῃ ὁ ὕπνος τὰ ματόφυλλά μου—
ὅταν βαλθῶ νὰ ψάλλω ἢ νὰ μουρμουρίσω

γιὰ νᾶβρω στὸ τραγοῦδι γιαιτρικὸ τῆς νύστας,
 πικρὸ μοῦ γίνεται στὸ στόμα μοιρολόϊ
 γι' αὐτοῦ τοῦ παλατιοῦ τὰ πάθη, ποῦ σὰν προῶτα
 μὲ τὸν καλύτερο δὲν κυβερνιέται τρόπο.
 Μὰ τὼρ' ἄς πάρουν πιά τὰ βάσανά μου τέλος,
 ποῦ ἔλαμψε ἢ καλοφάνερη φωτιά τῆς νύχτας!
 Χαῖρε νυχτερινὴ λαμπάδα, ποῦ σὰν μέρας
 τὸ φῶς σου δείχνεις καὶ πολλοὺς χοροὺς μὲς στ' Ἄργος
 μηνᾶς πῶς θὰ στηθοῦν γιὰ χάρι αὐτῆς τῆς τύχης.
 Ἔ! ἔ!

Θὰ κράξω δυνατὰ στοῦ Ἀτρείδη τῆ γυναῖκα
 εὐθύς νὰ σηκωθῆ ἅπ τὴν κλίνη καὶ στὰ σπίτια
 φωνὲς χαρᾶς, γι' αὐτὴ τὴ λάμπι, νὰ σηκώση
 ἂν ἅπ' ἀλήθεια πάρθηκε τοῦ Ἰλίου ἢ πόλι
 καθὼς αὐτὴ τώρα ἢ φωτιά θέλει νὰ δείξῃ.
 Καὶ ἴγὼ καλὴν ἀρχὴ στοὺς χοροὺς κάνω προῶτος,
 γιατί θὰ πῶ δική μου τῶν κυρίων τὴν τύχη
 τώρα ποῦ τρία ἔξ τῆς φλόγας ρίχτει ὁ κῦβος·
 καὶ ἄμποτε νᾶρθῆ ὁ ἀφέντης μας καὶ νὰ τοῦ σφίξω
 τὸ σεβαστό του χέρι μέσα στὸ δικό μου.
 Γιὰ τᾶλλα δὲ μιλῶ· βῶδι πατάει ἐπάνω
 στὴ γλῶσσά μου· μὰ ἂν ἔπαιρνε φωνὴ τὸ σπίτι
 ξάστερα θὲ νὰ τᾶλεγε· μὲ νοιώθουν ὅσοι
 τὰ ξέρουν καὶ ὅποιος δὲν τὰ ξέρει ἄς μὴ μὲ νοιώσῃ.

ΧΟΡΟΣ

ΠΑΡΟΔΟΣ

Εἶναι αὐτὸς τώρα ὁ δέκατος χρόνος, ἀφοῦ
 τοῦ Πριάμου ὁ ἀντίδικος ὁ δυνατός,

ὁ Μενέλαος καὶ ὁ Ἀγαμέμνων μαζί,
 τιμημένο ἅπ τὸ Δία ζευγάρι
 μὲ σκῆπτρο καὶ θρόνο διπλό,
 ἅπ τὴ χώραν αὐτὴ
 χίλια Ἀργίτικα σήκωσαν πλοῖα,
 νὰ ζητήσουν τὸ δίκιο τους στὰ ὄπλα.
 Ἄπ τὰ στήθια τους κράζοντας ἄγριαν ἀμύχη
 σὰν τοὺς γῦπες,
 ποῦ μὲ πόνο βαρὺ τῶν παιδιῶν τους
 ἀπὸ πάνω ἅπ τὴν ἄδεια τους κοίτη
 φτερολάμνοντας στριφογυρίζουν,
 ὅταν ἔχουνε χάση
 τὴ ζεστὴ τῆς φωλιᾶς των φροντίδα.
 Μὰ ἕνας ὑψιστος, εἴτ' ὁ Ἀπόλλωνας πῆς,
 εἴτε ὁ Δίας, εἴτε ὁ Πᾶν,
 τοὺς γειτόνους των τούτους γρικόντας πικρὰ
 νὰ θρηνοῦν καὶ νὰ σκούζουν,
 τὴν ἐκδίκησι θᾶρθῆ καιρὸς
 στοὺς ἐνόχους νὰ στείλῃ.
 Ἔτσι στέλλει καὶ ὁ ὑψιστος ξένιος Δίας
 τοῦ Ἀτρέα τοὺς γιουὺς
 στὸν Ἀλέξαντρο· ἀγῶνα νὰ στήσῃ βαρὺ
 γιὰ τὴν πολυαγάπητῃ Ἑλένη,
 ποῦ πολλὰ νὰ λυγίσουνε γόνα στὴ γῆς
 καὶ προμάχων κοντάρια πολλὰ νὰ τριφτοῦν
 καὶ Ἑλλήνων καὶ Τρώων.
 Κ' εἶναι τώρα τὸ προῶμα ὅπου εἶναι
 καὶ θὰ γίνῃ τὸ τί εἶναι γραμμένο.
 Μὲ σφαχτά, μὲ σπονδὲς καὶ μὲ δάκρυα κανεῖς

τὴν ἀλύγιστη ὀργή
 τῆς ἀπροσδεκτῆς δὲ θὰ μαλάξῃ θυσίας.
 Μόνου ἐμεῖς ἀνωφέλευτοι, κρέας παλιό,
 ξεκινούσανε οἱ ἄλλοι κ' ἐμέναμε ἐδῶ,
 μὲ μιὰ δύναμη σὰν τῶν παιδιῶν,
 νὰ σερνόμαστε πάνω στὰ σκῆπτρα·
 γιατί, ὅπως σὰν μόλις βλασταίνῃ ὁ μυαλὸς
 στῶν παιδιῶν μὲς στὰ στήθια,
 ὅ,τι ὁ γέρος ἀξίζουσιν στὸν πόλεμο,
 ἔτσι πάλι καὶ τί ἴναι τὰ στερνὰ γερατειά,
 ὅταν πιάνουν καὶ ῥεύουν τὰ φύλλα;
 Τὸ δρόμο του σέρνει μὲ πόδι τριπλό
 καὶ ὄχι ἀπὸ ἴνα παιδί πιδὸ καλὸς
 ὡσὰν ὄνειρο μέρας πλανιέται.

Ἄλλὰ ἐσύ, τοῦ Τυνδάρου ὃ κόρη,
 Κλυταιμνήστρα βασίλισσα,
 τί συμβαίνει; τί νέο; τί ἔμαθες; ποῖα
 νᾶχῃς τάχα ἀγγελία καὶ γύρω παντοῦ
 γιὰ θυσίες ἐτοιμάζεις;
 καὶ ὅλων τώρα οἱ βωμοὶ τῶν θεῶν
 ἀστυνόμων, ὑπάτων, χθονίων,
 θυραίων, ἀγοραίων,
 ἀπὸ τὰ δῶρά σου καίουν;
 Κι ἄλλη ἐδῶ καὶ ἄλλη ἐκεῖ ἀνεβαίνει ψηλὰ
 ὡς τὰ οὐράνια φωτιά
 μὲ τοῦ ἀγίου θρεμμένη λαδιοῦ τὶς ἀγνές
 καὶ καθάρειες γητειές,
 ἀπὸ τοῦ παλατιοῦ τὰ κελάρια.

Ἄπ' αὐτὰ λέγοντάς μου ὅ,τι θῆς καὶ μπορεῖς
 καὶ ταιριάζει ν' ἀκούω,
 γίνου σύ μου γιατρὸς τῆς φροντίδας αὐτῆς,
 ποῦ μιὰ τώρα μοῦ δέρνει τὸ νοῦ,
 καὶ μιὰ πάλι ἀπ' αὐτὲς τὶς θυσίες, γλυκειὰ
 ἢ ἐλπίδα μοῦ διώχτει
 τὸν καρδιοσωμὸ
 τῆς ἀχόρταγῆς ἔγνοιας μου τούτης.

Νὰ ψάλλω νοιώθω πῶς μπορῶ τοῦ δρόμου τὸ σημάδι,
 ποῦ μὲ καλὸ ξεκίνησαν οἱ δυὸ μας στρατηγοί.
 Γιατί μοῦ ἐμπνέουν τὰ γερατειὰ ἀκόμη αὐτὴ τῆ χάρι,
 τοῦ τραγουδιοῦ τῆ δύναμη, τῆ θεϊκῆ:
 Πῶς τοῦ πολέμου τὸ πουλι ξεπροβοδαίει καὶ στέλλει
 τῆς νιότης τῆς ἑλληνικῆς τῆ διθρονη ἀρχή,
 τοὺς ὁμογνώμους ἀρχηγούς, μὲ σίδερο στὸ χέρι,
 καὶ μ' ἐκδικήτρα δύναμη στὴ γῆ τὴν Τρωικῆ.
 Δυὸ βασιλιάδες τῶν πουλιῶν στῶν πλοίων τοὺς βασιλιάδες
 φανῆξαν, μ' ἄσπρη ὁ ἓνας τους καὶ ὁ ἄλλος μὲ μαύρη οὐρὰ
 πλάϊ στὰ παλάτια, ἀπὸ τὸ δεξιὸ τοῦ κονταριοῦ τὸ χέρι,
 σὲ πρόφαντη ψηλὴ μεριά,
 καὶ ἀρπάζοντας σπαράζανε, στὸν τελευταῖο τῆς δρόμο,
 μιὰ λάγισσα, μὲ πρόσβαρη τῆς ὥρας τῆς κοιιλιά.
 Αἴλινο, ψάλλετε αἴλινο, καὶ τὸ καλὸ ἄς νικᾷ.

Κι ὁ σοφὸς μάντης τοῦ στρατοῦ ἀπείκασε ἅμα εἶδε
 στοὺς λαγοφάγους τοὺς ἀητοὺς τοὺς ὀδηγοὺς τοῦ δρόμου,
 τοὺς πολεμάρχους δυὸ ἀδερφοὺς κ' ἰσόψυχους Ἀτρεΐδες
 καὶ τέτοια λέει μαντεύοντας: «Θὰ πάρῃ, μὰ μὲ χρόνο,

αὐτὸς ποῦ ξεκινᾷ ὁ στρατὸς τὴν πόλι τοῦ Πριάμου
 κι ὅλα τῶν πύργων ἀγάθᾳ καὶ τοῦ λαοῦ τὰ πλούτη
 θ' ἀρπάξει ἢ Μοῖρα μὲ τὴ βιά, φθάνει μόνο ἀπ τὸ φθόνο
 τὸ θεϊκὸ νὰ μὴ βλαβῆ πρὶν ἀπ τὸ τέλος τούτῃ
 τῆς Τροίας ἢ ζώνῃ ἢ δυνατῇ, γιατί ἢ ἀγνή παρθένα,
 ἢ Ἀρτέμιδα ἢ πονετικιά,
 μάχεται τοῦ πατέρα της τὰ φτερωτὰ σκυλιά,
 ποῦ πρὶν τῆς γέννας σπάρραξαν μ' ὅλη μαζὶ τὴ γέννα
 τὴ λάγισσα τὴν κακομοῖρα
 κ' ἐχθρεύεται τῶν ἀητῶν τὰ δεῖπνα.
 Αἴλινο, ψάλλετε αἴλινο, καὶ τὸ καλὸ ἄς νικᾷ!

Τόσο καλόβουλη ἢ Καλὴ στίς τρυφερὲς δροσιᾶς
 καὶ τῶν πυρῶν τῶν λεονταριῶν καὶ στίς γαλαθηνῆς
 τίς γέννες ὅλων τῶν ἀγρίων θηρίων,
 ζητάει σὲ τέλος τῶν πουλιῶν νὰ φέρῃ τὰ σημάδια,
 ποῦ ἂν καὶ δεξιὰ, μὰ καὶ πολλὰ γιομᾶτα ἔναι ψεγάδια.
 Καὶ τὸν Παιᾶνα ἐγὼ καλῶ βοηθὸ μας, μήπως στείλῃ
 ἐνάντιους καιροὺς στοὺς Δαναοὺς καὶ δέσουν τὰ καρᾶβια
 πολὺν καιρὸ ἀταξίδευτα, γιὰ νὰ ζητήσῃ κάποια
 ἄλλη θυσία ἀνίερη κι ἀπρόσφορη, ἀφορμὴ
 πολλῶν δεινῶν συγγενικῶν, γιατί ἢ ἄφοβη ἢ ὀργὴ
 μένει στὸ σπίτι ἢ δολερή, μιὰ μέρα νὰ ξυπνήσῃ
 κ' ἐκδίκησι θυμᾶμενη τοῦ τέκνου νὰ ζητήσῃ».
 Τέτοια ὁ Κάλχας, μὲ πολλὰ διαλάλησε ἀγαθὰ
 μελλούμενα γιὰ τὰ βασιλικὰ παλάτια
 ἀπ τῶν πουλιῶν ἐκείνων τὰ σημάδια,
 καὶ σύμφωνα μ' αὐτὰ

αἴλινο, ψάλλετε αἴλινο, καὶ τὸ καλὸ ἄς νικᾷ.

Ὁ Δίας—ὅποιος κι ἂν εἶναι—ἂν μ' αὐτὸ
 τῶνομα ἀρέσῃ νὰ καλῆται,
 μ' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸν ὀνομάζω,
 ὅλα στὴ στάθμη τάπεικάζω
 κι ὄξω ἀπὸ τὸ Δία δὲ βρίσκω ἄλλο
 γιὰ νὰ μπορέσω, ἂν πρέπει ἀλήθεια,
 μὲς ἀπ τὰ στήθια
 τὸ βάρος τῆς ἀμφιβολίας νὰ βγάλω.

Οὐδ' ὅποιος ἦτανε μεγάλος πρὶν
 κι ἀκατανίκητος θρασομανοῦσε
 οὔτ' ἂν ὑπῆρξε θὰ μνημονευτῇ·
 κι ὅποιος κατόπιν ἦρθε, βρῆκε
 τὸν τρίτο νικητὴ καὶ πῆγε.
 Μὰ ὅποιος τοῦ Δία τὴ νίκη ἀπὸ καρδιᾶς τιμᾷ
 τῆς γνώσεως τὸν καρπὸ τρυγᾷ.

Ποῦ ὠδήγησε τὸν ἄνθρωπο στὴ γνώση
 κ' ἔβαλε νόμο : πάθος μάθος,
 ποῦ ὡς καὶ στὸν ὕπνο, στὴν καρδιά μας
 στάζει τὸν πόνο, ποῦ θυμίζει
 μὲ τρόμο τὰ παθήματά μας
 κι ἀθέλητα μᾶς συνετίζει.
 Μὰ κάνει χάρη ὁ θεὸς ἀλήθεια
 ποῦ κυβερνᾷ μ' αὐστηροσύνη
 τὸν κόσμο, ἀπ τὰ ψηλά του σπίτια.

Καὶ τότε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στόλου,
ὁ μεγαλύτερος, δίχως καθόλου
νᾶχη νὰ κάμη μὲ τὸ μάντη
τὶ τοῦρθαν οἱ καιροὶ ἐνάντιοι,
σὰν ἄρχισε νὰ τυραγνῆ ἢ γαλήνη
κ' ἢ πείνα τῶν Ἀργείων τὸ στρατό,
ποῦτανε περ' ἀπ' τὴ Χαλκίδα
δεμένος μέσα στῆς Αὐλίδας
τὸ πολυτάραχο στενό.

Κι ἄνεμοι πνέοντας ἀπ' τὸν Στρουμόνα
μὲς στὰ κακόβουλα λιμάνια,
ἀργούς καὶ νησιτικούς στοὺς ἴδιους τόπους
ταλαιπωροῦσαν τοὺς ἀνθρώπους
κ' ἔφθειραν πλοῖα καὶ παλαμάρια
καὶ κόνοντας διπλὸ τὸ χρόνο
ξενεύριζαν μέ τὴν ἀργία
τὸ ἄνθος τῆς νιότης τῶν Ἀργείων.
Μὰ ὅταν κι ἀπ' τὸν πιζρὸ χειμῶνα
βαρύτερη γιαιρεία εἶπε ὁ μάντης,
τὴν Ἄρτεμη προφασισμένος,
τὰ σκῆπτρα τους βροντόντας καταγίς
τὰ δάκρυα δὲν κρατοῦν οἱ στρατηγοί.

Καὶ τότε λέει ὁ τρανὸς ὁ ῥήγας:
«Βαρὺ κακὸ κι ἄν δὲν τὸ πράξω,
βαρὺ κι ἄν τὸ παιδί μου σφάξω,

πῶχω καμάρι! καὶ τὰ χέρια
μὲ τὸ παρθενικό της αἷμα
στοὺς βωμούς δίπλα νὰ μολύνω.
᾽Ω συμφορὰ μου ἀπ' ὀλοῦθε,
προδότης πῶς τῶν πλοίων νὰ γίνω
καὶ τοὺς συμμάχους μου νὰ φήσω;
Μ' ὄλο τὸ δίκιο τους ζητοῦνε
τὸ γαῖμα τὸ παρθενικό
γιὰ νὰ λουφάξουνε οἱ ἀνέμοι,
κι ἄμποτε, θεέ μου, σὲ καλό!»

Καὶ μιὰ ποῦ μπῆκε στῆς ἀνάγκης τὸ ζυγὸ
κι ἄνεμος δυσσεβείας γύρισε τὸ νοῦ του,
μηδ' ὅσιο μηδ' ἱερὸ λογιάζει πιὸ
καὶ τὸν νικᾷ ἢ ἀποκοτιὰ τοῦ λογισμοῦ του·
γιατὶ τὸ πρῶτο βῆμα στὸ ἄθλιο τὸ κακὸ
εἶναι ἀχρεῖος σύμβουλος κι ἀπομωραίνει
τοῦ ἀνθρώπου τὸ συλλογικό.
Κ' ἔτσι λοιπὸν γιὰ τὸ γυναῖκειο
τὸν πόλεμο, καὶ νὰ ἐγκαινιάσῃ
τῶν καραβιῶν τὸ δρόμο
τὸ βάσταξε τὴν κόρη του νὰ θυσιάσῃ.

Τὰ διπλοπαρακάλια της, πατέρα! πατέρα!
δὲν λόγιασαν, κι οὐδὲ τὰ τρυφερά της νιάτα
οἱ πολεμόχαροι ἀρχηγοί,
καὶ πρόσταξε τοὺς δούλους ὁ πατέρας
νὰ τὴ σηκώσουν ὕστερ' ἀπὸ τὴν εὐχὴ

σάν ῥίφι, μὲς στοὺς πέπλους τυλιγμένη,
γοργά, ψηλά καὶ προύμυτα
ἐπάνω ἀπ' τοὺς βωμοὺς
καὶ νὰ τῆς φράξουν τῶμορφό της στόμα
μὲ δύναμη τοῦ φίμωτρου βουβή,
μὴν τύχη καὶ τὸ σπίτι του καταραστῆ.

Στῆ γῆς κυλᾶ τὸ φόρεμά της τὸ ζαφρὰ
καὶ ἡ κόρη τοὺς δημίους της χτυπᾶ ἕνα ἕνα,
μὲ τῶν ματιῶ της σαϊτιῆς πονετικῆς·
κι' ἔμοιαζε σάν σὲ ζουγραφιά
πῶς νᾶθελε νὰ τοὺς μιλήσῃ·
γιατὶ στὰ πλούσια τοῦ πατέρα της τραπέζια
πολλῆς φορῆς τοὺς εἶχε τραγουδήσῃ
κι' ἀγνή, μὲ τῆ φωνή της τὴν παρθενικιά
τᾶγαπητοῦ πατέρα της ἀπὸ καρδιάς
τὸν καλοροῖζικο ἔψαλλε παιᾶνα.

Καὶ τὸ τί γένηκε ὕστερα, δὲν εἶδα, δὲ λέγω,
μὰ ἀλάθευτες τοῦ Κάλχαντα τὶς τέχνες ξέρω
κ' ἡ Δίκη μὲ τὴ βία τὸ ἀναγκάζει
νὰ μάθῃ ἐκείνος ποῦ θὰ πάθῃ.
Ὅ,τι εἶναι νὰ γενῆ μορσεῖς νᾶκούσης
ἀφοῦ γενῆ, κι' ἄς λείπῃ ἀπὸ πρὶν
γιατὶ εἶναι τ' ὅμοιο νὰ στενάζῃς κι' ἀπὸ πρὶν.
Θάλθῃ φῶς φανερὸ μὲ τῆς αὐγῆς τὸ φῶς
κι' ἄμποτε νᾶβγουν ὅλα στὸ καλό,
καθῶς ποθεῖ αὐτή, ποῦ πλησιάζει τώρα,

μόνος μου πύργος τῆς Ἀπίας τῆς χώρας!

Ἦρθα μὲ σέβας, Κλυταιμνήστρα, τῆς ἀρχῆς σου
γιατὶ σάν λείψῃ ὁ ὄρχοντας ἀπὸ τὸ θρόνο
τὸ δίκιο, τὴ γυναῖκα του νὰ προσκυνοῦμε.
Καὶ τώρα, ἂν ἔχῃς τίποτε καλὸ ἀκουσμένα,
ἢ κ' ἔτσι γιὰ καλῆς ἐλπίδες θυσιάζεις,
πρόθυμα ἀκούω· κι' ἂν σιωπᾶς, δικαίωμα σου.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Μάννας καλῆς κόρη καλή, ποῦ λέγει ὁ λόγος,
ἀπὸ τὴ νύχτα ἄς ἔβγῃ μέρα λαμπροφόρα,
κι' ἀνέλπιστη χαρὰ ν' ἀκούσης ἐτοιμάσου·
γιατὶ τοῦ Πριάμου, οἱ Ἕλληνες πῆραν τὴν πόλη.

ΧΟΡΟΣ

Πῶς λές! δὲν ἄκουσα, ταῦτιά μου δὲν πιστεύω!

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Πῶς εἶναι ἡ Τροία δική μας, καθαρὰ δὲν τόπα;

ΧΟΡΟΣ

Ἦνίγει τὸ στῆθος μου ἢ χαρὰ καὶ δάκρυα φέρνει.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Τὰ μάτια τὴν καλή σου γνώμη μαρτυροῦνε.

ΧΟΡΟΣ

Μὰ νᾶχῃς καὶ γι' αὐτὸ ποῦ λές βέβαιο σημάδι;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Ἔχω, πῶς ὄχι; ἂν οἱ θεοὶ δὲν μ' ἀπατοῦνε...

ΧΟΡΟΣ

Μήπως σ' ὄνειροφαντασιᾶς ἔχεις πιστέψη;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Σὲ καρωμένης κεφαλῆς καρνοὺς δὲν στέργω.

ΧΟΡΟΣ

Ἦ μὴ σοῦ σήκωσαν τὸ νοῦ λόγια τάνεμου;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Γιὰ κορασιὰ ἀλαφρόμυαλη βλέπω μὲ πῆρες.

ΧΟΡΟΣ

Κι ἀπὸ πότε λοιπὸν εἶναι παρμένη ἡ πόλη;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Σοῦ λέω: τὴ νύχτα πῶχει αὐτὸ τὸ φῶς γεννήση.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ ποιὸς θὰ μπόρεια μηνυτῆς νὰ φτάση ἀμέσως;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Ὁ Ἡφαιστος! στέλλοντας λαμπρὴ φωτιὰ ἀπ τὴν Ἴδα.
Καὶ πάνω πανωτὲς φωτιᾶς ἀγγαρεμένες
ξεπροβοδοῦν τὴ φλόγα ἐδῶ· καὶ πρώτη ἡ Ἴδα
στὸν κάβο Ἐρμῆ τῆς Λήμνου, κι ἀπὸ κεῖθε τρίτο
τ' Ἀγιονόρος φωτιὰ τρανὴ παραλαβαίνει.

Καὶ πεύκα ἀρίφνητη σκεπάζοντας ὡς πέρα,
σὰν χρυσοφέγγισμα ἥλιου, τοῦ πελάου τὰ πλάτη
στὶς βίγλες τοῦ Μακίστου ἀγγάρεψε τὴ φλόγα·
καὶ κείνος ὄχι ἀνάμελλος οὐδ' ἀπὸ ὕπνο
βαριὰ παρμένος ξαστοχᾶ τὰ χρέη τὰγγέλου·
μὰ πέρα ἡ λάμψη στοῦ Εὐριπὸς τὸ ὄμμα φτάνει
καὶ στοῦ Μεσσάπιου τοὺς σκοποὺς τὰ νέα φέρνει·
καὶ τοῦτοι ἀντιφωτοῦν καὶ τὰ ξεπροβοδίζουν
πιὸ μπρός, ἀνάβοντας ξερὰ τὰρεΐκια στίβες·
καὶ πάντα φουντωμένη τῆς φωτιᾶς ἡ λάμψη
τοὺς κάμπους τοῦ Ἄσσωποῦ σὰν μελιχρὸ φεγγάρι
περνᾶ καὶ στὶς ψηλὲς κορφὲς τοῦ Κιθαιρῶνα
φωλιὰ καινούργια ἢ ταξιδεύτρα ἢ φλόγα στήνει·
καὶ δὲν ἀρνιέται ἡ βίγλα, κι ἀπ τὸ προσταγμένο
πιότερα ἀνάβοντας, πιὸ πέρα νὰ τὴ στείλῃ·
κ' ἡ λάμψη δρασκελόντας τὴ Γοργώπη λίμνη
καὶ πέφτοντας στὸ Αἰγίπλαγκτο, μηνάει τὴν τάξι
νὰ μὴ ἀμελοῦνε τῆς φωτιᾶς, κι αὐτοὶ μὲ ζῆλο
γλῶσσες φλογῶν σηκώνουν τέτοιες, ποῦ περνώντας
τὰκρόβραχα, ὅπου τὸ Σαρωνικὸ κοιτάζουν,
πέφτει σὰν κεραυνὸς καὶ φτάνει ἐδῶ ἡ λάμψη
στὶς βίγλες τὶς γειτονικὲς μας τοῦ Ἄραχναίου,
ὡς ποῦ σ' αὐτὲς τῶν Ἀτρειδῶν χτυπάει τὶς στέγες
τὸ φῶς, ποῦ πρόπαππο ἔχει τὴ φωτιὰ τῆς Ἴδας.
Τέτοιους ἐγὼ λαμπαδοφόρων ἔχω νόμους
νὰ παίρῃ καὶ νὰ δίνῃ ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλο
κι ὁ πρῶτος ποῦ ἦρθε νίκησε καὶ τελευταῖος.
Αὐτὰ σοῦ λέω τὰ σύμβολα καὶ τὰ σημάδια
ποῦ μῶχει στείλῃ ὁ ἄντρας μου ἀπ τὴν Τροφάδα.

ΧΟΡΟΣ

Τίς προσευχές μου στοὺς θεοὺς κατόπι κάνω,
 βασίλισσα, μὰ τώρ' αὐτὰ ποῦ λὲς τὰ λόγια
 νάκούω θάθελα ἅπαντα καὶ νὰ θαυμάζω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Δικὴ τους εἶναι σήμερα, ἢ Τροία τῶν Ἀχαιῶν!
 φαντάζομαι, τί ἀσύσμιχτη βουὴ στή πόλη!
 καθὼς σάν χύσης μὲς σ' ἓνα πινάκι λάδι
 καὶ ξύδι, νὰ ταράζονται θὰ ἰδῆς ἀνάγια,
 ἔτσι χώρια τῶν νικητῶν καὶ νικημένων
 ξεφωνητὰ θάχης νάκοῦς ἀνόμοιας μοίρας.
 Αὐτοὶ ἀπ' ἐδῶ πεσμένοι ἐπάνω στὰ κουφάρια
 ἀντράδων καὶ ἀδερφῶν καὶ τῶν παιδιῶ των γέροι
 γονιοὶ θενὰ θρηνοῦνε τῶν ἀγαπημένων
 τὴ συμφορὰ, μὰ μ' ὄχι πιά λεύτερο στόμα.
 Τοὺς ἄλλους πάλι νησιτικούς ἀπὸ τὴ μάχη
 νυχτοπλάνητος κόπος φέρνει στὰ τραπέζια
 τῆς πόλεως καὶ τοὺς στρώνει δίχως καμμιά τάξη
 μὰ μ' ὅποιον ὁ καθένας τους λαχνὸ τραβήξει.
 Τώρα τὰ σκλαβωμένα σπίτια τοὺς στεγάζουν
 τῶν Τρώων καὶ γλυτωμένοι ἀπ' ἀνοιχτοῦ τοῦ κάμπου
 τίς παγωνιὲς καὶ τίς δροσιές, ὅλη τὴ νύχτα,
 πόσο εὐτυχεῖς! ἀφύλαχοι θὰ κοιμηθοῦνε.
 Κι ἂν σεβαστοῦνε τοὺς θεοὺς τοὺς πολιούχους
 τῆς νικημένης χώρας καὶ τὰ ἰδρύματά των,
 μιὰ ποῦ νικῆσαν δὲν θὰ νικηθοῦνε πάλι·
 φτάνει μὴν πιάση πρὶν τὸ στρατὸ κακὸς πόθος
 νάρπάζη ὅσα δὲν πρέπει, ἀπ' ἀγάπη κέρδους·

γιατὶ γιὰ τὸν καλὸ στὰ σπίτια γυρισμὸ του
 ἔχει καὶ τᾶλλο χέρι τοῦ σταδίου νὰ στρίψει·
 καὶ ἂν δίχως κρῖμα στοὺς θεοὺς γυρίσουν πίσω,
 μὰ πάλι ἀκοίμητο μορεῖ τῶν σκοτωμένων
 τὸ αἷμα νὰ μένη, καὶ ἄλλη συμφορὰ ἂν δὲν λάχη.
 Ἄκου λοιπὸν αὐτὰ ἀπὸ μένα, τὴ γυναῖκα·
 καὶ τὸ καλὸ ἄς ἀξιοθῶ νὰ δῶ ὅπως θέλω,
 γιατί ἀπ' ὅλα τὰγαθὰ αὐτὸ θὰ εὐχόμουν!

ΧΟΡΟΣ

Μὲ γνώση ἀντρός, βασίλισσα, μιλεῖς φρονίμου,
 καὶ ἀφοῦ σημάδια ἀλάθευτα σοῦ ἔχω ἀκούση
 τώρα τοὺς θεοὺς θὰ ἐτοιμαστῶ νὰ εὐχαριστήσω.
 γιατί ἄξιος δόθηκε ὁ μιστὸς γιὰ τόσους κόπους.

ΠΡΩΤΟ ΣΤΑΣΙΜΟ

ᾠ Δία παντοδύναμε καὶ νύχτα ἀγαπητή,
 ὀπῶχεις τὰναρίθμητα στολίδια,
 πυκνὰ πλεμμάτια ἔρριξες στὴ γῆ τὴν Τρωικὴ
 μὲ σιδερένια δαχτυλίδια.
 Μήτε μεγάλοι νὰ μποροῦν μήτ' ἄγουρα παιδιά,
 — καὶ ἀνώφελα κανεῖς ἄς μὴ γυρεύη —
 τὸ δίχτυ νὰ πηδήσουνε ποῦ ξάπλωσε ἡ σκλαβιά
 καὶ ὅλους τριγύρω μέσα του μαζεύει.
 Σὲ τρέμω, ὦ Δία ξένιε, καὶ τὰ ἔργα σου τιμῶ,
 ποῦ ἀπὸ καιρὸ τεντώνεις τὸ δοξάρι
 γιὰ νὰ μὴ ῥίξης ἄνεργο τὸ δίκιο σου θυμὸ
 ἐπάνω στὸν ἀδικητὴ τὸν Πάρη!
 Ἔχεις νὰ πῆς κ' ἔχεις νὰ κρίνης

τὸ χέρι τῆς Δικαιοσύνης·
 τὸν βρῆκε τὸ ἄδικο στὸ δρόμο,
 κι ἄς λήη κάποιος πῶς θ' ἀφήση
 ἀπλέρωτον ὅποιος τολμήσῃ
 τὸ θεῖο τῆς νὰ πατήσῃ νόμο.
 Ἄργα ἢ νωρὶς θάρσῃ μιὰ μέρα
 νὰ πάθῃ ὁ γυιὸς γιὰ τὸν πατέρα,
 ποῦ ἄδικο πόλεμο σηκώνει,
 καὶ ποῦ μ' ἀσῆμι σκορπισμένο
 καὶ μὲ χρυσάφι μαζεμένο
 τὰ σπίτια του παραφορτώνει.
 Ὁ φρόνιμος μονάχα ἀρκεῖται
 μ' ὅσο νὰ μὴ στενοχωριέται·
 γιατί οἱ θησαυροὶ οἱ περίσσοι
 δὲν τὸν γλυτώνουν δίχως ἄλλο
 ὅποιος τῆς Δίκης τὸ μεγάλο
 βωμὸ θενὰ ποδοπατήσῃ.

Μᾶς σπρώχνει τῶν φρενῶν ἡ βλάβη
 κι ἄλλου κακοῦ τὸν πόθο ἀνάβει,
 μὰ τότε γιατριά δὲν ἔχει·
 δὲν κρύβεται τὸ κριμα· βγαίνει
 καὶ σὰ φωτιά καταραμένη
 φαντάζει ὀλόγυρα καὶ τρέχει.
 Ἔτσι τὸ ψεύτικο χρυσάφι
 μὲ τῆ τριβῆ τέλος ξεβάφει
 καὶ μαύρη φαίνεται ἡ θωριά του·
 ὅπως μωρὸ παιδὶ νὰ πιάσῃ

ποῦλι ζητᾶ — κ' ἔχει ντροπιάσῃ
 τὴν πόλη καὶ τὰ γονικά του.
 Μὰ δὲν ἀκούει τὰ παρακάλια
 κανεὶς θεός, καὶ στὰ κεφάλια
 τάμαρτωλὰ φωτιά θὰ βρέξῃ.
 Νὰ ὁ Πάρις! ποῦ ψομὶ κι ἀλάτι
 δὲν ντράπηκε, ἀπ τὸ παλάτι
 γυναῖκα φίλου του νὰ κλέψῃ.

Κι ἀφίνοντας λογχῶν κι ἀσπίδων κρότους
 καὶ ναυτικούς στὴν πόλη ἐξοπλισμούς
 καὶ στοὺς Τρωαδίτες φέρνοντας
 ἀντὶς γιὰ προῖκα, ἀφανισμό τους,
 γοργὰ τίς πύλες διάβηκε
 ὅσα κανεὶς δὲν τόλμησε τολμώντας!
 Καὶ πολυαναστενάζοντας
 ἐλέγανε τοῦ παλατιοῦ οἱ προφήτες:
 ὦ σπίτι, σπίτι κι ἄρχοντες
 ὦ κλίνη, κερωτόθυμα τοῦ ἀντροῦς τῆς χνάρια!
 δῆτε τον τώρα στὴ βουβὴ ἀτιμία του
 κι ἀπαραπόνευτο στὴ συμφορὰ του,
 παρατημένο ἀδιάντροπα·
 κι ἀπ τὴ λαχτάρα τῆς φευγάτης
 πῶς στὰ παλάτια μέσα ζῆ
 φαντάζεται τὸ φάντασμά της!
 Χάρη δὲν ἔχει ἄλλη ἐμορφιά
 γιὰ τὸ θλιμμένο,
 καὶ σβύνει κάθε ἀποθυμιὰ

στό μάτι του τὸ στειρωμένο.

Κἔρχονται ὄνειροφάνταχτοι
καὶ θλιβεροὶ στοὺς ὕπνους ἦσκιοι
φέροντας χάρη ἀνώφελη!
γιατὶ τοῦ κἄκου! ὅταν κανεὶς νομίζει
πῶς βλέπει ἓνα καλὸ στὰ ὄνειρά του
γλυστρᾶ μὲς ἀπ τὰ χέρια τῶραμα
καὶ δὲν ἀργεὶ νάκολουθήσῃ
τὸ δρόμο τοῦ ὕπνου τοῦ φευγάτου!
Τέτοιες μὲς στὰ παλάτια συμφορᾶς
μὰ κι ἄλλες εἶναι πιὸ βαριᾶς ἀκόμη·
γιὰ ὅσους ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ χώρα,
σ' ὅλων τὰ σπίτια ἀβάσταγο
πένθος καὶ θλίψη βασιλεύει τώρα·
πολλὰ ραγίζουν τὶς καρδιές,
γιατὶ καθέννας ξέρει ἐκείνους
πῶς τειλε γιὰ τὸν πόλεμο,
μὰ τὴν ἀντὶς γιὰ κείνους
στάχτη καὶ νεκροδόχες μοναχὰ
στὰ σπίτια καθενὸς γυρίζουν!

Κι ὁ Ἄρης, πᾶλλάζει τὰ κορμιὰ μὲ μάλαμα,
καὶ ποῦ κρατᾶει ζυγαριὰ στὶς μάχες,
ἀπ τὸ Ἴλιο στέλλει πίσω στοὺς δικούς
βαρῶν καὶ πικροθρήνητα
καρβουνωμένα θρούφαλα,
γιομίζοντας τὰ εὐκολοβάσταγα λεβέτια

μὲ στάχτη τᾶν ἀνθρώπων·
κ' ἐγκωμιάζουν καὶ θρηνοῦν τοὺς ἄντρες τῶν
τὸν ἓνα, τί ἄξιζε στὴ μάχη,
τὸν ἄλλο, πῶς πεσε στὸν πόλεμο
παλικαρία, γιὰ γυναῖκα ξένη!
Ἔτσι κρυφὰ ἀπὸ κάποιον ψιθυρίζεται
κι ὁ φθόνος ἔχθητα γιομάτος
σιγογλυστράει στοὺς πρόμαχους Ἄτρεϊδες.
Μὰ κείνοι ἐκεῖ, στὰ τείχη ὀλόγυρα,
καλὰ κρατοῦν, οἱ πολυεπαινεμένοι,
τῆς Τρωικῆς τῆς γῆς τὰ μνήματα
ποῦ κρύβει τοὺς ἐχθροὺς τῆς νικημένη.

Βαρὺς ὁ λόγος τοῦ λαοῦ, βαριά ἡ ὀργὴ
κι ἀπλέρωτη ἡ κατάρα του δὲ μένει·
ἡ ἔγνοια μου κᾶτι μαῦρο σκοτεινὸ
νάκούσῃ περιμένει.

Γιατὶ ἔτσι δὲν ἀφίνουν οἱ θεοὶ
κείνους ποῦ χύνουν πολὺ γαῖμα.
Κι οἱ μαῦρες Ἐρινύες μὲ τὸν καιρὸ
τὴν ἄδικη τοῦ ἀνθρώπου εὐτυχία
μ' ἔν' ἀναποδογύρισμα τῆς τύχης
μαυρίζουν· κι ὅταν ξεγραφῆ
δύναμη πιά καμιὰ δὲν ἔχει.
Βαρὺ ἔναι φήμη ἀμέτροτη
νάχῃ κανεὶς, γιὰτὶ ἀπ τοῦ Δία
τὸ μάτι πέφτει ὁ κεραυνός.
Προκρίνω ἀζήλευτη εὐτυχία,

οὔτε κατακτητῆς νᾶθελα γένω
 μὰ οὔτε κάτω ἀπ' ἄλλους πάλι
 νὰ δῶ τὸ βίο μου σκλαβωμένο!

— Τῆς καλοφάνερης φωτιᾶς τρέχει στὴ πόλη
 γρήγορη ἢ φήμη· μὰ κι ἂν εἶναι ἀληθινὴ
 ποιὸς ξέρει, ἢ τάχα ἀπάτη θεϊκὴ;

— Ποιὸς εἶν' ἔτσι παιδι καὶ μὲ κρίση λειψὴ
 ποῦ νὰ πυρώσῃ πρῶτα τὴν καρδιά
 μὲ τὰ καινούργια τῆς φωτιᾶς μαντᾶτα
 γιὰ νὰ θλιβῆ ἂν ἔβγῃ ἀλλιῶς ὁ λόγος;

— Αὐτό ναι τὸ γυναικίαι φυσικό,
 νανοίγη τὴν καρδιά της στὸ καλὸ
 καὶ πρὶ φανερωθῆ ἀκόμη.

— Καὶ τώρα ἡ προσταγὴ τῆς γυναικὸς
 εὐκολοπίστευτη πολὺ ξαπλώνει . . . .

μὰ σβῆγει ταχυθάνατος
 ὁ γυναικόσπαρτος ὁ λόγος.

Ο ΚΟΥΡΥΦΑΙΟΣ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

“Οπου κι ἂν εἶσαι θενὰ μάθωμε ἂν ἦταν
 ἀληθινὲς οἱ ἐπανωτὲς φωτιᾶς καὶ φλόγες
 ἢ μήπως ἦρθε τὸ τερπνὸ τὸ φῶς ἐκεῖνο
 σὰν ὄνειρο καὶ μᾶς ξεσήκωσε τὸ νοῦ μας.
 Τὸν βλέπω, νά, ποῦ ἀπ' τὸ γυαλὸ προβαίνει ὁ κῆρυξ!
 ἐλιᾶς κρατᾶει κλαδόφυλλα, καὶ μάρτυράς μου
 ὁ κορνιαχτός, τῆς λάσπης τὸ στεγνὸ τᾶδέρφι,
 πῶς δὲ μοῦ φέρνει, ἀνάβοντας βουνίσια ξύλα,
 μὲ τῶν καψάλων τοὺς καπνοὺς βουβὰ σημάδια,

καὶ ἦ τὴ χαρὰ μας μ' ὅ,τι πῆ θὰ βεβαιώσῃ,
 ἦ — πὶὸ καλὰ ἀμελέτητο τὸ ἐνάντιο νᾶναι,
 καὶ τὸ καλὸ ποῦ φάνηκε σὲ καλὸ νᾶβγῃ —

ΧΟΡΟΣ

“Οποῖος τᾶνάντια εὔχεται ἀπ' αὐτὰ στὴν πόλη
 αὐτὸς τῶν λογισμῶν του ἄς τρυγᾷ τὸ κρῖμα.

ΚΗΡΥΚΑΣ

Χαῖρε τῆς πατρικῆς μου γῆς, τοῦ Ἄργους χῶμα,
 ποῦ σὲ πατῶ πάλι ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια
 καὶ μιὰ κᾶν ἀπ' τὶς τόσες μου χάρηκα ἐλπίδες!
 γιὰτὶ ποτὲ δὲν τόλεγα πῶς θᾶξιωνόμουν
 τᾶγια μας χῶματα νεκρὸ νὰ μὲ σκεπάσουν·
 τώρα, χαῖρε πατρίδα, χαῖρε φῶς τοῦ ἥλιου
 καὶ σὺ μεγάλη Δία τῆς χώρας καὶ σὺ Πύθιε,
 χωρὶς πιά μὲ τὰ βέλη σου νὰ μᾶς σαῖτεῦσες·
 φτάνει ὅσο ἐκεῖ στὸ Σκάμαντρο μᾶς πολεμοῦσες·
 τώρα βοηθός μας καὶ σκεπὸς ἄμποτε νᾶσαι
 Ἄπολλων! κι ὅλους τοὺς θεοὺς τοὺς ἀ γ ω ν ί ο υ ς
 προσκυνῶ, καὶ τὸν δικό μου τὸν προστάτη
 τὸν Ἑρμῆ, φίλον κήρυκα, τιμὴν κηρύκων·
 κ' ἦρωες, ποῦ μᾶς στείλετε, καλοδεχτῆτε
 πάλι ὅσοι ἀπ' τὸ στρατὸ γλυτώσαν τὸ κοντάρι.
 ὦ, ὦ, τοῦ βασιλιᾶ τιμημένα παλάτια,
 πολυσέβαστοι θρόνοι καὶ θεοὶ προσήλιοι,
 χαρούμενοι, ἂν καὶ πρὶν, τὸ βασιλιᾶ ἀπὸ χρόνια
 νὰ τὸν δεχτῆτε ποῦ ἔρχεται, σὲ σᾶς καὶ σ' ὅλους
 ἐμᾶς στὴ μαύρη σκοτεινιά μας φῶς νὰ φέρῃ·

χαρούμενοι δεχθήτε τον γιατί τοῦ πρέπει,
 ποῦ μὲ τοῦ Δία τῆ δίκειλλα τοῦ δικαιοκρίτη
 τὴν Τροία γκρέμνισε καὶ ρήξαμε τὴ γῆ τους,
 καὶ ρείπια οἱ βωμοὶ τῶν θεῶν καὶ τὰ ἱερά τους
 κι οὐδὲ σπόρος δὲ μένει ἀπ' ὅλη τους τὴ χώρα·
 τέτοιο ζυγὸ στὸν τράχηλο ἔβαλε τῆς Τροίας
 κ' ἔρχεται τώρα ὁ εὐτυχισμένος βασιλιάς μας,
 ποῦ μέσα σ' ὅσους τώρα ζοῦν τιμὲς τοῦ πρέπουν·
 γιατί οὐδ' ὁ Πάρις οὐδὲ ἡ Τροία εἶναι, νὰ ποῦνε
 ἂν ἄξιζε τὸ πάθημα τὸ κάμωμά τους·
 καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πῆ πῶς δὲν τὸ βρῆκε ὡς τόσο
 τὸ δίκιο του καὶ μὲ τὸ παραπάνω ὁ κλέφτης,
 ἀφοῦ συθέμελα ἔσβησε τὸ πατρικό του
 καὶ πλέρωσαν διπλᾶ τὸ κρῖμα οἱ Πριαμίδες.

ΧΟΡΟΣ

Τοῦ ἀχαιικοῦ στρατοῦ χαῖρε, κήρυκα, χαῖρε!

ΚΗΡΥΚΑΣ

Χαίρω· καὶ τώρα, ἂν θέλουν οἱ θεοί, ἄς ἀποθάνω.

ΧΟΡΟΣ

Τῆς πατρικῆς μας γῆς σὲ δάμασε ὁ πόθος ;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Τόσο, ποῦ ἀπ τὴ χαρὰ μου πλημμυροῦν τὰ μάτια.

ΧΟΡΟΣ

Τὴν ἴδια θὰ εἴχετε καὶ σεῖς γλυκειὰν ἀρρώστεια.

ΚΗΡΥΚΑΣ

Τί πάει ὁ λόγος σου νὰ πῆ ; δὸς μου νὰ νοιώσω.

ΧΟΡΟΣ

Πῶς ἔδεργε καὶ σᾶς καὶ μᾶς ὁ ἴδιος πόθος.

ΚΗΡΥΚΑΣ

Ἡ χώρα ποῦ ἐποθούσαμε λὲς μᾶς ποθοῦσε ;

ΧΟΡΟΣ

Ναί, καὶ στενάξαμε συχνὰ ἀπ τὰ φυλλοκάρδια.

ΚΗΡΥΚΑΣ

Καὶ πόθε αὐτὸς ὁ μαῦρος πόνος τῆς καρδιάς σου ;

ΧΟΡΟΣ

Τόσο καιρὸ τὴ σιωπὴ βρῆκα γιαιτριά μου.

ΚΗΡΥΚΑΣ

Μή, λείποντας ὁ βασιλιάς, κάποιο ἐφοβόσουν ;

ΧΟΡΟΣ

Τόσο, ποῦ ὡς λὲς καὶ σύ, τώρα κ' ἐγὼ ἄς ποθάνω !

ΚΗΡΥΚΑΣ

Τέλος καλὸν ὅλα καλά· μέσα στὸ διάβα
 τοῦ χρόνου, ἄλλα μᾶς ἔρχονται δεξιὰ καὶ πάλι
 ἄλλα ζερβά· γιατί ἔξω ἀπ τοὺς θεοὺς ποιὸς ἄλλος
 ὅλο τὸ βίον του θὰ χαρῆ μὲ δίχως πάθη ;
 Γιατὶ ἂν λέω τοὺς κόπους καὶ τίς κακοπέρασες

τάνάριο ξεμπαρκάρισμα, τὰ κακοστρώσια,
 ποιὰ μέρ' ἀστέναχτη εἶτανε νὰ μὴ μᾶς λάχουν ;
 Στὴ στεριά πάλι τὸ κακὸ εἶταν ποιὸ μεγάλο :
 Κάτω ἀπ τὰ κάστρα τῶν ἐχθρῶν τῶχαμε στρώση
 καὶ πιά ἢ δροσιὰ ἀπ τὸν οὐρανὸ κι ἀπ τὰ λειβάδια
 τῆς γῆς, μᾶς περεχοῦσε καὶ μᾶς εἶχε πάντα
 ὀλόμουσα τὰ ροῦχα μας κι ἄγρια τὴν τρίχα·
 κι ἄν πῆς γιὰ τὸν χειμῶνα, τῶν πουλιῶ τὸ χάρο,
 ποῦ ἀβάσταγο κατέβαζε ἢ χιονιὰ τῆς Ἰδας,
 ἢ γιὰ τὴ ζέστη, ὅταν ὁ πόντος δίχως κῦμα
 κι ἀγέρα σὶς μεσημερνὲς κοιμόνταν κοίτες...
 Μὰ τί νὰ κλαίω γι' αὐτά ; ἔχει περάση ὁ πόνος·
 κι ἔχει περάση, τόσο γιὰ τοὺς πεθαμένους ;
 ποῦ πιά σκοπὸ δὲν τῶχουνε νάναστηθοῦνε·
 τί νὰ τοὺς λογαριάζουμε τοὺς πεθαμένους,
 καὶ τί νὰ φέρνῃ ὁ ζωντανὸς τὶς λύπες πίσω ;
 τίς συμφορὲς τίς στέλλω στὸ καλὸ νὰ πᾶνε,
 γιὰτὶ σ' ἐμᾶς ποῦ μείναμεν ἀπ τὸ στρατό μας
 πλήθιο τὸ κέρδος τῆ ζημία ἀντισηκῶνει,
 ποῦ ἀξίζει ἀλήθεια μπρὸς σ' αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου
 νὰ κανηθοῦμε πάνω ἀπὸ στεριὲς καὶ θάλασσες :
 « Ἀφοῦ τὴν Τροία ἐπῆρε ὁ στόλος τῶν Ἀργείων
 αὐτὰ γιὰ τοὺς ἑλληνικοὺς θεοὺς τὰ λάφυρα
 σὶς ἐκκλησιές των κρέμασε, λαμπρὰ στολίδια ».
 Κι ὅποιος ἀκούῃ αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ παινεύῃ
 τὴν πόλη καὶ τοὺς στρατηγούς καὶ χάρη νᾶχη
 τοῦ Δία ποῦ τᾶφερε δεξιὰ· εἶπα ὅτι εἶχα.

ΧΟΡΟΣ

Μὲ νίκησαν οἱ λόγοι σου καὶ δὲν τᾶρνοιῦμαι,
 γιὰτὶ εἶναι πάντα ὁ γέρος νιὸς γιὰ νὰ μαθαίней,
 μὰ αὐτὰ τὴν Κλυταιμνήστρα καὶ τᾶρχοντικό της
 πότερο γνοιάζουν· μὰ καὶ μὲ συνάμα εὐφραίνουν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Ἄπ τὴ χαρὰ μου ἐρέκαξα καὶ τότε ἀμέσως
 ποῦ ἦρθε τὸ πρῶτο μήνυμα τῆς φλόγας, νύχτα,
 κ' εἶπε τῆς Τροίας τὸ πάρισμο κ' εἶπε τὸ τέλος,
 καὶ κάποιος μ' ἐπερίπαιξε : ἀπὸ τίς φλόγες
 γελάστηκες καὶ πίστεψες πῶς ἢ Τροία ἐπάρθη ;
 ὦ πόσο τῶχει ὁ νοῦς νὰ τρέχῃ τῆς γυναίκας !
 Μ' αὐτὰ τὰ λόγια μᾶχανε πῶς πῆρα πέρα,
 ὅμως ἐγὼ ἐθυσίαζα καὶ στὴ γυναίκα
 ὑπάκουοι προσταγή, παντοῦ μέσα στὴν πόλη
 σὶς ἐκκλησιές, χαρᾶς ἀλλαλαγμοὶ ἀντηχοῦσαν,
 κι ἄλλοι τίς φάουσες κοίμιζαν μυριστὲς φλόγες.
 Καὶ τώρα τί τὰ θέλω πότερα ἀπὸ σένα ;
 Ὅλα τὰ πάντα ἀπὸ τὸν ἴδιο θὰ τὰ μάθω,
 καὶ θὰ βιαστῶ νὰ κάμω τὰ καλύτερά μου
 γιὰ τὰ καλὰ τοῦ σεβαστοῦ μου ἀντρὸς δεξιμία·
 γιὰτὶ ποιὸ φῶς γλυκύτερο θὰ ἰδῇ γυναῖκα,
 παρ' ἀπ τὸν πόλεμο ὁ θεὸς τὸν ἄντρα ἄν σώσῃ,
 τίς πόρτες νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ; — πῆγαινε καὶ πέ του
 νάρθῃ τὸ γρηγορότερο, ἢ χαρὰ τῆς χώρας,
 καὶ νὰ βρῃ, ὅπως τὴν ἄφησε, πιστὴ γυναῖκα
 μὲς στὰ παλάτια του, ποῦ φύλαγε σὰν σκύλα

καλή για κείνον και ἄγρια για τοὺς ἐχθρούς του·
καὶ σ' ὅλα τὰ ἴδια πάντα, δίχως νὰ χαλάση
καμιά, τόσον καιρὸ ποῦ ἔλειπε, σφραγιδα·
καὶ τόση γνώρισα χαρὰ ἢ κακὸ λόγιο
για ἄλλον ἄνδρα, ὅσο καὶ τὸ χαλκὸ πῶς βάφουν.

ΚΗΡΥΚΑΣ

Δὴν εἶναι τέτοια καύχηση, γιομάτη ἀλήθεια,
ἀταίριαστη σὲ στόμα εὐγενικῆς γυναίκας.

ΧΟΡΟΣ

Ἄκουσες τώρα κ' ἔμαθες ἔτσι ποῦ σοῦ εἶπε
σὺν ξάστερος ἐξηγητῆς τὰ ὠραῖα τῆς λόγια.
Μὰ ἐσύ—για τὸν Μενέλαο θὰ σ' ἐρωτήσω—
πές μας, ἔχει γλυτώση, κήρυκα, καὶ θᾶρθη
μαζὶ μὲ σᾶς, ὁ καλὸς ἄρχοντας τῆς χώρας;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Πῶς νὰ μπορέσω νὰ τὸ πῶ τὸ ἔμορφο ψέμμα
καὶ νὰ τὸ χαίρουνται πολὺν καιρὸν οἱ φίλοι;

ΧΟΡΟΣ

Ἄμποτε νὰ μᾶς πῆς καλὰ καὶ νᾶν' κὶ ἀλήθεια
γιατὶ τόνα δὲν κρύβεται χώρια ἀπὸ τᾶλλο

ΚΗΡΥΚΑΣ

Ἄφαντος μέσ' ἀπὸ τὸ στόλο τῶν Ἀργείων
κὶ αὐτὸς καὶ τὸ καράβι του· αὐτὴ νὰ ἢ ἀλήθεια.

ΧΟΡΟΣ

Σᾶς ἄφησε ἀπ τὴν Τροία φανερά, ἢ τάχα
μπόρα σᾶς βρῆκε καὶ τὸν χώρισε ἀπ τοὺς ἄλλους;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Σὺν ἄξιος πέτυχες τοξότης τὸ σημάδι
καὶ μὲ δύο λόγια ἰστόρησες κακὸ μεγάλο.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ δὲν ἀκούστηκε ἀπ τοὺς ἄλλους κανεὶς λόγος
ἂν εἶναι τάχα ζωντανὸς ἢ πεθαμένος;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Δὲν ξέρει τίποτε σοστό νὰ πῆ κανεὶς γι' αὐτὸ
ἔξω ἀπ τὸν ἥλιο ποῦ τὸν κόσμον ὅλον θρέφει.

ΧΟΡΟΣ

Πές μας λοιπὸν πῶς βρῆκε ἢ χειμωνιά τὸ στόλο
καὶ πῶς ἢ θεϊκὴ ἢ ὀργὴ ἐπῆρε τέλος;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Μιά τέτοια μέρα μὲ κακὲς δὲν πρέπει εἰδήσεις
νὰ βεβηλώσω· χώρια τῶν θεῶν ἢ χάρη·
γιατὶ ὅταν πάθη ἀδῆγητα ποῦ ἠῦραν τὸ στράτευμα
μ' ὄψη στυγνὴ ὁ μηνυτῆς φέρνει στὴν πόλη,
πρῶτα εἶναι γιὰ ὅλους μιὰ πληγὴ τὸ κοινὸ πάθος,
καὶ χώρια κὶ ὅσους ξέκαμε ἀπὸ τόσα σπίτια
μὲ τὴ διπλῆ του μάστιγα, ποῦ ξέρει ὁ Ἄρης,
δίκοπη συμφορὰ, διπλοῦ ζευγάρι ὀλέθρου·

κι ὅποιος τόσα κακὰ φορτωμένος θὰ φέρη
 τῶν Ἑρινύων του πρέπει αὐτὸς Ὑμνο νὰ ψάλλῃ·
 μὰ ἐγὼ ποῦ ἄγγελος ἔρχομαι τῆς σωτηρίας
 στήν πόλῃ τῇ χαρούμενῃ στὸ θρίαμβό της,
 πῶς στὰ καλὰ κακὰ νὰ σμίξω, κι ἱστορίσω
 τὴν τρικυμία, ποῦ ἀπ τῇ θεΐα ὀργῇ μᾶς βρῆκε;
 Γιατὶ ἢ φωτιὰ κ' ἢ θάλασσα ποῦ εἶταν ὡς τότε
 ἄσπονδοι ἐχθροὶ φιλιώθηκαν κ' ἔδωκαν ὄρκο
 νὰ φθειροῦνε τὸν ἄθλιο τῶν Ἀργείων στόλο.
 Νύχτα, καὶ τὸ μεγάλο τὸ κακὸ ἐσηκώθη
 κι ἄμπωθε τὸνα πάνω στ' ἄλλο τὰ καράβια
 ὁ ἄγριος ὁ θρακιᾶς καὶ τὰ βροντοῦσε ἀντάμα,
 ὡς ποῦ ἀπ τῇ μάνητα τῆς μπόρας καὶ τῇ ζάλῃ
 τῆς ἀνεμόδαρτης βροχῆς, ἄφαντα πάνε
 σὰν νᾶταν καὶ κακὸς βοσκὸς τὰ εἶχε προγγίξῃ.
 Μὰ ἔδωκε καὶ ξημέρωσε καὶ βγήκε ὁ ἥλιος
 καὶ βλέπομε ν' ἀνθῇ τὸ πέλαγος τὸ Αἰγαῖον
 ἀπὸ Ἀχαιῶν κορμιὰ καὶ καραβιῶν συντρίμια·
 μὰ ἐμᾶς καὶ τὸ καράβι μας ἄβλαβο κάποιος
 μὲ μαστοριά ξεγλύτωσε κ' ἔβγαλε πέρα
 θεὸς κι ὄχι ἄνθρωπος, κρατόντας τὸ τιμόνι·
 κι ὁ σωτήρας ἢ Τύχη ἐκάθησε πιλότος
 νὰ μὴ μας λύσῃ τοὺς ἄρμους τᾶγριο τὸ κῦμα,
 ἢ κάπου σὲ ξερόβραχα ἔξω μᾶς ῥίξῃ.
 Κ' ἔτσι ἀπ τῆς θάλασσας τὸ χάρο γλυτωμένοι
 χωρὶς νὰ τὸ πιστεύουμε, στὴ χρυσῇ μέρα
 τῇ συμφορὰ μας βόσκαμε μὲ ἔγνοιες καινούριες
 γιὰ τὸ στρατὸ πάνεμοσκορπίσε κ' ἐχάθη.
 Καὶ τώρα ἂν ζῆ κανεὶς καὶ πνέῃ κι ἀπὸ κείνους

θὰ μᾶς λογιάζουν γιὰ χαμένους· καὶ πῶς ὄχι;
 μήπως τὸ ἴδιο καὶ γι' αὐτοὺς καὶ μεῖς δὲ λέμε;
 ὅμως ἄς ἔβγῃ σὲ καλό, καὶ πρῶτο ἀπ' ὅλους
 καὶ βέβαια τὸ Μενέλαο νὰ ἰδῆς καρτέρει,
 γιατί ἂν τὸν ξέρῃ κάπου μιὰ τοῦ ἡλίου ἀχτίνα
 πῶς ζῆ καὶ βασιλεύει, μὲ τοῦ Δία τῇ γνώμῃ,
 ποῦ δὲ θέλει τὸ γένος του νὰ σβύσῃ ἀκόμη,
 ὑπάρχει ἐλπίδα πάλι ἐδῶ νὰ μᾶς γυρίσῃ·
 αὐτὴ 'ναι, ποῦ εἶπα κι ἄκουσες ἢ πᾶσα ἀλήθεια.

ΧΟΡΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΑΣΙΜΟ

Ποιὸς νὰ τῆς τῶδινε ἔτσι αὐτὸ
 τῶνομα σ' ὅλα ταιριαστό;
 μὴν κάποιος ποῦ δὲ βλέπομε
 καὶ ξέροντας τὸ πεπρωμένο
 τῇ γλῶσσα ὠδήγα στὸ σωστό;
 Ἑλένη! νύφη μὲ σπαθιὰ καὶ φόνους γυρεμένη!
 γιατί ἀλήθεια ὄλεθρος
 ἀνδρῶν καὶ πλοίων καὶ κάστρων
 ἀπ τὴν παστάδα ἐκίνησε
 τὴν πολυξομπλιασμένη
 μὲ τίς πνοὲς τοῦ γίγαντος
 Ζεφύρου, ἢ Ἑλένη!
 Καὶ κυνηγοὶ ἀναρίθμητοι
 σιδεροφορεμένοι
 πίσω ἀπ τὰ ἴχνη τᾶφαντα
 τῶν καραβιῶν ποῦ ἀράζανε ἐκεῖ πέρα,
 ποῦ οἱ ὄχθες τοῦ Σιμόεντα γλωρῆς

βλαστομανοῦνε ἀπὸ πολέμων αἷμα.

Ἔτο' ἡ ἐκδικήτρα ἡ ὀργή
 στήν Τροία νὰ φέρη δὲν ἀργεῖ
 συμπεθεριό, ὄνομα καὶ προῶμα,
 γιὰ νὰ ξοφλήσουν μὲ καιρὸ
 τοῦ τραπεζιοῦ τὴν ἀτιμία
 καὶ τοῦ φιλόξενου τοῦ Δία
 κεῖνοι ποῦ τότε ἀπὸ καρδιάς
 ἐψάλλαν τὸ νυφιάτικο τραγοῦδι
 τοῦ ὕμεναίου, ποῦ ἡ μοῖρα τῷ φερε
 ἔτσι οἱ γαμπροὶ νὰ τραγουδοῦνε·
 τὸν ξέμαθε ὁμως ὕστερα
 τὸν ὕμνο ἢ πόλη τοῦ Πριάμου·
 τώρα βαρυσταναίνει, πολυθρήνητο
 καλόντας τὸν κακόγαμπρο τὸν Πάρη,
 ἀλήθεια πολυθρήνητο
 γιὰ τόσες πολιτῶν ψυχῆς
 καὶ τὸ αἷμα τῷ δικῷ ποῦ ἐχάθη.

Ἔτσι στὸ σπῖτι τοῦ ἔθρεψε
 κάποιος γαλαθηνὸ λιοντάρι,
 ἀποκομμένο ἀπὸ τὸ βυζὶ τῆς μάνας του
 στῶν πρώτων τοῦ ἡμερῶ τῆ χάρη·
 ἡμερὸ στὰ παιδιά πασίχαρο,
 καὶ τῶν γεροντοτέρων χάδι·
 συχνὰ στήν ἀγκαλιά του τῷ περνε
 σὰν νᾶτανε νεογέννητο παιδάκι,
 καὶ χαρῶπὰ χαϊδεύονταν

στὸ χέρι ποῦ τοῦ χόρταινε τὴν πείνα.

Μὰ ἦρθε καιρὸς καὶ χρόνισε
 καὶ τῷδειξε ἀπὸ ποιὸς κρατοῦσε·
 γιὰ τὸ σπολλάτη τῆς τροφῆς του, ἀκάλεστος
 τὸ γιόμα του ἐτοιμάζει
 μὲς στὰ κοπάδια, πῶπνιξε,
 κ' αἷμα πλημμύρισε τὸ σπῖτι—
 κακὸ στοὺς σπιτικούς ἀγιάτρευτο
 καὶ φονικό, ζημία μεγάλη.
 Θεὸς τὸν εἶχε θρέψη ἐπίτηδες
 σὰν ἱερέα συμφορᾶς στὸ σπῖτι!

Ἔτσι καὶ στίς ἀρχὲς λέω πῶς νᾶρθε
 στήν Τροία σὰν μιὰ ἰδέα ἀνάνεμης γαλήνης,
 σὰν ἓνα ἀτίμητο ἀρχοντιᾶς στολίδι
 σὰν μαλακὸ ματιῶν σαίτεμα,
 καρδιῶν λίγωμα, ἔρωτος ἄνθος.
 Μ' ἄλλαξεν ὄψη κ' ἔφερε
 πικρὸ στοὺς γάμους τέλος,
 καὶ ἀσύντυχη καὶ κακοσύβαστη
 σηκώθηκε στοὺς Πριαμίδες,
 σταλμένη ἀπὸ τὸ Δία τὸν ξένιο
 νυμφόκλαυτη Ἐρινύα!

Εἶν ἓνας λόγος παλαιὸς παμπάλαιος,
 ποῦ ὅταν τάνθρώπου ἡ εὐτυχία περσέψη
 γεννᾷ καὶ δὲν πεθαίνει ἄκλερη,
 καὶ ἀπὸ τὴν καλοτυχία βλασταίνει

ἀχόρταγη σὸ γένος δυστυχία.
 Μὰ ἐγὼ χώρια ἀπ' τοὺς ἄλλους σκέπτομαι,
 πῶς πιότερα παιδιὰ γεννᾷ τὸ κρῖμα
 ποῦ τοῦ γονιοῦ των ὅλα μοιάζουν,
 ἐνῶ τὰ σπίτια τὰ καλὰ καὶ δίκια
 πάντα καλότυχη γεννιὰ θὰ βγάζουν.

Τῷχει τὸ κρῖμα τὸ παλιὸ
 καινούργιο νὰ γεννοβολᾷ κρῖμα
 στοὺς ἄδικους ἀνθρώπους,
 —ἀργὰ ἢ νωρὸς ὅταν θὲ νᾶρθῃ ἡμέρα
 τῆς γέννας ἢ γραφτῆ—
 καὶ συμφορὰ ἀπολέμητη ἀνίκητη καὶ ἀνίερη
 στὰ σπίτια τὴν ἀπόκοτη μαύρη Ἐκδικήτρα,
 μὲ τοὺς γονιούς της ἀπαράλλακτη.

Μὰ ἡ Δίκη λάμπει στὰ φτωχὰ
 καὶ ἄραχλα σπίτια
 καὶ τοῦ δικαίου τὸ βίον τιμᾶ,
 ἐνῶ ἀπ' τὰ χρυσοστόλιστα μὲ ἀδικίες παλάτια
 φεύγει καὶ δὲ γυρνᾷ τὰ μάτια
 καὶ πάει στὰ τιμημένα, δίχως νὰ ψηφᾷ
 τὴ ψευτοφημισμένη δύναμη τοῦ πλοῦτου
 καὶ ὅλα σὲ δίκιο τέλος κυβερνᾷ.

Τώρα ἐσέ, βασιλιᾶ, νικητῆ τῆς Τρωάδας
 τοῦ Ἄτρεα γεννιά,
 καὶ τὸ πῶς νὰ σὲ πῶ καὶ πῶς νὰ τιμήσω,

χωρὶς πέρα νὰ πάω, μηδὲ πίσω νὰ φήσω
 τῶν ἐπαίνων τὸ μέτρο ;
 Γιατὶ ξέρω, πολλοὶ προτιμοῦν
 ὅ,τι φαίνεται μόνο
 καὶ τὸ δίκιο ἀψηφοῦν·
 καὶ ὁ καθένας στὸν πόνο σου εἶν' ἔτοιμος τάχα
 νὰ στενάξῃ μαζί σου
 ἐνῶ δὲν τοῦ ραγίζει ἡ καρδιά του ἀπὸ μέσα·
 καὶ σοῦ κάνει πῶς χαίρει μὲ σένα ὁ ἄλλος
 καὶ τὸ ἀγέλαστο πρόσωπο βιάζει.
 Μὰ ὁ καλὸς ὁ βοσκὸς ποῦ γνωρίζει ἀπὸ τέτοια
 δὲν γελιέται ἀπ' τὸ μάτι ἀνθρώπου ποῦ δείχνει
 τάχα γνώμη καλόκαρδη καὶ ὁμως
 σὲ χαϊδεύει μὲ ἀγάπη χλιαρή.
 Καὶ λοιπόν, ὅταν σὺ ξεκινοῦσες τὸ στόλο
 γιὰ τὴ μαύρη Ἑλένη,
 δὲν τὸ κρύβω, γι' ἀνόητο σὲ εἶχα
 καὶ πῶς ὄχι σωστὰ κυβερνοῦσες τὸ νοῦ σου
 σὰν νὰ ἐπῆαινες σ' ἀνθρώπους γραμμένους τοῦ χάρου
 ἀνωφέλευτο θάρρος.
 Ὅμως τώρα ποῦ βγῆκαν σὲ τέλος καλὸ
 ἀναγαλλιάζει ἡ ψυχὴ μου ἀπ' τὰ βᾶθη,
 καὶ σὺ πὰ δὲ θάρρησῃς ὁπτόντας νὰ μάθῃς
 ποιὸς στὴν πόλῃ σοῦ φύλαξε γνώμη πιστὴ
 καὶ ποιὸς ὄχι.

Τὸ Ἄργος γιὰ πρῶτα δίκιο ἔναι νὰ χαιρετήσω
 καὶ τοὺς ἐγγώριους τοὺς θεοὺς ποῦ μοῦ εἶν' αἰτία

τοῦ γυρισμοῦ καὶ τῆς ἐκδίκησης ποῦ πῆρα ἀπὸ τὴν Τροία· γιατί οἱ θεοί, ὄχι ἀπὸ λόγια γρικόντας, ρίξανε στὴν κάλπη τοῦ θανάτου τὸ ψῆφο τους ἀμέραστο γιὰ τῆς Τρωάδας τὸν τέλειο τὸ ξολοθρεμό, ἐνῶ στὴν ἄλλη σίμωνε ἢ ἐλπίδα τοῦ χειριοῦ κ' ἔμενεν ἄδεια.

Κι ἀπ τὸν καπνὸ γνωρίζεται ἢ παρμένη ἢ πόλη καὶ τώρα ἀκόμη· ζοῦνε τοῦ ὀλέθρου οἱ μπόρες κ' ἢ στάχτη ἢ δυσκολόσβυστη, ψηλά καὶ γύρω παχιές σκορπίζει μυρωδιές τοῦ ἀρχαίου τοῦ πλούτου.

Καὶ πρέπει χάρη ἀξέχαστη νάχουμε πάντα γιὰ τούτα στοὺς θεούς, ποῦ τὰ θεόργητά μας στήσαμε δίχτυα καὶ γιὰ χάρι μιᾶς γυναίκας ξολόθρεψε τάργείτικο θεριὸ τὴν πόλη, ὁ ἀσπιδοφόρος ὁ λαός, πουλάρι ἀλόγου, πηδόντας τὸν καιρὸ ποῦ βασιλεύει ἢ Πούλια· καὶ μὲς στὰ κάστρα πέφτοντας τῶμὸ λιοντάρι βασιλικὸν ἐχόρτασε γλείφοντας αἶμα.

Αὐτὰ νὰ πῶ γιὰ τοὺς θεοὺς ἔπρεπε πρῶτα.

Κι ὅσο γιὰ τὴ δική σου γνώμη, μὲς στὴ μνήμη κρατῶ ὅσα μοῦπες, κ' εἶμαι σύμφωνος μὲ σένα· ἀλήθεια, λίγοι ἀνθρώποι τόχουν φυσικό τους τὴν εὐτυχία τοῦ φίλου τους νὰ μὴ φθονοῦνε· μὰ στὴν καρδιά κατασταλάζει τὸ φαρμάκι τῆς ζούλιας καὶ διπλαίνει τοῦ ἀρρωστου τὸν πόνο, ποῦ, χῶρια ἀπ τῆς δικῆς του δυστυχίας τὸ βάρος, τὴν εὐτυχία τοῦ γείτονα βλέπει καὶ σκάζει.

Ξέρω ποῦ σοῦ μιλῶ· γιατί πολλοὺς γνωρίζω ποῦ ἢ τόση ἀγάπη πῶδειχναν εἴταν μονάχα

σὰν τοῦ καθρέφτη ζουγραφιὰ καὶ σκιᾶς εἰκόνα· καὶ μόνου ὁ Ὅδυσσέας, ποῦ ἀκλούθησε ἄθελά του μιὰ ποῦ ζεύχτηρε, πρόθυμος σύντροφος μοῦ εἴταν —καλή του ἢ ὥρα ἢ ζωντανὸς ἢ πεθαμένος—

Καὶ τώρα τᾶλλα, γιὰ τοὺς θεοὺς καὶ γιὰ τὴν πόλη, σὲ σύνοδο κοινή, δουλειὰ μας κάνοντάς το, μαζὶ θε νὰ σκεφθοῦμε, κι ὅ,τι καλὰ στέκει πρέπει νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ καλομείνη πάντα κι ὅ,τι ἀπὸ γιαιρεία καὶ φάρμακα ἔχει ἀνάγκη καίοντας καὶ κόβοντας στοχαστικὰ μὲ γνώση θὰ δοκιμάσομε, ἂν μπορῆ, νὰ φύγη ἢ ἀρρώστεια.

Τώρα στῶν παλατιῶν τὴν τιμημένη ἐστία πηγαίνω, πρῶτα τοὺς θεοὺς νὰ προσκυνήσω ποῦ ὅπως μὲ καταβόδωσαν μ' ἔφεραν πίσω· κ' ἢ νίκη μιὰ π' ἀκλούθησε, ἄς στεριώση!

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους τιμημένοι ἐσεῖς γερόντοι, δὲ θὰ ντραπῶ νὰ πῶ σὲ σᾶς τὴν τόση ἀγάπη, ποῦ αἰσθάνομαι τοῦ ἀντροῦ μου, γιατί ὁ χρόνος σβήνει τὴ συστολὴ ἀπ τὸν ἀνθρώπο· δὲν τᾶχω ἀκούση ἀπ' ἄλλους, τὰ δικά μου θὰ σοῦ πῶ τὰ πάθη ὅσον καιρὸν ἔλειπε αὐτὸς κάτω στὴν Τροία· καὶ πρῶτα δίχως ἄντρα κ' ἔρημη μὲς στὸ σπίτι εἶναι φριχτὸ κακὸ νὰ κάθεται ἢ γυναῖκα κι ὄλο ν' ἀκούη πολλὰ συφοριασμένα λόγια· καὶ μόλις μπαίνει ὁ ἕνας μὲ κακὰ μαντᾶτα χειρότερη ἄλλη συμφορὰ νὰ φέρνη ὁ ἄλλος· κι ἂν τόσες εἴταν οἱ λαβωματιές του, ὅσες

καθημερνὰ μᾶς ἔφερενε στὸ σπίτι ἢ φήμη
θάταν νὰ πῆς πιδὲ τρύπιος κι ἀπὸ τὸ δίχτυ ἀλήθεια.

Κι ἂν ὅσες φορὲς τόπανε, εἶχε πεθάνη
σὸν ἄλλος δεύτερος τρισώματος Γηρούνης
[πολὺ ἀπὸ πάνω, κι ἀπὸ κάτω πὰ δὲ λέγω]
τριδίπλο ντύμα γῆς πῶς πῆρε θὰ καυχιόνταν
γιὰ νὰ πεθάνη μιὰ φορὰ στὸ κάθε σχῆμα.

Γι' αὐτὲς λοιπὸν καὶ γιὰ τὶς τέτοιες κακὲς φῆμες
πολλὲς κρεμάθρες ἄλλοι γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ μου
μὲ τὸ στανιὸ μου λύσανε ποῦ εἶχα σφιγμένες.

Γι' αὐτὰ δὲν βρίσκεται κ' ἐμπρὸς σου ἐδῶ κι ὁ γυιὸς σου
τὸ ἐνέχυρον τῆς πίστεως μου καὶ τῆς δικῆς σου,
ὁ Ὀρέστης, καθὼς ἔπρεπε, καὶ μὴ ἀπορήσης·
γιατὶ τὸν τρέφει καλοθελητῆς μας φίλος
ἀπὸ τὴ Φωκίδα ὁ Στρόφιος, προλέγοντάς μου
διπλᾶ ἐνδεχόμενα κακά: καὶ τὸ δικό σου
κάτω στὴν Τροία τὸν κίντυνο, ἢ μήπως ρίξη
κάποια ἀναρχία τοῦ λαοῦ τὴν γερουσίᾳ,
ὡς καθὼς τόχουν φυσικὸ οἱ ἄνθρωποι πάντα,
πιότερο νὰ ποδοπατοῦν ἕναν ποῦ πέση.

Μιὰ τέτοια βέβαια πρόφαση δὲν κρύβει ἀπάτη·
μὰ ἐμένα οἱ ἄφθονες πηγὲς τῶν δάκρυών μου
ἔχουν στειρέψη καὶ σταλαματιὰ δὲ μένει·
καὶ τὰργοκοίμητα μου βλάβηκαν τὰ μάτια
νὰ κλαίω τὶς παραμελημένες φωταψίες
ποῦ πρόσμενα ἀπὸ σένα· καὶ σὰ ὄνειρατά μου
ἀπὸ τὰνάλαφρο τοῦ κουνουπιοῦ ἐξυπνοῦσα
φτεροσουσοῦρισμα, γιατί ἔβλεπα γιὰ σένα
πιότερα πάθη κι ἀπὸ τοῦ ὕπνου μου τὶς ὄρες.

Τώρα χαρούμενη ποῦ πέρασα ὅλα ἐτοῦτα,
πῶς νὰ μὴ λέω τὸν ἄντρα αὐτό, σκύλλο τῆς στάνης,
ἄγκυρα σωτηρίας τοῦ πλοίου, καὶ ψηλῆς στέγης
στερεὸ στύλο, μονάκριβο παιδί, πατέρα,
στεριά ποῦ βλέπει ἀνέλπιστα ὁ θαλασσομάχος,
μέρα λαμπρότατη ὕστερ' ἀπὸ κακωσύνη,
τρεχάμενο νερὸ στὸνδρομομαχισμένο!
Τέτοιων λοιπὸν χαιρετισμῶν τιμὴ τοῦ ἀξίζει
κι ἂς λείπη ὁ φθόνος! φτάνουνε τὰ περασμένα
ποῦ τράβηξα· καὶ τὴν ἀγαπητὸ κεφάλι
κατέβαινε ἀπὸ τ' ἀμάξι σου, δίχως νὰ γίγνη
στὴ γῆς τὸ πόδι σου, ποῦ χάλασε τὴν Τροία!
Δοῦλες τί στέκεσθε; πόχω τὸ χρέος προστάξῃ
νὰ στρώσετε χαλιὰ στοῦ δρόμου τοῦ τῆ στρατά;
εὐθύς ἂς γίνῃ πορφυρόστρωτος ὁ δρόμος
κι ἂς τὸν φέρῃ στ' ἀνέλπιστα παλάτια ἢ Δίκη!
Γιὰ τ' ἄλλα — ἢ ἔγνοια μου ἄγρυπνη, σὲ δίκιο τέλος
θὰ φέρῃ — πρῶτα ὁ Θεὸς — τὰ πεπρωμένα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Κόρη τῆς Λήδας, τῶν σπιτιῶν μου κυβερνήτρα,
σύμφωνα μὲ τῆς ἀπουσίας μου τὸ μακρὸς
καὶ τὰ λόγια σου μακρυνες, ἂν καὶ ταιριάξῃ
ν' ἄρχεται ἀπ' ἄλλους ἢ τιμὴ τοῦ δίκιου ἐμένα
κι ἀπ' ἄλλο, μὲ καμώματα γυναικεία ἐμένα
μὴ θὲς νὰ μὲ χελάσῃς καὶ σὰ βάρβαρο ἄντρα
ταπεινοπροσκυνᾶς μὲ χαμόσυρα λόγια,
μηδὲ στρώσῃς στὸ δρόμο μου, μὲ τὶς πορφύρες,
τὸ φθόνου· στοὺς θεοὺς ἢ τιμὴ τούτῃ πρόπει·

θνητὸς σὲ τέτια πολυξόμπλιαστα στολίδια
δὲν πάει σ' ἐμένα νὰ πατῶ μὲ δίχως φόβο·
σὰν ἄνθρωπο, ὄχι σὰν θεὸ νὰ μὲ τιμοῦνε·
καὶ δίχως τὰ στρωσίματα κι αὐτὰ τὰ ξόμπλια
ἢ δόξα διαλαλεῖ· κ' ἢ μετρομένη ἢ γνώση
δῶρο μεγάλο τοῦ θεοῦ· νὰ μακαρίζης
τὸν ἄνθρωπο ἀπ' τὰ τέλη του τὰ εὐτυχισμένα·
κι ἂν ἔτσι πάντα φέρομαι, φόβο δὲ θᾶχω!

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Ὅμως τώρα κι αὐτὴ μὴ μοῦ ἀρνηθῆς τὴ χάρη.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ἐέρε το, δὲ θὰ ἰδῆς τὴ γνώμη μου νὰλλάξω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Μὴν τῶχης τάμμα στοὺς θεούς, γιὰ κάπιο φόβο;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Παρὰ καθ' ἄλλον, ξέροντας τὸ λόγο μου εἶπα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Καὶ τί λὲς τάχα ὁ Πρίαμος, ἂν ἐνικοῦσε;...

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Καὶ βέβαια θὰ πατοῦσε πάνω στὶς πορφύρες.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Λοιπὸν μὴ ντηρηθῆς τὸ τί θὰ πῆ ὁ κόσμος.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ὅμως καὶ τοῦ λαοῦ ἢ φωνὴ πολὺ βαραίνει.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Τὸν ἄνθρωπο ποῦ δὲ φθονοῦν, μὴν τὸν ζηλεύης.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Δὲν πάει καὶ στὴ γυναῖκα νὰ γυρεύη ἀμάχες.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Μὰ πρέπει κάπου κι ὁ εὐτυχῆς νὰ τὸν νικοῦνε.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Τόσο λοιπὸν νὰ μὲ νικήσης ἐπιμένεις;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Σὲ μέ, μὰ μὲ τὸ θέλημά σου, ἄς μείνη ἢ νίκη.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Μ' ἀφοῦ τὸ θές... γοργὰ ἄς μοῦ λύσουν τὶς ἀρβύλες,
ποῦ ὡς σκλάβους τὶς πατάει καὶ πορπατάει τὸ πόδι·
κ' ἐνῶ πάνω σ' αὐτὲς θὰ φεύγω τὶς πορφύρες
ἄς μὴ μὲ ἰδῆ κανεὶς θεὸς μὲ φθόνου μάτι·

ντροπή, στάληθεια, τέτοια νὰ ρημάζης πλούτη
 κι ἀσημοζυγιασμένα φάδια μὲς στοὺς δρόμους.
 Τόσο γι' αὐτά· τὴν ξένη τώρα ἐτούτη δέξου
 μὲ καλωσύνη· ἀπὸ ψηλὰ θὰ καλοβλέπουν
 πάντα οἱ θεοί, ὅποιος σκληρὸς δὲν εἶναι ἀφέντης·
 γιατί ποιὸς πέφτει στὴ σκλαβιά μὲ θέλημά του ;
 αὐτὴ, διαλεχτὸν ἄνθος ἀπὸ τόσα πλούτη,
 τὴν ἔφερα μαζί μου, δῶρο τοῦ στρατοῦ μου·
 κι ἀφοῦ στὸ θέλημά σου μ' ἔχεις τέλος φέρη
 πατόντας σὲ πορφύρες στὸ παλάτι ἄς ἔμπω !

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Ἔχει κι ἂν ἔχει ἡ θάλασσα ! ποιὸς θὰ τὴν σώση ;
 ποῦ ἀσημοζύγιαστη πολλὴν πορφύρα θρέφει
 καινούργια πάντα, γιὰ ὅσα θὲς νὰ βάφης φάδια.
 Καὶ τὸ σπίτι σου, ῥήγα μου, τῶχει γιὰ νᾶχη,
 καὶ πρῶτα ὁ θεὸς φτώχεια τί πάει νὰ πῆ δὲ ξέρει·
 κι ἂν τέτοιο μοῦ ἔφερναν χρῆσιμόν ἀπ τὰ μαντεῖα
 θᾶταζα τόσα κι ἄλλα φάδια νὰ πατιόνταν
 γιὰ τὰ καλά σου, νᾶθε ταξιωθῶ, δεξίμια·
 γιατί σὰν μένη ἡ ρίζα, τὰ κλωνιὰ φουντώνουν
 κι ἀπλώνουν ἤσκιο τοῦ σπιτιοῦ, στὸ βαρὺ κάμμα·
 ἔτσι καὶ σένα ὁ γυρισμὸς στὰρχοντικό μας
 σὰν νὰ μᾶς φέρνη ἀπὸ χεიმῶνα καλωσύνη·
 κι ὅταν γυαλίση ἀπ τὴ ξυνή τὴν ἀγουρίδα
 κρασάτη ῥόγα, τότε πιά ἡ δροσιὰ γλυκειὰ ἔναι,
 σὰν κυβερνάει τὸ σπίτι του ὁ ἴδιος ὁ ἀφέντης.
 ὦ Δία μου τέλειε, δίνε στίς εὐχές μου τέλος

κι ὅπως σὺ θέλεις κάμε ὅ,τι νὰ κάμης θέλεις.

ΧΟΡΟΣ

ΤΡΙΤΟ ΣΤΑΣΙΜΟ

Γιατὶ μὲ τόσο πείσμα πάντα ἐμπρὸς
 στὴ ἴλαφροῖσκιωτή μου τὴ καρδιά
 αὐτὸς ὁ φόβος νὰ πηδῶ
 κι ἀκάλεστος κι ἀπλέρωτος
 μοῦ ψέλνει προφητεῖες ;
 Γιατὶ σὰν τὰ ὄνειρα τὰ σκοτεινὰ
 νὰ μὴν μπορῶ νὰ τὸν ξορκίσω
 καὶ τὸ καλὸ τὸ θάρρος μου ξανά
 στὸ θρόνο τῆς καρδιάς νὰ στήσω ;
 κι ὅμως καιρὸς ἐπέρασ' ἀπὸ τότε,
 ποῦ σέρνοντας τὰ παλαμάρια
 ἀφήσανε τὴν ἀμμουδένια ἀκρογιαλιά,
 ὅταν κατὰ τὴν Τροία ξεκίνησαν
 μὲ τὸ στρατό μας τὰ καράβια.

Τώρα ὁ ἴδιος μάρτυρας ἐγὼ
 τὸ γυρισμὸ τους μὲ τὰ μάτια μου εἶδα·
 μὰ πάλι ἀπὸ μέσα, καὶ μὲ δίχως λύρα,
 ψάλλει αὐτοδίδακτη ἡ καρδιά μου
 τῶν Ἑρινύων τὸ θρῆνο
 καὶ γὼ δὲν ἔχω ἀλάκερο
 τὸ καλὸ θάρρος τῆς ἐλπίδας.
 Γιατὶ ἔτσι μάταια δὲν σπαρνοῦν

τὰ σπλάχνα μου, οὐδὲ στρέφει
 μ' ὄχι τοῦ κάκου ταραγμούς
 σὲ δίκιους ἢ καρδιά μου λογισμούς.
 Μὰ εὐχομαι ψεύτικοι νὰ βγοῦν
 οἱ φόβοι πάναμένω
 καὶ νὰ γενοῦν τάνέμου.

Ἄχόρταγη εἶναι βέβαια ἡ ἄκρα ὑγεία
 γιατί ἡ ἀρρώστεια * * *
 γειτόνισσα ἐνὸς τοίχου συνορεύει

* * * * *

καὶ τοῦ θνητοῦ ἢ καλοτυχιά ποῦ πλέει πρῶμα
 χτύπησε ἀπάνω στὰ κρυφὰ τὰ βράχια.
 Μ' ἂν ἀπ τὰ κερδισμένα πλούτη
 δὲν ντηρηθῆ νὰ κάμη χύση
 μὲ τὸ προεπούμενο τὸ μέτρο,
 δὲν πῆε κατὰ βυθοῦ τὸ σπίτι
 μ' ὄλο τῆς συμφορᾶς τὸ παραφόρτωμα
 καὶ δὲν ἐβούλιαξε τὸ σκάφος.
 Πολλὰ τᾶφθονα δῶρα τοῦρανοῦ
 καὶ τῆς καλόχρονης σοδειᾶς
 διῶξαν τὴν πείνα καὶ τὴ φτώχεια.

Ὅμως, μιὰ νὰ χυθῆ χάμω στὴ γῆς
 τὸ μαῦρο αἷμα ἀνθρώπου σκοτωμένου
 ποιὸς νὰ τὸ φέρῃ πίσω μὲ γητιές;
 μήπως καὶ κεῖνον, ποῦ μὲ τὴ σοφία του
 νὰ ξαναζωντανεύῃ μπόρειε πεθαμένο

δὲν τοῦδωσε ὁ Δίας νὰ μάθῃ;
 Ἄν ὁμως ἡ ὠρισμένη μοῖρα ἀπ τοὺς θεοὺς
 δὲν μπόδιζε νὰ ξεπεροῦμε
 τὰ σύνορα ποῦ ἔχουμε τάξη,
 τὴ γλῶσσα θὰ προλάβαινε ἡ καρδιά
 στὸ φῶς αὐτὰ νὰ φέρῃ·
 τώρα στὰ σκοτεινὰ κρυφανταριάζει
 χωρὶς καμμιάν ἐλπίδα, ἡ πονεμένη,
 νὰ ξεσκεπάσῃ τίποτα σωστὸ
 μὲς ἀπ τὰ φλογισμένα φρένα.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Καὶ σύ, σὲ σένα λέω Κασσάνδρα, ἔμπαινε μέσα,
 ἀφοῦ σοῦδωκε ὁ θεὸς ἀνόρητα ἐδῶ μέσα
 τοῦ σπιτιοῦ μας νὰ γίνῃς καὶ μὲ τόσες δοῦλες
 μαζί νὰ παραστέκης δίπλα στὸ βωμό μας,
 κατέβαινε ἀπ τὰμάξι, δίχως περηφάνεια.
 Ἄφοῦ κι ὁ γυιὸς ἀκόμα λέγουν τῆς Ἀλκμήνης
 ψωμὶ σκλαβιάς ὑπόφερε νὰ δοκιμάσῃ·
 γιατί ἂν τὸ φέρῃ ἡ τύχη τέτοια νᾶρθη ἀνάγκη,
 χαρὰ ἔς τον, ποῦ ἀρχαιοπλουτο κύριο θὰ λάχῃ.
 Μὰ ἐκεῖνοι, ὅπου ἀνέλπιστα θερίζουν πλούτη,
 πάντα σκληροὶ στοὺς δούλους καὶ μὲ δίχως μέτρο
 ἔχεις τῶρ ἀπὸ μέρους μας, ὅτι εἶναι δίκιο.

ΧΟΡΟΣ

Σοῦπε λόγια κοφτὰ καὶ στρογγυλὰ καὶ παύει·
 καὶ μιὰ ποῦ στὰ πλεμμάτια εἶσαι τῆς τύχης,
 ὅτι, σοῦ λέει κάμε — ἂν θῆς — μὰ ἴσως δὲν θέλεις.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Μ' ἂν ἴσως καὶ δὲν ἔχει σὰν τὸ χελιδόνι
βαρβαρικιά στή γλῶσσα της φωνὴ καὶ ξένη,
τὰ φρόνιμά μου νοιώθοντας θάκουση λόγια.

ΧΟΡΟΣ

Ἐμπρός· σοῦ λέει τὰ πιὸ καλὰ στή θέσι ποῦ ἴσαι
κι ἀκλούθει ἀφίνοντας αὐτὴ τὴν ἔδρα τώρα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Καιρὸ δὲν ἔχω πλιὰ ἐδῶ ἔξω ἀπὸ τὴ θύρα
νὰ χάνω· γιατί ἐμπρὸς εἰς τοὺς βωμούς, στή μέση
τοῦ παλατιοῦ, γιὰ σφάξιμο τ' ἄρνια προσμένουν,
σὰν νὰ ποτὲ μὴν ἔλπιζαν μιὰ τέτοια χάρη·
καὶ σὺ στὸ νοῦ σου ἂν τῶχης κάμε ὅ,τι θὰ κάμης
κι ἂν πάλι δὲν τὴ νοιώθης, ξένη, αὐτὴ τὴ γλῶσσα
μίλησε ἀντὶς μὲ τὴ φωνὴ κἂν μὲ τὸ χέρι.

ΧΟΡΟΣ

Φαίνεται θέλει ἢ ξένη ἔν' ἄξιο δραγομένο
κι ὁ τρόπος της νεοσκλάβωτο τὴν δείχνει ἀγρίμι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Μὰ εἶναι τρελλή, κι ἀκούει κακὰ στὸ νοῦ της φρένα,
ἴπ' ἀφοῦ πάρθηκ' ἢ χώρα της κ' ἐδῶ μᾶς ἦρθε,
δὲ λέει στὸ χαλινάρι της νὰ συνειθίσῃ
πρὶ νὰ ξαφρῖση τοὺς θυμούς τοῦ αἵματός της.
Σκοπὸ δὲν τῶχω πιότερα νὰ χάνω λόγια.

ΧΟΡΟΣ

Μὰ ἐγὼ τὴ συμπονῶ καὶ δὲ θὰ τῆς θυμώσω·
κατέβα πιὰ ταλαίπωρη κι ἄφρις τ' ἀμάξι
καὶ κάνε τῆς σκλαβιάς σου ἀρχὴ σὰν εἶναι ἀνάγκη.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Συμφορὰ μου ὦμὲ συμφορὰ,
Ἄπόλλων Ἄπόλλων!

ΧΟΡΟΣ

Τί θέλουν τάχα οἱ θεῶν αὐτοὶ γιὰ τὸ Λοξία;
δὲν εἶναι τέτοιος νὰ τοῦ πρέπουν μοῖρολόγια.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Συμφορὰ μου ὦμὲ συμφορὰ,
Ἄπόλλων Ἄπόλλων!

ΧΟΡΟΣ

Πάλι μὲ στόμα βλάστημα τὸ θεὸ φωνάζει
ποῦ σὲ γόους νὰ παραστέκη δὲν τοῦ πρέπει.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἄπόλλων,
Ἄπόλλων ὀδηγὲ κ' ἢ ἀπώλειά μου!
δεύτερη αὐτὴ φορὰ καὶ γιὰ καλὰ μὲ χάνεις.

ΧΟΡΟΣ

Γιὰ τὰ δικά της πάθη, λέω, θὰ προφητέψῃ.
μένει τὸ θεῖο τὸ χάρισμα καὶ στή σκλαβιά της.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἄπόλλων,

Ἄπόλλων ὀδηγὲ κ' ἢ ἀπώλειά μου!

ἄ, ποῦ τάχα μ' ὠδήγησες; καὶ σὲ ποιά στέγη;

ΧΟΡΟΣ

Στῶν Ἀτρειδῶν τῇ στέγῃ· κὶ ἂν δὲ τῶχης νοιώσῃ
 νὰ ποῦ σοῦ λέω· καὶ ψέμα δὲ θὰ πῆς πῶς σοῦ εἶπα.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἄ, ἄ,

θεομίσητο σπίτι, καὶ πόσα ξέρει
 φονικά, σκοτωμοὺς ἀπὸ δικῶν χέρι,
 ἀνθρωπομακελλεῖδ' αἱματορραντισμένο!

ΧΟΡΟΣ

Μοιάζει μύτη καλὴ σὰν σκύλλα νᾶχη ἢ ξένη,
 καὶ ψάχει νᾶβρη ἐκεῖ ποῦ ὀσμίζεται τὸ γαῖμα.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Γιατὶ ἔχω μάρτυρες, νά, ἰδοῦ, ἐτοῦτα.
 Βρέφη ποῦ σκούζουν κάτω ἀπ' τὸ μαχαῖρι
 κρέατα ψητά, ἀπ' τὸν πατέρα φαγωμένα.

ΧΟΡΟΣ

Τῇ μαντικῇ σου εἶχαμε ἀκουστὰ τῇ φήμῃ,
 ἀλλὰ γι' αὐτὰ δὲν μᾶς χρειάζονται προφήτες.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἄλλοι κὶ ἀπ' ἄλλοί, τὸ τί ἔχει στὸ νοῦ της;

τί ναι αὐτὸ τὸ καινούργιο κακὸ τὸ μεγάλο,
 τὸ μεγάλο, ποῦ ἐδῶ μέσα ἐτοιμάζει, κακὸ
 γὰ τοὺς φίλους βαρὺ
 καὶ δὲν ἔχει γιαιτρεία
 κ' εἶναι κάθε βοήθεια μακριά.

ΧΟΡΟΣ

Αὐτά σου τὰ μαντεύματα δὲν τὰ γνωρίζω·
 τᾶλλα τὰ ξέρω· τὰ κηρύττει ὅλη ἢ χώρα.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἄλλοί σου ἀθλία, καὶ τὸ κάνεις αὐτό;
 τὸν ἄντρα, τὸ δεξί σου τὸ πλευρό,
 εὐφραίνεις μὲ λουτροῦ—πῶς νὰ τὸ πῶ τὸ τέλος;
 μὰ ὅπου καὶ νᾶναι γίνεται· κὶ ἀπλώνει
 χέρι τὸ χέρι γοργό.

ΧΟΡΟΣ

Δὲν νοιώθω ἀκόμα· κ' ὕστερα ἀπ' τὰ αἰνίγματά σου
 τώρα τοὺς σκοτεινοὺς σου τοὺς χρησμοὺς τρομάζω.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἐ, ἔ, παπαῖ παπαῖ, τί ναι ποῦ φαίνεται;
 δὲν εἶναι δίχτυ τοῦ Ἄδῃ;
 μὰ δίχτυ ναι ἢ γυναῖκα του, ἢ φόνισσά του·
 κ' ἢ κάταρα ἢ ἀχόρταγη τοῦ γένους
 ἄς κλάψῃ τοῦ φριχτοῦ τὸ θρηῖνο φονικοῦ.

ΧΟΡΟΣ

Ποιά τούτη ἢ Ἐρινύα ποῦ προσκαλεῖς νὰ ὑψώσῃ
 θρηῖνο στὸ σπίτι; δὲ μ' εὐφραίνει αὐτός σου ὁ λόγος.

καὶ μαύρη στήν καρδιά μ' ἀνέβηκε σταλιά
τὸ γαῖμα—ὅπως μὲ θανάσιμη πληγὴ
χυμένο πάει μὲ τὸ φῶς τοῦ βίου ποῦ σβύνει,
καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσῃ τὸ κακό.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἄ, ἄ· ἰδοὺ ἰδοὺ· κράτα μακριὰ
τὸν ταῦρο ἀπὸ τὴν ἀγελάδα,
μὲ δόλο μὲς στὰ βρόχια τῆς τὸν πιάνει,
βαράει τοῦ μαύρου μιά, καὶ πέφτει
μὲς στὰ λεβέτια τοῦ λουτροῦ, ὅπως σοῦ λέω.

ΧΟΡΟΣ

Δὲ θὰ τὸ καυχηθῶ πῶς νοιώθω τοὺς χρησμούς σου
μὲ κάτι ὅμως κακὰ μοῦ φαίνεται νὰ μοιάζουν.
Καὶ πότε ἀπ' τοὺς χρησμούς βγήκε γιὰ τοὺς θνητοὺς
λόγος καλός; — μέσα στίς συμφορὰς
τῶν μάντηδων οἱ περισσὲς οἱ τέχνες
τὸ φόβο ἔρχονται νὰ φέρουν.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἀλλοίμονο τῆς ἄμοιρης μαύρη μου τύχη,
βάζω καὶ κλαίω μαζί καὶ τὰ δικά μου πάθη!
ποῦ ἠῦρες νὰ φέρῃς τὴν ταλαίπωρη κ' ἐμένα,
τί ἄλλο, πάρεξ νὰ πεθάνω ἐδῶ μαζί σου!

ΧΟΡΟΣ

Φρενοπαρμένη θᾶσαι καὶ θεοπέριραχτη,
μόνη σου γιὰ νὰ ψάλλῃς θρηνον ἄνομο
τοῦ ἑαυτοῦ σου, ὅπως ἢ ξανθιά

κι ἀβάρετη στὰ κλάματα ἀηδόνα,
ποῦ κλαίοντας κλαίει πάντα τὸν Ἴτυν Ἴτυ
σ' ὅλη τὴν πικραμένη τὴ ζωὴ τῆς.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Καλότυχη τῆς λιγερῆς μοῦρα ἀηδόνας!
αὐτὴ τὴν ντύσανε οἱ θεοὶ μὲ φτερωτὸ κορμί
καὶ μὲς τὰ κλάματα γλυκεῖα τῆς δώσανε ζωή·
μὰ ἐμὲ σφαγὴ μὲ δίκικοπο σπαθὶ προσμένει.

ΧΟΡΟΣ

Ποῦθ' ἔρχονται, ἀπὸ ποιὸ θεὸ σταλμένοι οἱ τρόμοι αὐτοί,
καὶ τὰ δεινὰ μὲ σκούξιμο κακόσυρτο θρηνεῖς,
καὶ μὲ προφητικούς ψάλλεις μαζί σκοπούς;
ποῦθε τὰ μέτρα αὐτῆς τῆς τέχνης μαντικῆς
ἔχεις καὶ κακομελειᾶς;

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἦ γάμοι γάμοι Πάριδος τῶν φίλων συμφορὰ,
ὦ τοῦ Σκαμάντρου πατρικὸ νερό!
ποῦ μιά φορὰ στίς ὄχθες σου τὴν ἄθλια
μ' ἔθρεφες καὶ μὲ τράνευες
καὶ τώρα γρήγορα θαρρῶ γύρω στὸν Κωκυτὸ
καὶ στίς ὄχθες τοῦ Ἀχέροντα θὰ προφητέψω!

ΧΟΡΟΣ

Τί ναι αὐτὸς τώρα ὁ φανερός πάρα πολὺ χρησμός;
κ' ἕνα μωρὸ μπορεῖ νὰ νοιώσῃ·
καὶ στὴ καρδιά μὲ πλήγωσε σὰ δάγκαμα φιδιοῦ

καθὼς τὴ μαύρη μοῖρα σου μοιρολογᾷς πικρὰ
καὶ μὲ σπαράζεις νὰ σ' ἀκούω.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

᾽Ω κρίμα οἱ κόποι, ἡ χώρα μας κ' ἐπῆε κατὰ βυθοῦ !
κρίμα οἱ θυσίες τοῦ πατέρα γιὰ τοὺς πύργους
καὶ τὰ σφαγμένα ἀρίθμητα παχιά κοπάδια
τίποτε δὲν ὠφέλησαν
γιὰ νὰ μὴν πάθῃ ὅ,τι ἔπαθεν ἡ πόλις.
Καὶ γὰρ τὸ θερμὸν αἷμα μου ταχιά στὴ γῆ σκορπῶ !

ΧΟΡΟΣ

Σύμφωνα μ' ὅσα μοῦψαλες καὶ αὐτὰ ποῦ τώρα λές.
Καὶ βέβαια κάποιος δαίμονας σὲ βάζει,
ὅπου κακό σου θέλει, πέφτοντας βαρὺς,
γιὰ νὰ θρηνηῖς πικρὰ πάθη θανατικά·
καὶ ποῦ θὰ βγῆ δὲ ξέρω . . .

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Σὲ λίγο ἀκόμη καὶ ὁ χρησιμὸς πιά δὲ θὰ βλέπη
μέσ' ἀπὸ πέπλους σὰν τὴν νιόπαντρη τὴ νύφη·
μὰ θὰ χυθῆ, ὅπως φαίνεται, μ' ὄρμη μεγάλη
πρὸς τοῦ ἡλίου τὶς ἀνατολές, καὶ σὰν τὸ κῦμα
στὸ φῶς κακὸ θὰ βγάλῃ πιὸ μεγάλο ἀπ' ἄλλο.
Τώρα ὅχι πιά μ' αἰνίγματα θὰ σοῦ τὰ μάθω !
Καὶ μάρτυρές μου νᾶσαστε, μαζὶ ἀκλουθόντας,
πῶς τῶν ἀρχαίων ὁσμίζομαι κακῶν τὰ χνάρια·
γιατὶ ποτὲ δὲν ἀπολείπει αὐτὴ τὴ στέγη
χορὸς ποῦ ψάλλει μιὰ κακόφωνη ἀρμονία.

Καὶ μιὰ ποῦ μάλιστα ἔχει πηῆ ἀνθρώπινο αἷμα
καὶ ἀποδιαντράπη ὀλότελα, τῶστρωσε μέσα
στὸ σπίτι γιὰ καλὰ, καὶ πιά δὲ λέει νὰ φύγῃ,
τῶν Ἑρινύων τῶν συγγενικῶν ὁ κῶμος.
Κ' ἔτσι γιὰ πάντα θρονιασμένες τραγουδοῦνε
τὴν πρώτη τοῦ κακοῦ ἀφορμή, καὶ καταριοῦνται
κλίνη, ποῦ ἀτίμασε ἀδελφός, πρὸς ὄλεθρό του.
Ἄστόχησα ἢ τὸ ἡῦρα σὰν καλὸς τοξότης ;
Ἡ ψευτομάντισσα εἶμαι φλύαρη δερνοθύρα ;
ἀρνήσου το ἂν μπορῆς καὶ ὀρκίσου πῶς δὲ ξέρεις
ἀπ' ἀκουστὰ τὶς πρώτες τοῦ σπιτιοῦ ἀμαρτίες

ΧΟΡΟΣ

᾽Ω καὶ νὰ μπόρῃς ὁ στέρεος δεμένος ὄρκος
καμμιὰ θεράπεια νᾶφερνε ! μὰ ἐσὲ θαυμάζω
ποῦ ὄντας περατινὴ καὶ ἀπ' ἀλλόγλωσση πόλις,
σὰν νᾶσουν μπρὸς καὶ τᾶβλεπες τὰ ξεδιαλύεις.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Τὸ δῶρο αὐτὸ ἀπ' τὸ μάντη δέχτηκα τὸ Φοῖβο.

ΧΟΡΟΣ

Μὴν, καὶ θεό, τὸν λάβωσεν ἡ ἀποθυμιά σου ;

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Πρίν, τῶχα γιὰ ντροπὴ μου νὰ τ' ὁμολογοῦσα.

ΧΟΡΟΣ

Τῶχει ὁ καθεὶς νὰ παίρῃται στὴν εὐτυχία του.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Μὰ εἶταν γιὰ μένα ἀγωνιστῆς γιομᾶτος φλόγα.

ΧΟΡΟΣ

Μὴν καὶ σὲ κλίνη γάμου ἐπλάγιασες μαζί του ;

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἄφοῦ εἶχα πῆ τὸ ναί. τὸν γέλασα κατόπι.

ΧΟΡΟΣ

Ἐνῶ εἶχες πιά τῆ θεϊκιά τέχνη παρμένη ;

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Στὴν πόλη πιά προφήτευσά τά ἤθελε πάθῃ.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ πῶς ἀπλέρωτη ἔμεινες ἀπ τὴν ὀργή του ;

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Κανένας πιά σὲ τίποτε δὲν μοῦ ἐπιστεῦαν.

ΧΟΡΟΣ

Μὰ ἐμεῖς αὐτὰ ποῦ λὲς μᾶς φαίνεται εἶν' ἀλήθεια.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἄχ! Ἄχ!

Πάλι ὁ φρικτὸς ὁ πόνος τῆς ὀρθομαντείας
μ' ἀπαίσιον προανάγκρουσμα μ' ἀναταράζει.

Βλέπετε ἐδῶ τοὺς νέους αὐτοὺς τοὺς θρονιασμένους
μέσα στὸ σπίτι ὁμοίους μὲ μορφὲς ὀνείρων,
παιδιὰ ποῦ σὰν δικοὶ τοὺς τᾶχουνε σφαγμένα ;

γιομᾶτα ἀπὸ φαῖ τῶν σαρκῶν τοὺς τὰ χέρια
μαζὶ ἄντερα καὶ σπλάχνα — γιόμισμα τρισάθλιο,
φαίνονται νὰ κρατοῦν, ποῦ γεύτηκε ὁ πατέρας !
Κ' ἐκδίκηροὶ τοὺς μελετᾶ νὰ πάρῃ κάποιος
λιόντας δειλός, ποῦ στρέφεται μὲς στὰ κρεβάτια
καὶ στὸ σπίτι φυλάει, ὦμέ, πότε νὰ στρέψῃ
ὁ ἀφέντης—ναί, ὁ ἀφέντης μου, ἀφοῦ εἶμαι σκλάβο.
Κι ὁ στόλαρχος καὶ νικητῆς τῆς Τροίας δὲ ξερεῖ
τί μὲ τῆς γλώσσας τῆς τὰ χάρδια καὶ τὰ λόγια
τὰ πρόσχαρα, τοῦ μαγερεύει ἢ μαύρη σκύλλα,
σὰν τὴν κρυμμένη συμφορὰ, κακιά του μοῖρα !
Τέτοια τολμᾶ ! γυναῖκα νὰ σκοτώσῃ ἄντρα !
καὶ ποῖο ὄνομα στὸ μισητὸ τὸ τέρας νάβρω
νὰ τοῦ ταιριάζῃ ; ἀμφίσβαινα ἢ τάχα Σκύλλα
ποῦ μὲς στοὺς βράχους, θρηῆνος τῶν ναυτῶν, φωλιάζει ;
μάννα τοῦ Χάρου ἀλλόφρενη, ποῦ τῶν δικῶν τῆς
κρατάει ἀμάχη ἀσύβαστη ; κ' ἐρέκαξε ἔτσι
σὰν νὰ εἶχε ἐχθροὺς ἢ ἀπόκοτη κατατροπώση,
καὶ χαρὰ τάχα δείχνει γιὰ τὸ γυρισμὸ του ;
Καὶ ἂν θέλῃς πιστεψέ μου, κι ἂν δὲ μὴ... τί τάχα ;
Θάρθῃ ποῦ θάρθῃ· καὶ σὺ μάστιγος σὲ λίγο
σωστὴ πολὺ προφήτισσα θὲ νὰ μὲ κλάψῃς.

ΧΟΡΟΣ

Τὸ δεῖπνο τοῦ Θυέστη μὲ παιδιῶν του σάρκες
τῶνοιωσα κι ἀνατροχίασα κ' ἔχω ἓνα φόβο !
Γι' αὐτά σου ποῦ εἶπες, ποῦ δὲ μοιάζουν παραμύθια·
μὰ τᾶλλα πάκουσα—βγῆκα καὶ πάω ἀπ τὸ δρόμο.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Πῶς τοῦ Ἀγαμέμνονα θὰ ἰδῆς σοῦ λέω τὸ φόνο.

ΧΟΡΟΣ

Φράξε τὸ στόμα σου, ἄθλια, στὸν κακὸ λόγο!

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Γιατρὸς κανεῖς δὲν βρίσκεται γι' αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπα.

ΧΟΡΟΣ

Ὅχι, ἂν θὰ γίνῃ· μὰ ὁ θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ!

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Καλὲς οἱ εὐχῆς· μὰ ἐκεῖνοι μελετοῦν τὸν φόνο.

ΧΟΡΟΣ

Ποῖος νᾶναι ὁ ἄντρας ποῦ τὸ κοῖμα αὐτὸ ἐτοιμάζει;

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Βλέπω οἱ χρησιμοί μου ἀλήθεια πήγανε στὸ βρόντο.

ΧΟΡΟΣ

Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ ἐπίβουλος, δὲν τῶχῳ νοιώσῃ.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Κι ὁμως καλὰ τὴ γλῶσσα ξέρω τῶν Ἑλλήνων.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ ἡ Πυθία ἐπίσης, μὰ οἱ χρησιμοί της, σκότος.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἄλλοι μου! ὦ ποιά φωτιά χυμίζει καὶ μ' ἀδράχνει!

Ὅτοτοτοῖ, Ἀπόλλων Λύκειε, ἄλλοίμονό μου!

Αὐτὴ, λιόντισσα μὲ δυὸ πόδια, ποῦ κοιμάται
μὲ λύκο, ἐνῶ τὸ ἀρχοντικὸ λιοντάρι λείπει

θὰ μὲ σκοτώσῃ τὴ φτωχιά, κι ὡς νὰ ἐτοιμάξῃ

φάρμακο, θὲ νὰ χύσῃ μέσα στὴν ὀργή της

καὶ τὴ δικιά μου πλερωμὴ κ' ἐνῶ ἀκονίζει

τὸ σπαθὶ γιὰ τὸν ἄντρα της, θὲ νὰ ἐγκωμιάξῃ

πῶς γιὰτὶ μ' ἔφερε μαζὶ τὸν ἐκδικιέται.

Καὶ τί λοιπὸν τὰ θέλω αὐτὰ σὰ νὰ μ' ἐμπαίζουν

τὰ σκῆπτρα καὶ τὰ μαντικά στεφάνια ἐμπρός μου;

Ἐσένα πρὶν τοῦ τέλους μου θὰ σὲ χαλάσω·

καὶ στὴν ὀργή καὶ σεῖς, κ' ἐγὼ ταχιά ἀκλουθῶ σας,

στολίσετε ἄλλη συμφορὰ ἀντὶς γιὰ μένα.

Νά! μὲ τὰ χέρια του ὁ Ἀπόλλωνας μοῦ βγάζει

τὸ μαντικὸ τὸ φόρεμα· κι ἀφοῦ εἶδε πρῶτα,

καὶ μ' ὅλη αὐτὴ μου τὴ στολή, τὰ περιγέλοια

ποῦ φίλοι ἐχθροὶ μοῦ κάνανε, βέβαια τοῦ κάκου,

κ' ὑπόφερα σὰ μιὰ ζητιάνα γυρολόγα

νὰ μὲ λένε φτωχιά, στρίγγλα καὶ λιμασμένη—

καὶ τώρα ὁ μάντης μάντισσα ποῦ μ' ἔχει κάμη,

μ' ὠδήγησε σ' αὐτὲς τὶς θανάσιμες τύχες!

Κι ἀντὶς ὁ πατρικὸς βωμὸς, μὲ περιμένει

ζεστό τὸ κρεατοσάνιδο ποῦ θὰ μὲ κόψουν.

Μὰ ἀκδίκητο οἱ θεοὶ τὸ αἷμα μου δὲ θάφήσουν,

γιατὶ ἄλλος πάλι ἐκδικητὴς θάρθῃ δικὸς μας

νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴ μάννα ποῦ τὸν γέννα πίσω

τοῦ πατέρα τὸ γαῖμα· κ' ἔρχεται διωγμένος

πλανημένος κι ἀπόξενος αὐτῆς τῆς χώρας,

κορῶνα στοῦ σπιτιοῦ τὶς συμφορὲς νὰ βάλῃ.

Κ' ἐστέριωσε ἀπὸ τοὺς θεοὺς μέγας ὄρκος
 νᾶρθη τοῦ ξαπλωμένου ἀνάγερμα πατέρα.
 Μὰ γιατί τάχα ἐδῶ πονετικά νὰ κλαίω
 μιὰ ποῦ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τοῦ Ἰλίου τὴν πόλη
 νὰ πάθῃ ὅ,τι ἔπαθε ; καὶ κείνοι ποῦ τὴν πῆραν
 ἔτσι μὲ τῶν θεῶν τὴν κρίση ξεμπερδεύουν ;
 Πηγαίνω στὸ γραφτό μου καὶ στὸ θάνατό μου
 καὶ χαιρετάω αὐτὲς ἐδῶ τοῦ Ἄδη τίς πόρτες.
 Μόνου ἄμποτε μιὰ καὶ καλὴ πληγὴ νὰ λάβω
 ποῦ νὰ μπορέσω ἀσφάδαστη καὶ μὲ χυμένο
 τὸ γαῖμα εὐκολοθάνατη νὰ ξεψυχήσω.

ΧΟΡΟΣ

᾽ὦ σὺ πολὺν ταλαίπωρη καὶ πολὺν πάλι
 σοφὴ γυναῖκα, εἶπες πολλά, καὶ ἂν ἀπ' ἀλήθεια
 τὸ θάνατό σου ξέρεις, πῶς μὲ τόση τόλμη
 σὰ βῶδι ποῦ ὀδηγᾶει θεὸς στὸ βωμὸ στέκει ;

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Δὲν ἔχει γλυτωμὸ καὶ ἂν κερδήσουμε χρόνον.

ΧΟΡΟΣ

Μὰ ἡ τελευταία ἡ ὥρα εἶναι ὅπου ἀξίζει.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἦρθεν ἡ μέρα· τί θεὸς νὰ κερδίσω ἂν φύγω ;

ΧΟΡΟΣ

Κακὸ σοῦ φέρνει, ξέρε το, αὐτὴ σου ἡ τόλμη.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Μὰ εἶναι ὥραϊο κανεὶς νὰ ποθᾶνῃ μὲ δόξα.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ ποιὸς τ' ἀκούει αὐτὰ ἀπ' τοὺς εὐτυχισμένους ;

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

᾽ὦμιμένα ἐσύ, καὶ τᾶξια σου παιδιὰ, πατέρα !

ΧΟΡΟΣ

Τί 'ναι ; Ποιὸς φόβος σοῦ γυρνᾶει τὸ νοῦ σου πάλι ;

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἄχ καὶ ἄχ !

ΧΟΡΟΣ

Τί πάλι αὐτὸ τὸ ἄχ ; ἐκτὸς τοῦ νοῦ σου ἂν βλάβῃ...

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Φόνον αἱματοστάλαχτο βγάζουν οἱ τοῖχοι.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ πῶς ; Εἶν' τὰ σφαχτὰ ποῦ στοὺς βωμοὺς μυρίζουν.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Εἶν' ὅμοιος σὰν ἀχνὸς ποῦ βγαίνει ἀπὸ τοὺς τάφους.

ΧΟΡΟΣ

Δὲν μοιάζει αὐτὸ ποῦ λὲς μὲ τῆς Συρίας τὰ μύρα.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Μὰ τώρα μέσα πάω τὴ μοῖρα μου νὰ κλάψω

καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονα· μὲ φτάνει ὅσο ἔχω ζήση.
Ἄχ φίλοι!

Δὲ σκούζω σὰν πουλὶ ἔτσι ἀπὸ μάταιο φόβο
σὲ θάμνο ἐμπρός· θεὲ νὰ πεθάνω· καὶ σᾶς θέλω
μάρτυρες, σὰν πεθάνῃ ἀντὶς γιὰ μὲ γυναῖκα
κι ἄντρας ἀντὶς γιὰ τὸν κακότευχο τὸν ἄντρα·
ὡς ξένιο δῶρο πρὶν πεθάνω αὐτὸ σᾶς θέλω.

ΧΟΡΟΣ

Ἄθλια, σοῦ κλαίω τὴ μοῖρα σου ποῦ προφητεύεις.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ἀκόμη μιὰ φορὰ θέλω νὰ πῶ σὰν θρῆνο
ἔτσι ἐδικό μου. Μπρὸς στὸ στερνὸ φῶς τοῦ ἡλίου
εὐχομαι οἱ ἐκδικάτορες τοῦ βασιλιᾶ μου
νὰ θυμηθοῦν καὶ τοὺς δικούς μου τοὺς φονιάδες
γιὰ τὸ εὐκόλο κατόρθωμα φόνου μιᾶς σκλάβας.

ΧΟΡΟΣ

Ἄχ καὶ τὸ τί ἔναι ὁ ἄνθρωπος! στὴν εὐτυχία του
σὰ ζουγραφιὰ φαντάζει, πλὴν ἢ δυστυχία
μιὰ σὰ σφουγγάρι ὑγρὸ τῆς δίνει καὶ τὴ σβύνει·
κι αὐτὰ ἀπὸ κεῖνα πιὸ πολὺ ἐλεοῦμαι ἀκόμη.
Ἡ εὐτυχία εἶναι πρᾶμα ποῦ δὲ λένε ποτὲ
νὰ χορτάσουν οἱ ἀνθρώποι
καὶ δὲν τὴ βαρέθηκε τόσο κανένας ποτὲ
νὰ τῆς κλείσῃ τὴν πόρτα
ἀπ' ἔξω ἀπ' τὰ πλούσια παλάτια,
κράζοντάς της: μὴ παίνης.

Καὶ σ' αὐτὸν ἔχουν δώσῃ οἱ θεοὶ νὰ νικήσῃ
τοῦ Πριάμου τὴν πόλη
καὶ μᾶς γύρισε πίσω γιομαῦτος μὲ δόξα.
Μ' ἂν τώρα πλερώσῃ τὸ κρῖμα τῶν ἄλλων
κι ἂν ἄλλων θανάτων τὸ γαῖμα ξεπλύνῃ
αὐτὸς μὲ τὸ φόνου του πάλι,
ποιὸς γρικόντας αὐτὰ θὰ μπορέσῃ νὰ πῇ
πῶς μὲ δίχως κακὸ ἐγεννήθη;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ἵμμένα μου καὶ πάω! βαθιὰ μὲ βρῆκε μέσα!

ΧΟΡΟΣ

Σῶπα! ποιὸς φωνάζει τάχα χτυπημένος στὰ γερά;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Πάλι ξανά μου ἀλλοίμονο μὲ βρῆκε κι ἡ ἄλλη.

ΧΟΡΟΣ

Τὸ ἔργο τέλειωσε! λογιάζω ἀπ' τὴ φωνὴ τοῦ βασιλιᾶ·
μὰ τοῦλάχιστον ἔλ' ἄς δοῦμε τί ἔχουμε νὰ κάμουμε.

ΧΟΡΟΥ δ α'

Ἐμένα ἢ γνώμη μου εἶναι σὲ βοήθεια ἀμέσως
νὰ κράξουμε ὅλη ἐδῶ τὴν πόλι στὸ παλάτι.

ΧΟΡΟΥ δ β'

Ἐγώ, μιὰ ὥρα ἀρχύτερα νὰ μποῦμε μέσα
καὶ νὰ τοὺς πιάσομε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

ΧΟΡΟΥ δ γ'.

Καὶ γὰρ μ' αὐτὴ τῇ γνώμῃ, κάτι πρέπει λέω
νὰ κάμουμε, καιρὸς γὰρ χάσιμο δὲν εἶναι.

ΧΟΡΟΥ δ δ'.

Φῶς φανερό· ὅπως ἄρχισαν εἶναι σημεῖο
πῶς ἐτοιμάζουν τυραννίδα γὰρ τὴν πόλιν.

ΧΟΡΟΥ δ ε'.

Ἡ ὥρα περνᾷ, μὰ ὅσοι τῆς ἀρχηγίας πατοῦνε
στὰ πόδια τῆ ντροπῆ, ἔχουν τὸ χέρι ξύπνιο.

ΧΟΡΟΥ δ στ'.

Καὶ γὰρ δὲ ξέρω ποιά βουλή νὰ βρῶ νὰ δώσω·
πρέπει νὰ τὸ σκεφθῆ ἕνας ποῦ κάνει κάτι.

ΧΟΡΟΥ δ ζ'.

Τέτοιος εἶμαι κ' ἐγώ, γιὰτὶ δὲ ξέρω τρόπο
ἕναν ποῦ πέθανε, μὲ λόγια ν' ἀναστήσω.

ΧΟΡΟΥ δ η'.

Κ' ἔτσι ὅσο ζοῦμε τὸ λοιπόν, στὴν κεφαλὴ μας
θᾶχουμε αὐτοὺς τοὺς ἄτιμους νὰ μᾶς ὀρίζουν·

ΧΟΡΟΥ δ θ'.

Μὰ ὄχι! δὲν εἶναι ὑποφερτό· κάλλιο ἄς πεθάνω·
παρὰ σκλαβιά, γλυκύτερη μιὰ τέτοια μοῖρα.

ΧΟΡΟΥ δ ι'.

Μὰ τάχα αὐτὰ τὰ βογγητὰ νὰ εἶταν σημάδι

νὰ κρίνουμε πῶς εἶναι κι ὅλας σκοτωμένος·

ΧΟΡΟΥ δ ια'.

Ἄς μὴ μᾶς παίρνη ὁ ὀργὴ πρὶ νὰ βεβαιωθοῦμε·
ἄλλο νὰ βάζης μὲ τὸ νοῦ, κι ἄλλο ἢ ἀλήθεια.

ΧΟΡΟΥ δ ιβ'.

Ἄπ' ὅλα τὰ πολλὰ μ' αὐτὴ τῇ γνώμῃ κλίνω
νὰ μάθουμε ἀκριβῶς τί γένηκε ὁ Ἄτρείδης.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Ἄπ' ὅλα πρὶν ποῦ ἀπὸ σκοποῦ ἔχω εἰπωμένα
δὲ θὲ νὰ τὸ ντραπῶ νὰ πῶ τὰ ἐνάντια τώρα.
Γιὰτὶ καὶ πῶς ἄλλιῶς κανεῖς, σὰν ἐτοιμάζει
τὸν ὄλεθρο τοῦ ἐχθροῦ του, ποῦ περνᾷ γὰρ φίλος,
νὰ περιφράξῃ στέρεα τοῦ χαμοῦ τὰ δίχτυα
σὲ ὕψος ποῦ νὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ πηδήσῃ·
Μὰ ἐμὲ δὲ μὲ ἡῦρε ἀνέτοιμη αὐτὸς ὁ ἀγῶνας
τῆς ἔχθρας τέλος τῆς παλιᾶς, ἂν καὶ μὲ χρόνια.
Καὶ στέκω ἐδῶ ποῦ χτύπησα, στὸ ἔργο μου ἐπάνω.
Κ' ἔτσι ἔκαμα, καὶ δὲν τ' ἀρνοῦμαι, ποῦ ἄπ τὸ χάρο
νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ διαφεντευθῆ ἢ ξεφύγῃ.
Γύρω του δίχτυ ἀτέλειωτο, σὰν ψαριῶν δίχτυ,
τυλίξω—πλουσιοπάροχη φορεσιὰ χάρου—
καὶ δυὸ φορὲς τονὲ χτυπῶ· καὶ μὲ δυὸ βόγγους
πέφτει παράλυτο κορμὶ καὶ σωριασμένος
τρίτη ἀποπάνω τοῦ χτυπῶ, ταμμένη χάρη
τοῦ Δία σωτῆρα τῶν νεκρῶν κάτω στὸν Ἄδη.
Ἔτσι ξερνάει πεσμένος χάμω τὴ ψυχὴ του
καὶ τὸ αἷμα του σὰν ψιλὴ σφήνα ξεπετόντας

μὲ μαῦρες στάλες φονικῆς δροσιᾶς μὲ ραίνει
 κ' εὐφρανε τὴ ψυχὴ μου ὄχι πιὸ λίγο ἅπ' ὅ,τι
 τοῦ θεοῦ ἢ βροχοῦλα τὰ σπαρτὰ στὸ πλούμισμά τους.
 Τέτοια λοιπόν, πρόκριτοι σεβαστοὶ τοῦ Ἄργους,
 κι ἂν σᾶς βολῆ χαρῆτε· καύχημα ἐγὼ τόχω·
 κι ἂν εἴταν πρέπον σὲ νεκροὺς σπονδὲς νὰ κάνουν,
 δίκαια σ' αὐτὸν θὰ ταίριαζε καὶ παραδίκαια.
 Μόνος του τὸ ποτήρι γιόμισε μὲ τόσες
 στὸ σπίτι συμφορὲς κ' ἦλθε καὶ τόπιε ὁ ἴδιος.

ΧΟΡΟΣ

Θαυμάζομε τί ἀχρεῖα γλῶσσα ἔχεις στὸ στόμα
 ποῦ ἐπάνω στὸν νεκρὸ τοῦ ἀντροῦ σου ἔτσι καυχίεσαι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Σὰν ἄμυαλη μὲ δοκιμάζετε γυναῖκα·
 μὰ ἐγὼ μὲ ἀτρόμητη καρδιὰ σοῦ λέω νὰ ξέρης.
 Καὶ σὺ κἂν θὲς νὰ μ' ἐπαινῆς κἂν νὰ μὲ ψέγης,
 τὸ ἴδιο μοῦ κάνει· αὐτὸς εἶν' ὁ Ἄγαμέμνων, ἄντρας
 δικός μου, καὶ νεκρὸς μ' αὐτὸ τὸ δεξιὸ χέρι
 ποῦ μὲ τὸ δίκιο ὅ,τι ἔκαμε... αὐτὸ νὰ ξέρης.

ΧΟΡΟΣ

Σὰν τί κακό, γυναῖκα,
 νὰ γεύτηκες βοτάνι ἀπὸ τὸ γῆ θραμμένο,
 ἢ τί φαρμάκι ἀπὸ τὴ θάλασσα βγαλμένο,
 καὶ πῆρες τέτοια λύσσα καὶ λαοῦ κατάρρα ;
 δίκασες κ' ἔκοψες, μὰ τώρα ἐξόριστη
 βδέλυγμα θᾶσαι τῆς χώρας.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Ἦτώρ' ἅπ τὴν πόλη μοῦ δικάζεις ἐξορία,
 μῖσος τῶν πολιτῶν καὶ τοῦ λαοῦ κατάρεις,
 ἐνῶ κανένα φταίξιμο σ' αὐτὸν δὲ βρήκες.
 ποῦ οὔτε σὰ νᾶτανε σφαχτὸ λογιάζοντάς το,
 ὅταν μὲ γέννες καρπερὲς φτουροῦν οἱ στάνες,
 τὴν κόρη του ἐθυσίασε — τὸν πιὸ γλυκό μου
 καῦμό — γιὰ νὰ γητέψη τὸ βοριά τῆς Θοράκης.
 Δὲν εἶν' αὐτὸς ποῦ τοῦπρεπε μακριὰ ἅπ τὴ χώρα
 νὰ διώχτης γιὰ τὸ κριμα του ; καὶ σὺ δικάζεις
 σκληρὰ τὸ ἔργο ποῦ μ' ἄκουσες. Μὰ σοῦ τὸ λέω :
 Φοβέριζε κ' εἶμαι ἔτοιμη, μιά σου καὶ μιά μου,
 νᾶμαι στὴν ἐξουσία σου, ἂν μὲ νικήσης.
 Μ' ἂν πάλι δώση ὁ θεὸς κι ἄλλιως τὰ κρίνη
 θὲ νὰ σοῦ μάθω, ἂν κι ἀργά, νὰ βάλῃς γνώση.

ΧΟΡΟΣ

Μεγάλα τὰ σοφίσματά σου,
 κι ἄρρητα κλώθεις σὰν νὰ τάραξε
 τὸ νοῦ σου τὸ χυμένο αἷμα, καὶ θαρρεῖς
 πῶς σοῦ φαντάζει ἢ βούλλα ἢ κόκκινη στὴν ὄψη.
 Μὰ κᾶπου θᾶρθη μέρα, δίχως φίλους
 καὶ καταφρονεμένη
 μ' αἷμα τὸ αἷμα νὰ πλερώσης.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Μ' ἄκου τώρα κι αὐτὸ τὸν ὄρκο ποῦ σοῦ ὁμόνω :
 Ἔτσι ναί, μὰ τῆς κόρης μου τὴν τέλεια Δίκη,
 πῶσφαξα καὶ τῆς πρόσφερα θυσιά ἐτοῦτον,

οὔτε σκιά στὸ σπίτι μου φόβου δὲ θάμπη
 ὅσο ποῦ τῆς γωνιάς μου τῆ φωτιά θανάβη
 ὁ Αἴγισθος, σὰν πάντα καλοθελητής μου·
 γιατί ἴναι αὐτὸς τοῦ θάρρους μας μεγάλη ἀσπίδα.
 Νά τον! νεκρός, ὁ ἀτιμαστής τῆς γυναικός του
 καὶ τῶν Χρυσήιδων ὁ καλὸς κάτου στήν Τροία.
 νά την! καὶ τούτη ἐδῶ ἡ αἰχμάλωτη, ἡ μαγίστρα
 ἡ χρησιμολόγα καὶ παρακοιμάμενή του
 πιστὴ γυναῖκα, πῶτριβαν μαζί τὸ ἴδιο
 σκαμνὶ τοῦ καρραβιοῦ — μὰ ὅτι ἄξιζαν τὸ βρῆκαν·
 αὐτὸς ἀπὸ τῆ μιὰ μεριά· κι αὐτὴ ἀφοῦ εἶπε
 σὰν κύκνος τὸ στερνὸ θανάτου μοιρολοῖ
 κεῖται στὸ πλάϊ τοῦ ἀγαπητοῦ, ποῦ εἶχε τὴ φέρῃ
 προσφάγι γλιχουδιάρικο τοῦ κοιμηθιοῦ μας.

ΧΟΡΟΣ

Ἄλλοίμονο, ποιά νά εἶταν γρήγορη
 δίχως κρεβάτωμα οὐδ' ἄρράστεια
 νᾶρχουνταν μοῖρα νά μᾶς ἔφερνε
 γιὰ πάντα τὸν ἀτέλειωτο τὸν ὕπνο,
 τώρα ποῦ πάει ἐχάθη ὁ φύλακας
 ὁ τρισκαλώτατός μου,
 ποῦ ὅσα ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ὑπόφερε,
 κι ἀπὸ γυναῖκα χάνει τὴ ζωὴ του.
 ὦ Ἑλένη ἐσύ, δίχως κρίση καὶ νοῦ,
 ποῦ μιὰ τίς πολλὲς τίς πάρα πολλὲς
 ψυχὲς ἐθυσίασες κάτω ἀπ τὴν Τροία,
 καὶ τώρα στὸ τέλος . . .

πολυθύμητον αἶμα ἀνθολόγησεν ἄπλυτον
 κάποια ποῦ θᾶτανε τότε στὸ σπίτι
 ὀργὴ βαρυσύντυχη καὶ συμφορὰ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Μ' αὐτὰ μὴ βαργομᾶς καὶ πᾶς καὶ ζητᾶς
 τοῦ θανάτου τὴ μοῖρα·
 κι οὔτε μὴ στήν Ἑλένη γυρνᾶς τὴν ὀργή σου
 πῶς χάλασε κόσμος, πῶς μιὰ τῆς αὐτῆ
 ἐθυσίασε τόσες ψυχὲς Δαναῶν
 κ' ἔχει ἀνοίξη πληγὴ ποῦ δὲν κλείνει.

ΧΟΡΟΣ

Δαίμονα, ποῦ στὸ σπίτι αὐτὸ βαρὺς
 καὶ στοὺς διπλοὺς τοὺς Τανταλίδες πέφτεις
 καὶ δίνεις στὶς γυναῖκες τίς ἰσόψυχες
 νίκη, ποῦ τὴν καρδιά σπαράζει ἐμένα!
 Καὶ ἰδοὺ τὴν τῶρα ἐπάνω στὸ νεκρὸ
 σὰν κόρακας κακὸς ἐστάθη
 καὶ τὸ καυχίεται μὲ τὰ δίκια τῆς
 πῶς ψάλλει αὐτὸ τὸν ὕμνο...

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Τώρα μάλιστα τῶπες σωστὰ
 καὶ μὲ δίκιο τὰ ρίχτεις
 στῆς γενεᾶς τὸν τετράπαχο δαίμονα,
 γιὰτ' ἀλήθεια εἶναι αὐτὸς ποῦ ἀπὸ μάννας κοιλιὰ
 θρέφει τούτη τὴ λύσσα ποῦ γαῖμα διψᾷ
 κι ὅπου πρὶν νά τελειώσῃ ἢ παλιὰ συμφορὰ,

ἄλλο γαῖμα χυμένο.

ΧΟΡΟΣ

Μεγάλο ἀλήθεια δαίμονα
 κι ὀργή ἐγκωμιάζεις θεϊκιά στὸ σπίτι,
 κακὸν ἐγκώμιο, ἀλλοίμονο!
 ἀχόρταγης καὶ μαύρης τύχης.
 Ἄχ κι ἄχ! ἐσὺ ἴσαι Δία
 σ' ὄλα ἢ ἀφορμὴ σ' ὄλα ἢ αἰτία·
 τί γίνεται χωρὶς τὸ Δία στὸν κόσμο;
 καὶ ποιὸ ἀπ' αὐτὰ χωρὶς θεοῦ βουλή;
 Ἄχ ἀλλοίμονο, ἀλλοίμονο,
 βασιλιᾶ μου καλέ,
 καὶ πῶς νὰ σὲ κλάψω καὶ τί νὰ σοῦ σῶ
 ἀπὸ μέσ' ἀπ τὴ δόλια καρδιά μου;
 Μὲς σ' αὐτὰ τῆς ἀράχνης τὰ δίχτυα πεσιμένος
 τὴ ζωὴ σου μὲ θάνατον ἄνομο χάνεις.
 Ἄλλοίμονό μου, ποιὸς σοῦ μέλλονταν
 θάνατος ποῦ δὲ σοῦπρεπε;
 θάνατος δολερὸς σὲ δάμασε
 μὲ δίκωπο σπαθὶ στὸ χέρι

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Ναί, δικιά μου εἶναι ἡ πράξι κ' ἔχεις δίκιο νὰ λές·
 ὅμως πιά μὴ μὲ πῆς
 τοῦ Ἄγαμέμνονος τάχα γυναῖκα·
 τὴ μορφὴ τῆς γυναίκας αὐτοῦ τοῦ νεκροῦ
 ὁ δορμὺς ὁ ἀντίδικος πῆρε ὁ παλιὸς
 τοῦ ἀπάνθρωπου δείπνου τοῦ Ἄτρεα,

κι αὐτόν, ἄντρα σωστόν, θυσιάζει
 πλευρωμὴ γιὰ τὰ βρέφη.

ΧΟΡΟΣ

Πῶς εἶσαι καθαρὴ ἀπ αὐτὸ τὸ φόνο
 ποιὸς θὰ βρεθῆ καὶ θὰ τὸ μαρτυρήσῃ;
 Πῶς, πῶς; μὰ ἴσως καὶ χέρι νάδωσε
 ὁ ἀρχαῖος ἐκδικητῆς ἀπὸ γενιᾶς.
 Κι ἀνοίχει δρόμο, χύνοντας
 αἷμα συγγενικὸ καινούργιο πάντα,
 ἢ ἀρχαία ἢ ἔχθρα, κι ὅπου προχωρέσῃ
 στὸ ἄδικο γαῖμα τῶν παιδιῶν θὰ πέσῃ.
 Ἄχ ἀλλοίμονο, ἀλλοίμονο,
 βασιλιᾶ μου καλέ,
 καὶ πῶς νὰ σὲ κλάψω καὶ τί νὰ σοῦ πῶ
 ἀπὸ μέσ' ἀπ τὴ δόλια καρδιά μου;
 ποῦ σ' αὐτὰ τῆς ἀράχνης τὰ δίχτυα πεσιμένος
 τὴ ζωὴ σου μὲ θάνατον ἄνομο χάνεις.
 Ἄλλοίμονό μου, ποιὸς σοῦ μέλλονταν
 θάνατος ποῦ δὲ σοῦπρεπε;
 θάνατος δολερὸς σὲ δάμασε
 μὲ δίκωπο σπαθὶ στὸ χέρι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Μὴ δὲν ἔμπασε τάχα στὸ σπίτι κι αὐτὸς
 δολερὴ συμφορὰ;
 Μὰ δικό μου βλαστάρη, δικό του παιδί,
 τὴν πολὺκλαυτὴ τὴν Ἴφιγένεια,

ἂν ὅ,τι τῆς ἔκαμε βρῆκε κι αὐτός,
 ἄς μὴν τὸ καυχιέται στὸν Ἄδη, ἀφοῦ
 μὲ θανάτου σπαθὶ
 τὸ ξεπλήρωσε ὅ,τι ἔπραξε πρώτος.

ΧΟΡΟΣ

Στέκομαι κι ἀπορῶ, τοῦ νοῦ μου χάνω
 τοὺς ἴσους λογισμούς·
 ποῦ νὰ στραφῶ ; πέφτει τὸ σπίτι !
 τρέμω—δὲν εἶναι πιά ψυχάλα,
 τρέμω τῆς αἵματοβροχῆς τὸν χτύπο,
 ποῦ ἀπ τὰ θεμέλια σείει τὸ σπίτι·
 κ' ἢ Δίκη σ' ἄλλα ἀκόνια τὰκονίζει
 γιὰ ἄλλο κακὸ καινούργιο τὸ σπαθὶ της.
 ὦ ἄμποτε, γῆ, και νὰ μὲ εἶχες δεχτῆ
 πρὶν τὸν ἔβλεπ' αὐτὸν ξαπλωτὸ καταγίς
 στ' ἀσημότοιχο μέσα λουτρό.
 Νὰ τὸν κλάψη και ποιός, νὰ τὸν θάψη και ποιός ;
 τάχα θέλεις τολμήση ἐσὺ
 νὰ τὸ κάμης, ἀφοῦ τὸν ἐσκότωσες πρὶν
 μοιρολόγια τοῦ ἀντρός σου νὰ πῆς,
 κι ἀντίς σου γι' αὐτὰ τὰ μεγάλα κακὰ
 νὰ προσφέρης στερνὰ
 στὴ ψυχὴ του ἀχάριστη χάρη ;

Ποιὸς τὸν ἀσύγκριτον ἄντρα ἐπιτύμβιος θρῆνος
 μὲ κλάματα, ἀπὸ γνώμη
 χυμένα ἀληθινῆ, θὰ ὑμνήση ;

Δὲν εἶναι δουλειά σου νὰ γνοιάζεσ' ἐσὺ
 γι' αὐτό· ἀπὸ μᾶς
 ἔπεσε, πέθανε· και θὰ τὸν θάψομε
 μὲ χωρὶς μοιρολόγια ἀπ τὸ σπίτι,

Ἢ Ἰφιγένεια ὅμως, μὲ πόση χαρά,
 σὰν καλὴ θυγατέρα,
 τὸν πατέρα της ὅταν δεχτῆ στὸ γοργὸ
 ποταμὸ τῶν καῦμων,
 ἀγκαλιάζοντας θέλει φιλήση.

ΧΟΡΟΣ

Ἢ μιὰ ἀφορμὴ σ' ἄλλη ἀφορμῆ,
 και δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνη...
 Χάρος στὸ χάρο, και ὁ φονιάς πλευρώνει.
 Κι ὅσο ποῦ μένει ὁ Δίας θὰ μένη
 τὸ κάνεις βρίσκεις — κ' εἶναι νόμος·
 ποιὸς νὰ τὴ βγάλῃ τὴν κατάρρα ἀπὸ τὸ σπίτι ;
 και κόλλησε στὴ συμφορὰ τὸ γένος...

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Γιὰ τοῦτον στάλήθεια ταιριάζει ὁ παλιὸς
 ὁ λόγος· μὰ ἐγὼ
 τὸ δαίμονα θέλω τῶν Πλεισθενιδῶν
 δένοντάς τον μὲ ξόρκια, νὰ στέργω σ' αὐτά,
 ἂν κι ἀβάσταγα εἶναι· μ' ἀπέδω και μπρός
 ἀπ τὸ σπίτι νὰ φύγῃ και μιὰ ἄλλη γενιά
 μὲ δικούς της θανάτους νὰ τριβῇ.

Κ' ἓνα μέρος μικρὸ
ἀπ τοὺς τόσους θὰ μ' ἔφτανε ἐδῶ θησαυρούς,
τάλληλοσκοτωμοῦ
τὴν μανία ἂν ἠμπόρειου νὰ σβύσω.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

᾽Ω φῶς φαιδρὸν ἡμέρας, ποῦ ἔφερε τὴ Δίκη!
τώρα μπορῶ νὰ πῶ, πῶς δὲν ἀφίνουν ἔτσι
ἀπλέρωτα οἱ θεοὶ καὶ γνοιάζονται στάληθια
τὰ κακουργήματα τῆς γῆς ἀπὸ κεῖ πάνω,
ἀφοῦ εἶδα, μὲς στῶν Ἐρινύων τὰ πλεχτὰ βρόχια
νὰ κοίτεται αὐτὸς ἐδῶ — χαρά, χαρά μου,
καὶ νὰ πλερώνῃ τοῦ πατέρα του τὸ κοῖμα.
Γιατὶ ὁ Ἄτρεας, βασιλιάς αὐτῆς τῆς χώρας,
πατέρας αὐτουνοῦ, τὸ δικό μου πατέρα
Θυέστη, καὶ ἀδελφὸ του — γιὰ νὰ καταλάβῃς —
ἔξ ἀφορμῆς τοῦ θρόνου ἔξώρισε ἀπ τὴ χώρα.
Κι ὅταν ἐξαναγύρισε κ' ἔπεσε ἰκέτης
στὴν ἐστία, τὴν γλύτωσε, ἀλήθεια, ὁ ἴδιος
ὁ ἄθλιος Θυέστης μὴ σφαχτῆ κ' αἵματοβρέξῃ
τὸ πατρικό του χῶμα· μ' αὐτουνοῦ ὁ πατέρας,
πῶς τάχα, ὁ ἄθεος, ἤθελε τὸ γυρισμὸ του
μ' ἓνα πλούσιο χαρᾶς τραπέζι νὰ γιορτάσῃ,
δειπνο τοῦ ἐτοίμασε τὰ κρέατα τῶν παιδιῶ του·
τὰ πόδια καὶ τὰ χτένια τῶν χειρῶ εἶχε κόψῃ
παράμερα, ποῦ νὰ μὴν καταλάβουν καὶ οἱ ἄλλοι,
καθῶς καθότιαν χωριστά, μὰ ἐκεῖνος παίρνει
καὶ ἀνίδεος καθῶς εἶτανε, τρώει ἀπὸ κεῖνο
τᾶσωστ', ὅπως θωρεῖς, φαῖ γιὰ ὅλο τὸ γένος.

Μὰ ἔπειτα μόλις τῶνοιωσε τὸ ἄθεο προᾶμα
ἔσκουζε κ' ἔπεσε ξερονότας τὰ σφαχτάρια,
καὶ εὐχμέται μοῖρ' ἀσύντυχη στοὺς Πελοπίδες,
μὲ τὴν κατάρα δίνοντας κλωτσιὰ στὸ δεῖπνος,
ἔτσι νὰ πάῃ ὅλ' ἡ γενιὰ καὶ τοῦ Πλεισθένη.
Γι' αὐτὰ ἴναι ποῦπεσε καὶ αὐτὸς καθῶς τὸ βλέπεις
κ' εἶταν τὸ δίκιο ἐγὼ τὸ φόνου του νὰ ὑφάνω
γιατὶ καὶ ἐμέ, τρίτο παιδί τοῦ ἄθλιου πατέρα,
μ' ἔδιωξε, βρέφος μὲς στὰ σπάργανα, μαζί του.
Μὰ ἐτράνεψα καὶ μ' ἔφερε ὀπίσω ἡ Δίκη·
καὶ δίχως νᾶμαι ἐμπρὸς τὸ χέρι μου ἔχω βάλῃ
καὶ ὅλο τὸ σχέδιο τῆς κακῆς του ὑφανὰ μοίρας.
Ἔτσι καὶ ὁ θάνατος γλυκὸς θὰ μοῦ εἶταν τώρα,
μιὰ ποῦ τὸν εἶδα αὐτὸν μὲς στῆς Δίκης τὰ δίχτυα..

ΧΟΡΟΣ

Στὶς συμφορὲς νὰ βρίζῃς, Αἴγισθε, δὲν πάει.

καὶ λὲς πῶς τὸ μελέτησες νὰ τὸν σκοτώσῃς
καὶ μόνος σου ἐσχεδιάσες τὸν ἄθλιο φόνου;
Δὲ θὰ γλυτώσῃ ἡ κάρρα σου, σοῦ λέω καὶ ξέρε,
ἀπ τοῦ λαοῦ τὴ δίκια ὀργὴ καὶ ἀπὸ τὶς πέτρες.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

Ἐσὺ τὰ λὲς, ποῦ βρίσκεσαι στὴν κάτω θέσῃ
τοῦ πλοίου, καὶ ἄλλοι ἀπάνωθὲ σου κυβερνοῦνε;
Θὰ μάθῃς στὰ γεράματα πόσο βαρὺ ἴναι
νὰ βάζουνε μὲ τὸ σταγιὸ τοῦ γέρου γνώσῃ.
Μὰ οἱ ἄλυσίδες καὶ τὰ βάσανα τῆς νήστειας.

ἄφρευκα γιατροσόφια καὶ τὸ γέρο ἀκόμα
 νὰ συνετίσουν· ἔχεις μάτια καὶ δὲ βλέπεις ;
 Μὴν πηδᾷς στὰ παλούκια μήπως καὶ τὴν πάθης.

ΧΟΡΟΣ

Γυναῖκα ἐσύ, μέσ' ἀπ τὸ σπίτι εἶχες καρτέρι
 γι' αὐτοὺς ποῦ ἀπὸ τὸν πόλεμο ἐγυρνοῦσαν
 κ' ἐνῶ τὴν κλίνη ἀτίμαζες ἐνὸς γενναίου
 τὸ φόνο αὐτὸ ἐσχεδίασες τοῦ στρατηγοῦ τῶν ;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

Ἄρχη ὀδυρμῶν καὶ θρήνων καὶ τὰ λόγια αὐτά σου
 κ' ἔχεις τὴ γλῶσσα ἐνάντια μὲ τὸν Ὀρφέα·
 μὲ τὴ φωνή του γήτευε τὰ πάντα ἐκείνος·
 μὰ ἐσύ γαυγίζοντας καὶ τὰ ἡμερὰ ἐρεθίζεις,
 ὡς που δεμένος θὲς δὲ θὲς θὰ μαλακώσης.

ΧΟΡΟΣ

Τάχα πῶς θὰ μοῦ γίνης βασιλιᾷς μὲς στὸ Ἄργος
 ἐσύ ; ποῦ ἐνῶ ἐσχεδίασες τὸ θάνατό του
 νὰ τὸν σκοτώσης μόνος σου δὲν εἶχες θάρρος.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

Γιατὶ ἔπρεπε γυναῖκα βέβαια νὰ δολώσῃ,
 ἐνῶ ἐγὼ ὁ παλιὸς ἐχθρὸς ὑποπτος θὰ ἤμουν.

Τώρα μὲ τὰγαθὰ αὐτουνοῦ θὰ προσπαθίσω
 τὴν ἐξουσία μου νὰ στεριώσω, κὶ ὅποιος κάνει
 τὸ δύσκολο, βαρὺ ζυγὸ θὰ τοῦ φορτώσω,
 ὄχι σὰν βέβαια ἐλεύτερο θραφτὸ πουλάρι·

μὰ τὸ κακὸ τῆς σκοτεινιάς συντρόφι, ἢ νήστεια,
 θὰ μᾶς τὸν δείξῃ μιὰ χαρὰ μαλακωμένο.

ΧΟΡΟΣ

Γιατὶ μ' αὐτὴ σου τὴν κακιά ψυχὴ μονάχος
 λοιπὸν δὲν τὸν ἐσκότωνες ; μὰ μιὰ γυναῖκα,
 τῆς χώρας ὅλης κάθαρμα καὶ τῶν θεῶν μας,
 τὸν σκότωσε ; Μὰ βέβαια κάπου ζῆ ὁ Ὀρέστης
 γιὰ νὰ τὸν φέρῃ ἐδῶ μιὰ μέρα ἢ καλὴ μοῖρα
 καὶ νὰ γενῆ τρανὸς ἐκδικητὴς τῶν δυὸ σας.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

Ἄφοῦ τέτοια λὲς καὶ κάνεις, τώρα νὰ σοῦ μάθω ἐγώ·
 μπρὸς λοιπόν, φίλοι συντρόφοι, κ' ἦλθε ἡ ὥρα τῆς δουλειᾶς.

ΧΟΡΟΣ

Μπρὸς, μὲ τὰ σπαθιὰ στὸ χέρι ἔτοιμος νᾶναι ὁ καθείς.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

Μὲ τὸ σπαθὶ κ' ἐγὼ στὸ χέρι νὰ ποθάνω δὲ ψηφῶ.

ΧΟΡΟΣ

Ἄμποτε ὅ,τι λὲς νὰ γίνῃ, δέχομαι τὴν τύχη αὐτὴ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Ὅχι κὶ ἄλλα, φίλτατέ μου, ἄς μὴ θελήσωμε κακά·
 πολὺς εἶν' κὶ ὁ τόσος θέρους τῆς πανάθλιας ὀδοειᾶς·
 οἱ συμφορὲς σωσμὸ δὲν ἔχουν, ἄλλο γαῖμ' ἄς μὴ χυθῆ.
 Πήγαινε καὶ σὺ κ' οἱ γέροι ὅπου ἢ μοῖρα ἔχει γραφτό,
 πρὶν κακὸ κανένα πάθουν κὶ ὅ,τι κάμαμε ἀρκετό.

Θά'θελ' ἄμποτε νὰ μέναν ὡς ἐδῶ οἱ συμφορῆς
κι ἀρκετὰ μᾶς ἔχει ὡς τώρα τῶν θεῶν χτυπήσ' ἡ ὀργή·
ἔτσι λέω ἡ γυναικα, ἂν θελήσης νὰ μ' ἀκοῦς.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

Μὰ ἔτσι αὐτοὶ λοιπὸν τὴ γλῶσσα τὴν κακιά τους νὰ χαροῦν·
νὰ τὰ βάζουν μὲ τὴν τύχη ἀπὸ κακοκεφαλιά,
καὶ σὲ μέ, ποῦ τώρα ὀρίζω, τέτοια λόγια νὰ κοτοῦν·

ΧΟΡΟΣ

Δὲ θὰ ταίριαζε σὲ Ἀργείους ἔν' ἀρχεῖο νὰ προσκυνοῦν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

Μὰ ἔχομε καιρὸν ἔμπρός μας νὰ σοῦ βάλω γινῶσι ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ

ἽΟχι, ἂν στείλῃ τὸν Ὁρέστη τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι ἐδῶ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

Ναί, τὸ ξέρω πῶς μ' ἐλπίδες βρόσκονται οἱ ἐξόριστοι.

ΧΟΡΟΣ

Κάνε, χόρτασε, τὴ δίκη μόλυνε, ἀφοῦ μπορεῖς.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

ἽΕγνοια σου, θὰ μοῦ πληρώσης τὴν κακογνωμιά σου αὐτή.

ΧΟΡΟΣ

Σὰν τὸν κόκορα κορδῶνου πλάϊ στὴν κόττα του καὶ σύ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

ἽΑς τους, μὲ τὰ μπόσικά τους γαυγητά· ἐγὼ καὶ σὺ
μὲ τὴν ἐξουσία στὸ χέρι θὰ βολέψομε ὅλα ἐδῶ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΣΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΔΟΣ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ ἀριθ. 3 καὶ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ ἀριθ. 11.

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΒΙΒΛΙΩΝ

ΣΟΒΑΡΑΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

ἽΟ ἡμέτερος Οἶκος, θέλων νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐκολοτέραν καὶ εὐρύτεραν διάδο-
σιν τῶν ἐκδόσεών του ἐφήρμοσεν εἰς τὴν πώλησιν αὐτῶν καινοτομίαν, ἡ ὅποια κ' ἐγένετο
μ' ἐνθουσιασμόν ἀποδεκτὴν ὑπὸ πάντων.

Παραχωροῦμεν ἐπὶ πιστώσει καὶ παραδίδομεν ἀμέσως εἰς πάντα ζητοῦντα βιβλία
κατ' ἐλλογὴν του, ἀξίας δρ. 100, ἐξοφλητέων εἰς 20 μηνιαίας δόσεις ἐκ δραχ. 5 ἐκά-
στην, προκαταβαλλομένης μόνον τῆς πρώτης δόσεως, δηλ. δραχ. 5.

Ὅτι μὲ δαπάνην ἐντελῶς ἀνεπαίσθητον δρ. 5 κατὰ μῆνα δύναται πᾶς ὅπουδῆ-
ποτε διαμένων νὰ προμηθευθῇ βιβλία ἐκ τοῦ ἡμετέρου Οἴκου.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιβαρύνονται μὲ τὰ ἐξοδα τῆς ἀποστολῆς
τῶν βιβλίων, ἐκτὸς ἂν προτιμῶσι νὰ τὰ παραδώσωμεν εἰς πρόσωπον ἐν Ἀθήναις
διαμένον.

Πᾶσα αἰτήσις μετὰ συνημμένου καταλόγου τῶν ζητούμενων βιβλίων πρέπει νὰ
περιεχῇ τὸ ὄνομα, τὴν διεύθυνσιν, τὴν πετρίδα καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγοραστοῦ.

Τὰ ταχυδρομικὰ ἐπιβαρύνουν πάντοτε τὸν ἀγοραστήν.

ΒΙΒΛΙΑ 100 ΔΡΑΧΜΩΝ

Δύνασθε νὰ ἐκλέξητε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ

5 ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

Δίδονται καὶ διπλασίας ἢ τριπλασίας ἀξίας βιβλία μὲ διπλασίας
ἢ τριπλασίας μηνιαίας δόσεις.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

ὅλων τῶν ἐκδόσεών μας (1980) καὶ τῶν μουσικῶν μας
τεμαχίων ἀποστέλλομεν (δωρεᾶν) τῷ αἰτοῦντι.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

E. Haeckel

Μετ. Α. Φαρμακοπούλου

Ἡ καταγωγή τοῦ ἀνθρώπου

Ἐμβριόνης ἐριμνευτῆς καὶ ἐκλάκτου τῆς Λαθρινίου θεωρίας τῆς ἐξελίξεως ὁ Χαϊκελ ἐξετάζει εἰς τὸ βιβλίον του τοῦτο καὶ ἀναλύει τὰ τῆς ἐξελίξεως τοῦ ζωικοῦ βασιλεῖος μέχρι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοὺς σταθμοὺς τῆς προοδου αὐτοῦ μέχρι τοῦ σημερινοῦ τύπου.

Δρ. 2.—

J. Lubbock

Μετ. Θ. Φλωρά

Πῶς νὰ ζῆτε

Εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ χρησιμότερα καὶ τεκνιότερα σοβαρὰ βιβλία διὰ κάθε ἀναγνώστην. Ἀφηγηματικόν, μεστὸν ὀφελιμῶν γνώμων φιλοσοφικῶν καὶ ἐμπειρικῶν, μετ' ἀνεκδοτὰ καὶ μετ' συμπερασματικὴν σκέψιν ἀληθισμένον, ἀποτελεῖ πρακτικὸν ὁδηγὸν τῆς χρησιμοποίησεως τῆς ζωῆς.

Δρ. 3.—

W. James (Τρέϊμς)

Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Ἡ θεωρία τῆς συγκινήσεως

Θεμελιώδης ἐνέργεια τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ εἶναι ἡ συγκίνησις, ἥτοι ἀπ' ἐνὸς ἢ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου αἰσθησις καὶ ἀντίληψις καὶ ἀπ' ἑτέρου ἢ ὑποκειμενικῆς διαμόρφωσις καὶ φανέρωσις, ἀπὸ τῶν πλέον στοιχειωδῶν καὶ κοινῶν συγκινήσεων μέχρι τῶν πλέον συνθέτων καὶ τελειωτέρων. Γοιουτοτρόπως ἐξετάζων καὶ ἀναλύων τὴν συγκίνησιν ὁ Τρέϊμς παρέχει πρωτοτύπως καὶ διαφωτιστικῶς ἰδίαν θεωρίαν φυσιολογικῆς ψυχολογίας.

Δρ. 3.—

Fr. Paulhan

Μετ. Χ. Λαράλεξη

Ἡ ἠθικὴ τῆς εἰρωνείας

Μετὰ φιλοσοφικῶν ἐπισκοπήσιν τῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων καὶ τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, ἐπὶ τῆ βάσει δὲ τῆς φυσιολογικῆς ψυχολογίας ἐξετάζει τὸ βιβλίον τοῦτο καὶ ἀναλύει τὴν εἰρωνείαν ὡς σκέψιν καὶ ὡς ἐκφρασιν καὶ χαρκτηρίζει τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἀνήθικον ὄψιν αὐτῆς καὶ τὰς καθημερινὰς ἐκδηλώσεις καὶ εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς καὶ γενικωτέρας μορφὰς αὐτῆς.

Δρ. 3.—

X. Dastre

Μετ. Ι. Στατηγοπούλου

Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος

Ἀπὸ βιολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως ἐξετάζεται καὶ ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς καὶ τὸ ἐναλλάσσειν φαινόμενον τοῦ θανάτου εἰς τὸν ἐνὸργανον κόσμον, ἰδίως δὲ εἰς τὸν ἀνθρώπον. Ἡ ἐκθεσις καὶ ἐξέλεξις ὅλων τῶν σχετικῶν θεωριῶν, τὰ ζητήσαντα ἐκάστοτε δόγματα, τὰ δεδομένα τῆς ζωικῆς ἱστορίας, τὰ ἐκ τῆς γημείας καὶ γενικῶς ἐκ τῆς ἐπιστήμης συμπεράσματα παρατίθενται παράλληλα μετ' τὴν παρεχόμενῃν θεμελιώδη δι' ἐπιστημονικῶν τρόπων ἐξήγησιν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Δρ. 4.—

Gast. Danville

Μετ. Χ. Λαράλεξη

Ἡ ψυχολογία τοῦ ἔρωτος

Ἐπιστημονικὴ ἀλλὰ καὶ ποιητικὰ διατυπωμένη ἐξήγησις τοῦ ἀνθρωπίνου ἔρωτος εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ δίδεται διὰ τοῦ ἔργου τούτου, ποὺ περιέχει συνάμα ὅτι διὰ τὸν ἔρωτα ἐγνωμάτευσεν ἡ φιλοσοφία, ἡ ποίησις καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον. Συμπέρασμα δὲ προκύπτει ὅτι ὁ ἔρως εἶναι φυσικὴ καὶ ὄχι ἀνωμαλὸς, ὑπερέρχεται καὶ ὄχι ἐκφυλὸς λειτουργία τῆς ζωῆς.

Δρ. 3.—

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (δωρεάν).

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Tolstoi

Μετ. Σ. Φραγκοπούλου

Ἡ νέα ζωὴ

Τὸ πλέον οἰσπαστικὸν κοινωνιολογικὸν ἔργον τοῦ Τολστόη εἶναι «Ἡ νέα ζωὴ» ποὺ ἐξετάζει μετ' ἱσχυρὰ χρώματα τὰς σημερινὰς κοινωνίας, εἰκονίζει θαυμαστά τὴν ἀθλιότητα τῶν ἐργατικῶν τάξεων, βαίνουσαν ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χειρότερον, διδάσκει δὲ τὴν ἀπλοποίησιν τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ τὸν φυσικὸν καὶ ἀγροτικὸν βίον ὡς τὸ μόνον μέσον σωτηρίας ἀπὸ τῆς ἀθλιότητος.

Δρ. 2.50

B. Dangennes

Μετ. Η. Οἰκονομοπούλου

Ἡ θέλησις

Ὅ,τι σχετικὸν μετ' τὴν ἄσκησιν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θέλησεως καὶ ὅσα εἶναι τὰ ἐξ αὐτῆς ὀφελήματα τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας, περιελήφθησαν εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Μεθοδικὰ ταξινομημένα καὶ ἐριμνευμένα, μετ' ἀφηγηματικότητά δὲ καὶ χάριν, παρετέθησαν αἱ περὶ θέλησεως γνώμαι ἀρχαίων καὶ νέων σοφῶν μαζί μετ' τὰ διδάγματα τῆς κοινωνικῆς πείρας.

Δρ. 3.—

Jhon Caird

Μετ. Η. Γρατσιάτου

Ἡ φιλοσοφία τῆς θρησκείας

Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ μεταφυσικὴ δικαιολογία τῆς θρησκείας ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ἀνεκδοτῆς σκέψεως τῆς ἀνθρωπότητος καὶ σύμφωνα μετ' τὰς νεωτέρας γνώσεις διατυπῶνται σαφῶς καὶ μεθοδικῶς εἰς τὸ φιλοσοφικὸν τοῦτο ἔργον, θεωρούμενον ὑπὸ τῆς κριτικῆς ὡς κλασσικὸν εἰς τὸ εἶδος του.

Δρ. 3.—

Ιω. Ζερβὸς Ἱστορία τῆς ιδέας

Ἡ ἐξέλιξις τῶν ἀνθρωπίνων ιδεῶν, θεολογικῶς, μεταφυσικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς καὶ τὰ ἐξαγόμενα τῶν ιδεῶν τούτων εἰς θρησκευτικὰς πίστεις, εἰς ἠθικὰ δόγματα καὶ εἰς τὰς ἄλλας κοινωνικὰς ἐφαρμογὰς διατυπώνονται εἰς τὰ δύο βιβλία τοῦ ἔργου— τὸν Γαβατάμαν καὶ τὸν Ἀστάριον— περιληπτικῶς καὶ κατὰ τρόπον μεταφορικόν, χωρὶς νὰ παραβλεφθῇ ἐκ τούτου ἡ ἀκριβεία. Ὡς συνάθροισμα καὶ ολοκλήρωσις τῶν ιστορουμένων ιδεῶν προκύπτει τέλος κεντρικὴ φιλοσοφικὴ ἰδέα, ἐξηγοῦσα, συναρμολόγουσα καὶ ἐνώνουσα ὅλας τὰς ἀνεκδοτῆς κοινωνικὰς πίστεις καὶ φιλοσοφικὰς δοξασίας.

Δρ. 4.—

E. Haeckel

Μετ. Α. Φαρμακοπούλου

Ὁ Μονισμὸς

Ἐξετάζων ἀπὸ βιολογικῆς ἀπόψεως καὶ ἰδίως σύμφωνα μετ' τὴν κρατούσαν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως ὁ Χαϊκελ τὴν κίνησιν, τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὕλης παρουσιάζει τὸν Μονισμὸν, ἥτοι τὴν ἀπλήν καὶ ἐξ ἐνὸς στοιχείου σύστασιν τῆς ὕλης ὡς τὴν μόνην πραγματικὴν καὶ ἐναργῶς ἀληθῆ φιλοσοφικὴν περὶ τοῦ κόσμου ἀντίληψιν.

Δρ. 2.—

V. Hugo

Μετ. Γεο. Βουτάνια

Φιλοσοφία καὶ φιλολογία

Μετ' ὀξυδέρξειαν καὶ μετ' δύνανιν εἰς ὕψος ἐναργῆς καὶ ποιητικῶν ὁ Οὐγκὸ διερευνᾷ εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον του τὴν παγκόσμιον σκέψιν ὡς πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδίως ἐκδήλωσιν αὐτῆς. Ἡ ἀνάλυσις τοῦ ἔργου τοῦ Αἰσχύλου κατὰ συμπαραβολὴν μετ' τὸ ἔργον τοῦ Σαίξπηρ ἐκτείνονται περιλαμβάνον γενικὴν ἐπισκοπήσιν τοῦ ἀρχαίου ἐπολέμου καὶ τοῦ νεωτέρου.

Δρ. 2.50

300 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 15 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (δωρεάν).

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

John Lubbock
Μετ. Α. Μαρπουτσόγλου

Αἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς

Αἰσιόδοξος ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ δεινὰ, τὰς εὐτυχίας καὶ τὰς συμφορὰς τῆς ζωῆς, παρουσιάζων δὲ μέγα τὸ πλεόνασμα τῶν ἀπολαύσεων, διδάσκει πὺς καὶ εἰς τὰς ταλαιπωρίας ἀκόμη νὰ εὐρίσκωμεν τὴν ἀπολαυσὴν καὶ νὰ κατορθώωμεν τὴν ἀποσόβησιν ἢ ἐλάττωσιν τῶν. Δρ. 3.—

Richard
Μετ. Η. Οβιονομοπούλου

Ὁ Σοσιαλισμὸς

Μελέτη τῆς ἰστορίας τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἐκθεσις περιληπτικὴ τῶν νεωτέρων σοσιαλιστικῶν συστημάτων καὶ τῶν ἐφαρμογῶν τῶν, ἰδίως δὲ ἐξελέγξιν αὐτῶν σύμφωνα μὲ τὰς ἀντιλήψεις τῆς συγχρόνου οἰκονομολογικῆς ἐπιστήμης εἶναι τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον παρέχει ἰδίως πολλὰς καὶ πολυτίμους περὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ γνώσεις καὶ πληροφορίας. Δρ. 3.—

Pappalardo
Μετ. Α. Καμπάνη

Ἡ Τηλεπάθεια

Ἔνα τὰ φαινόμενα παλαιὰ καὶ νέα, ὅσα ἐξηγοῦντο σχετικὰ μὲ τὴν ἐξ ἀποστάσεως αἰσθησίν, ἴτοι τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθείας ἢ ἄλλως λεγομένης ἔκτης αἰσθήσεως, συνάμα δὲ καὶ ὅλας τὰς διατυπωμένας ὑπὸ διαφόρων ὑποθέσεων πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου, συνεκέντρωσεν ὁ συγγραφεὺς μεθοδικὰ εἰς τὸ βιβλίον αὐτό, ὥστε ἡ ἀνάγνωσις του παρέχει σαφῆ ἰδέαν τοῦ τί εἶναι καὶ πὺς κρίνεται σήμερον ἡ τηλεπάθεια. Δρ. 2.50

Rousseau
Μετ. Α. Κιονίτη

Περὶ τῆς ἀνισότητος τῶν ἀνθρώπων

Εἶναι τὸ τοιμηρότερον ἔργον τοῦ Ρουσσώ, περιέχον περιληπτικῶς τὰς φιλοσοφικὰς του ἰδέας ὅπως ἀνεπτύχθησαν εἰς τὸ «Κοινωνικὸν Συμβόλαιον», εἰς τὰς «Ἐξομολογήσεις» του κ.τ.λ. Ὑποστηρίζει ὅτι τὰ δεινὰ τῆς ἀνισότητος προέκυψαν ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὑποδεικνύει τὴν ἐπαναστροφὴν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἀρχέγονον κατάστασιν. Δρ. 3.—

Rousseau
Μετ. Γ. Ζερβού

Κοινωνικὸν συμβόλαιον

Βασίζομενος ὁ Ρουσσώ εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι αἱ Κοινωνίαι ἐσχηματίσθησαν βαθμηδὸν καὶ μὲ τὸ νὰ συμβληθῶν μεταξύ των οἱ ἄνθρωποι, ἐξετάζει κατὰ πόσον τὸ Κοινωνικὸν αὐτὸ Συμβόλαιον εἶναι διατηρήσιμον καὶ δίκαιον ἢ δικαιοφνές. Καὶ καθ' ὅσον οἱ πλείστοι ἄνθρωποι ἀδικοῦνται ἀπὸ τοὺς ὀλίγους κρίνει ὁ Ρουσσώ ὡς δικαίαν τὴν ἐπανάστασιν. Ἀπὸ κοινωνιολογικῆς ἀπόψεως τὸ Κοιν. Συμβόλαιον εἶναι σπουδαιότατον ἔργον, ἱστορικῶς δὲ ὑπῆρξεν ἡ κυριώτερα θεωρητικὴ διδασκαλία τῆς Γαλ. Ἐπαναστάσεως. Δρ. 3.—

Schopenhauer
Μετ. Α. Ζάγκου

Συγγραφεὶς καὶ Ὑφος

Ὁ μέγας τῆς Γερμανίας νεώτερος φιλόσοφος, βαθὺς καὶ πρωτότυπος, ὑπερέχει συνάμα καὶ εἰς κομῆτητα ὕφους. Εἰς τὴν σειράν δὲ τῶν ἔργων του, τῶν ὑπὸ τίτλον «Πάρεργα καὶ Παραλειπόμενα» περιέλαβε τὸ κατὰ τὸν ἄνω τίτλον σύγγραμμα, ὅπου μὲ διαύγειαν φιλοσόφου καὶ πείραν μεγαλοῦ καλλιτέχου ὁρίζει τοὺς κανόνας τοῦ καλοῦ ὕφους, τοὺς τρόπους τῆς διατυπώσεως τῶν ἰδεῶν καὶ ἐν γένει τῆς συγγραφῆς, ἐπιτίθεται δὲ δριμύτητα ἐναντίον τῶν διαστρεφῶν τῆς γλώσσης καὶ τῶν κενολόγων καλλιτεχνῶν. Δρ. 3.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (ἔσφ. ἰν.)

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Th. Ribot =
Μετ. Π. Ψηλοεῖτη

Αἱ ἀσθένειαι τῆς προσωπικότητος

Αἱ μελέται τοῦ ἐπιφανοῦς φυσιολόγου καὶ ψυχολόγου κ. Ριμπώ περὶ τῆς ἀτομικότητος, ἴτοι περὶ τοῦ πὺς ἡ προσωπικότης ἐσχηματίσθη εἰς τὸν ἄνθρωπον, πὺς λειτουργεῖ, πὺς σχετίζεται μὲ τὸν ἐσωτερικὸν ὀργανισμόν, ἴτοι τὸν νουν, καὶ πὺς μὲ τὸν ἐξωτερικόν, ἴτοι τὸ σῶμα, καὶ πὺς εὐρίσκεται μέσα εἰς τὸ ἀντικειμενικὸν περιβάλλον, συγκεντρῶνται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Συνάμα δὲ καθορίζεται ἕως τοῦ ὑπάρχει φυσιολογικὴ ἐνέργεια τοῦ προσώπου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρχίζει αὕτη νὰ γίνεταί νοσηρά. Ὡστε ἐν συνόλῳ τὸ ἔργον εἶναι φυσιολογικὴ ψυχολογία διαλευκαίνουσα καὶ ἐξηγοῦσα κυριώτατα ἠθικὰ καὶ ψυχικὰ φαινόμενα. Δρ. 3

Th. Ribot =
Μετ. Π. Ψηλοεῖτη

Αἱ ἀσθένειαι τῆς βουλήσεως.

Τὸ σπουδαιότερον κεφάλαιον τῆς ψυχολογίας εἶναι τὸ περὶ βουλήσεως. Ἡ βούλησις ἀληθινὰ εἶναι ἡ ἀπετηρία οἰσδήποτε ἐνεργείας καὶ ἐκδηλώσεως τοῦ ἀνθρώπου, συναφῆς μὲ τὴν νόησιν, ἐπιδρῶσα ἐπ' αὐτῆς καὶ ὑφιστάμενη τὴν ἐπίδρασιν τῆς. Εἰδικῶν τὰς ψυχολογικὰς μελέτας του ὁ κ. Ριμπώ ἐξηγεῖ εἰς «τὰς Ἀσθενείας τῆς βουλήσεως» πὺς μορφώνεται κληρονομικῶς καὶ προσωπικῶς ἡ θέλησις, πὺς ἐξωτερικῶς καθὲ τῆς ἐνεργείας καὶ πὺς ἐπιδρᾷ εἰς τὴν πνευματικὴν παραγωγὴν, εἰς τὴν ψυχικὴν φανέρωσιν καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τοῦ ἀτόμου. Δρ. 3

Louis Figuier
Μετάφρ. Α. Πολυμέρη

Ἡ ἐπαύριον τοῦ θανάτου.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀστρονομίας, φυσικῆς, βιολογίας κ.λ. ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζει ὡς ἀναμφισβήτητον τὴν ὑπαρξίν ψυχῆς καὶ μελλούσης μετὰ θάνατον ζωῆς. Αἱ θεμελιώδεις ἐπιστημονικαὶ γνώσεις καθὼς καὶ ὅλη ἡ φιλοσοφία τῶν ἰδεολόγων καὶ τῶν θεορητικῶν, διατυπωμένα με ἀπλότητα καὶ μὲ σαφήνειαν, κρίνουσ' ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσαν καὶ πολὺ διδακτικὴν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἔργου, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐκδοσις ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξη μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἄλλαζοι. Δρ. 4

Ludwic Buchner
Μετάφρ. Α. Φαρμακοπούλου

Ὁ Δαρβινισμὸς.

Ὁ διάσημος φυσιοδίφης καὶ βιολόγος τῆς Γερμανίας Βύχνερ ἐξηγεῖ εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο τοὺς νόμους καὶ τὰς ὑποθέσεις τῆς Δαρβινικῆς θεωρίας περὶ ἐξελέξεως καὶ ἐπιλογῆς τῶν εἰδῶν, περὶ ἱεραρχίας τῶν ὄντων κ.λ., συνάμα δὲ ἐξάγει γενικὰ συμπεράσματα περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ δύναται καθὲ ἀναπτύξεως ἀναγνώστης νὰ μάθῃ εὐκόλῳ τὴν ἔκτασιν, τὰς λεπτομερείας καὶ τὰ βιολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ πορίσματα τῆς Δαρβινικῆς θεωρίας. Δρ. 4

Léon Tolstói
Μετάφρ. Σ. Ζησιδίη

Τὰ Εὐαγγέλια.

Ἐπιχειρῶν νὰ συστηματοποιήσῃ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Εὐαγγελίων καὶ καθ' ὅσον περιέχουν αὐτὰ γενικὰς ἐντολάς, κοτήριον ὁ Τολστόη σύνολον ἐκ τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν λαμβάνων ὑπ' ὄψιν του καὶ τὴν ὅλην χριστιανικὴν παράδοσιν. Θεμελιώδης ἰδέα τοῦ Νεοχριστιανοῦ φιλοσόφου εἶναι νὰ συναρμόσῃ τὴν σημερινὴν κοινωνικὴν ἀντίληψιν καὶ ζωὴν πρὸς τὰ χριστιανικὰ δόγματα, σύμφωνα μὲ τὰς ἰδικὰς του φιλοσοφικὰς ἀντιλήψεις. Τὸ πολύμικρον ἔργον αὐτὸ τοῦ Τολστόη μεταφράσθη ἐπιστημῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ζησιδίη. Δρ. 2.50

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (ἔσφ. ἰν.)

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Louis Büchner Ὁ κατ' ἐπιστήμην ἄνθρωπος.

Μετ. Ἀν. Φαρμακοπούλου

Τὸ ἔργον διαιρούμενον εἰς τρία μέρη ἐξετάζει ἀπὸ βιολογικῆς κυρίως ἀπόψεως: Πόθεν ἐρχόμεθα; Ποιοὶ εἴμεθα; Ποῦ βαίνομεν; Ἡ πρωτογενὴς τοῦ ἀνθρώπου καταγωγή, ἡ κατ' ἐξέλιξιν καταγωγή του, ἡ σημερινὴ φυσιολογία καὶ ἡ κοινωνικὴ, ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ του ὑπόστασις ἐκτιθέμεται μὲ τὸ ἀναλυτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν εὐφυμίθειαν τοῦ διασημοῦ ἐπιστήμονος, τὸν ὁποῖον ἀπέδωκε μὲ ἀκρίβειαν ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς δημοσιολόγος κ. Φαρμακοπούλος.

Δρ. 4.

A. Debay = Φιλοσοφία τοῦ γάμου.

Μετ. Θ. Ὀρφανίδου

Ὁ φυσιολόγος συγγραφεὺς, τοῦ ὁποῖου ὅλα τὰ ἔργα ἐσημείωσαν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν ἐκδόσεων ἐν Γαλλίᾳ καὶ πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης, πραγματεύεται τὰ τοῦ ἔρωτος, τῆς εὐτυχίας, τῆς συζυγικῆς πίστεως, τῆς ζηλοτυλίας, τῆς μοιχείας, τοῦ διαζυγίου, τῆς ἀγαμίας ἀπὸ βιολογικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως. Ἡ μεταφράσις ἔγινεν ἐκ τῆς 115ης ἐκδόσεως.

Δρ. 3.

A. Fouillé — Ἡ φιλοσοφία τοῦ Σωκράτους.

Βραῖλα Ἀρμέν

Τὸ διτόμον σπουδαῖον σύγγραμμα τοῦ Φουγιέ περὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Σωκράτους ὡς ἰδεολογίας καὶ ὡς ἠθικῆς συνέπτυξεν ὁ Ἕλλην συγγραφεὺς εἰς βιβλίον γενικῶς προσίτον διὰ τὴν σαφήνειαν, τὴν λογικὴν μέθοδον καὶ τὸ ὄφρος του. Εἰς αὐτὸ διευκρινίζονται αἱ Σωκρατικαὶ ἀντιλήψεις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἔργων τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοφάντος, φαίνεται δὲ ἐναργῶς τὸ ὄφρος καὶ ἡ ἔκτασις τῆς διδασκαλίας τοῦ μεγάλου φιλοσόφου.

Δρ. 2.

Ernest Renan Ὁ Ἀντίχριστος.

Μετ. Η. Οικονομοπούλου

Ὁ φιλόσοφος καὶ καλλιτέχνης συγγραφεὺς, ὁ μέγας Ἀσσυριακὸς καὶ Ἑβραϊστὴς Ῥενάν ἐξιστορεῖ μὲ τὸ θαυμάσιον ὄφρος του τὰ τῆς παραδόσεως περὶ Ἀντιχρίστου κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ Χριστὸν χρόνους ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀυθεντικῶν κειμένων. Ἡ φανέρωσις τῆς τότε κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως, ἡ ἀνάπτυξις τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ὅλα τὰ συναφῆ θέματα φιλοσοφικὰ καὶ ἱστορικὰ καθορίζονται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο.

Δρ. 3.

Max Nordau Ψυχολογικὴ φυσιολογία.

Μετ. Η. Οικονομοπούλου

Υπέροχος τῶν ἠθικῶν τῆς κοινωνίας βάσεων, ἀπολογητὴς τῶν παλαιῶν ἀξιών κατὰ τρόπον ὄχι δογματικόν, ἀλλὰ ὀρθολογιστικόν, παρουσιάζεται ὁ Νορντάου εἰς τὸ ἔργον του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ψυχολογικὴ φύσιολογία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἰδιοφυΐας». Καταπολεμῆναι τὴν ἐπαναστατικὴν ῥοπήν εἰς τὴν ἰδεολογίαν καὶ ἰδίως ἀναλύει καὶ καθορίζει ἀπὸ φυσιολογικῆς ἀπόψεως τί εἶναι ὁ ὀρθὸς νοῦς, ἡ ἰδιοφυΐα καὶ ἡ μεγαλοφυΐα.

Δρ. 2.

G. Flammarion Ὁ Θεὸς ἐν τῇ φύσει.

Μετὰφρασις Α. Ζάρκου

Τὰς ἐπιστημονικὰς περὶ τοῦ σύμπαντος γνώσεις, κυρίως τὰς ἀναγομένας εἰς τὸν εὐρὴν ὀρίζοντα τῶν φυσικῶν νόμων καὶ τῆς ἀστρονομίας, παρουσιάζει εἰς τὸ βιβλίον του αὐτὸ ὁ Φλωμμαριών. Ἀφορμώμενος ἀπὸ τὸ δόγμα τοῦ Θεϊσμοῦ καὶ καταλήγων εἰς ἀναγνώρισιν τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἀρμονίας τοῦ κόσμου, ἀπὸ τοὺς πλέον γενικούς νόμους ἕως εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῶν ὑπάρξεων, παρουσιάζει μὲ πειστικότητα τὴν ὑπόστασιν Ἀνωτάτου Ὄντος δημιουργοῦ τῆς ζωῆς.

Δρ. 4.

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (ἑωσέως).

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Léon Tolstoï Ἡ σονάτα τοῦ Κρούττσερ.

Μετ. Σ. Φαγκαπούλου

Ἐπὶ τύπον διηγήματος, μὲ ἰδιαίτεραν φιλολογικὴν ἀξίαν, συνάμα δὲ καὶ μὲ δυνάμιν συλλογισμοῦ, ἀναπτύσσει ὁ Τολστόη τὰς γνώμας του περὶ γάμου καὶ περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἀνηθικότητος καθὼς καὶ τὰς βασιζόμενας εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἀρχὰς του περὶ ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἠθικῆς.

Δρ. 2.

Léon Tolstoï Τὸ σχολεῖον Γιασνάιας Πολιάνας.

Μετὰφρ. Βλ. Σκορδέλη

Εἶναι αἱ ἰδέαι τοῦ Τολστόη περὶ ἐκπαιδεύσεως καὶ ἠθικῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδων, βασιζόμενα εἰς φυσιολογικὰς, ψυχολογικὰς καὶ κοινωνικὰς παρατηρήσεις. Πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν ὁ συγγραφεὺς ἵδρυσε πρότυπον σχολεῖον εἰς τὸ κτήμα του Γιασνάια Πολιάνα, καὶ τὰ συμπεράσματα καὶ τὰ ποτελέσματα τῆς διδασκαλίας περιλαμβάνει ἐπίσης εἰς τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον οὕτως εἶναι μεγίστον κοινωνικοῦ καὶ παιδαγωγικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Δρ. 3.

G. Flammarion Τὸ ἄγνωστον καὶ τὰ ψυχικὰ προβλήματα.

Μετὰφρ. Ἀλ. Γεωργιάδου

Τὰ ἀνεξήγητα φαινόμενα, τὰ θετικῶς ἤδη βεβαιούμενα ὑπὸ παρατηρητῶν καὶ ἐπιστημονῶν ἀξιολύτων, ἐκτιθέμενα εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο τοῦ ἀστειροῦ νόμου μεταφραστοῦ. Ἐμφανίσεις καὶ ἐκδηλώσεις θηροζόντων, ὄπτασιαι, τηλεπάθεια, ὄρασις ἐξ ἀποστάσεως, ψυχικαὶ ἐπικοινωνίαι, προφητεία καὶ προρρήσεις τοῦ μέλλοντος καὶ ὄνειρα ἀξιοσημειώτα ἐξηγῶνται οὕτως, ὥστε νὰ προκύπτῃ τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ, ἔχουσα δυνάμεις ἀγνώστους εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἐνεργοῦσα πέραν τῶν αἰσθήσεων καὶ προγινώσκουσα τὸ πεπρωμένον.

Δρ. 3.

Léon Tolstoï Ἡ ἀνάστασις.

Μετ. Οικονομοπούλου

Πολέμος τοῦ ἠθικοῦ καθεστώτος, μισὸν τὰς προλήψεις καὶ τὰ συμβατικά ψεύδη, ὑπέροχος τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀλληλοβοηθείας παρουσιάζει ὁ Τολστόη ὑπὸ καλλιτεχνικὸν τύπον ἀφηγήσεως τὰ άτοπα τῆς σημερινῆς κοινωνίας καὶ ὑποδεικνύει τρόπους ἐξαγνίσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀφ' οὗτου ἐδημοσιεύθη «Ἡ Ἀνάστασις» ἐξακολουθεῖ νὰ διαίδεται καταπληκτικῶς καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἐπίδρασις ἐν Ῥωσίᾳ καὶ ἀλλοχοῦ εἶναι μεγίστη.

Δρ. 3.

Léon Tolstoï Αἱ νέαι ἰδέαι.

Μετ. Οικονομοπούλου

Ἐπιτομὴ τῆς ἰδεολογίας καὶ τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀρχῶν τοῦ Τολστόη εἶναι τὸ βιβλίον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξετάζονται πὼς εἶναι τώρα καὶ πὼς πρέπει νὰ εἶναι ἡ Ζωή, ὁ Ἄνθρωπος, ἡ Κοινωνία, ἡ Θρησκεία, ἡ Ἐξουσία, ἡ Παρῖς, ὁ Πλοῦτος, ἡ Ἐργασία, ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Τέχνη, ὁ Ἔρως, ἡ Γυνή, ὁ Ἀγαθὸν, ἡ Ἀλήθεια κλ. Πολλὰ ἀξιώματα καὶ γνωμικὰ ἐξ ὀλων τῶν ἔργων τοῦ Τολστόη περιλαμβάνονται ἐπίσης εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο.

Δρ. 2.

Max Nordau Ὁ ἐκφυλισμός.

Μετ. Ἀγγελῶ Βλάχου

Ἱατρός καὶ φρενολόγος ὁ Νορντάου ἐνέκρινεν εἰς τὴν μελέτην τῆς συγχρόνου κοινωνίας καὶ τῶν νοσηρῶν ἐκδηλώσεών της συμπέρασμα δὲ τῶν μελετῶν του εἶναι «Ὁ Ἐκφυλισμός», ὅπου περιγράφονται αἱ παθολογικαὶ πνευματικαὶ τάσεις τοῦ κοινῶν καὶ τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἰδεολόγων. Πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ ποιητὰ νεώτεροι, ὁ Ἴψεν, ὁ Τολστόη, ὁ Ζολά, ὁ Βάγνερ, ὁ Βερλαίν, ὁ Γκιγιέ κλ., παρουσιάζονται ὡς ἐκφυλοὶ ἐν τέλει δὲ ὑποδεικνύονται τὰ μέτρα ἀντιδράσεως ἐναντίον τῆς προοιούσης κοινωνικῆς ἐκφυλίσεως.

Δρ. 2.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (ἑωσέως).

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Max Nordau

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ψυχολογικά παραδόξα

Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Νορντάου. Τοιμητὸν εἰς φυσιολογικὰς ἀναλύσεις καὶ εἰς συμπεράσματα περὶ ἔρωτος, αἰσιοδοξίας καὶ ἀπαισιοδοξίας, περὶ προλήψεων ἠθικῆς καὶ ἀληθείας καὶ περὶ τοῦ ποῦ ἐγκρίται ἡ ἀλήθεια. Τὸ ἄδρον ὕφος καὶ ἡ ζωντανὴ διατύπωση τοῦ Νορντάου ἀπεδόθησαν γλαφυρῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν ἀπὸ τὸν κ. Κουντουριώτην.

Δρ. 3.

Friedrich Nietzsche

Μετάφρασις Ἰωάννου Ζερβού

Γνώμαι καὶ περικοπαί.

Ἡ πρωτοτυπία τῆς σκέψεως, ὁ ἀπότομος λυρισμός, ἡ ὀξεία φιλοσοφικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ ἀντίληψις τοῦ ὑπερόχου συγγραφέως κρατοῦν ὑπὸ τὴν γοητείαν καὶ τὴν ἐπιδρασίν των σήμερον τὴν παγκόσμιον ἐκλεκτὴν φιλοσοφίαν. Καὶ μέχρι τῆς φιλοσοφίας ἀκόμη ἐφθασεν ὁ ἀντίλαλος τοῦ Νιτσεϊσμοῦ. Τὰ ἔργα τοῦ Νίτσε: «Ἡ Γέννησις τῆς Τραγωδίας», «Θεωρίαι ἀσύγχρονου», «Ἀνθρώπινα πράγματα, πολὺ ἀνθρώπινα», «Ἐπιμέρωμα», «Φαιδρὰ Γνώσις», «Ζαχατούστρας», «Ἀντίχριστος», «Ἴδε ὁ Ἀνθρώπος» κτλ. ἔκαιαν κατὰ πληξίν, μεταφρασμένα εἰς κάθε φιλολογικὴν γλώσσαν. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐν Παρισίοις Πανεπιστημίου Διχτεμπερξὲ ἔκαμιν ἐκλογὴν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ὁ κ. Ζερβός, ἀποδώσας εἰς τὴν γλώσσάν μας ζωντανὰ τὸν δαιμόνιον συγγραφέα. Θανασιτὴ βιογραφία καὶ ἀνάλυσις προτάσσεται τοῦ ἔργου.

Δρ. 3.

Ossip Lourié

Μετ. Γεωργίου Βουτσινᾶ

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Τολστόη.

Αἱ θεησκευτικαί, αἱ ἠθικαί, αἱ φιλοσοφικαὶ ἰδέαι, ποῦ ἀνέπτυξεν εἰς τὰ τόσα συγγράμματά του φιλοσοφίας, δογματικῆς, μυθιστορηματικῆς, δράματος, διγηγματος ὁ διάσημος Τολστόη — ὁ Ρώσος ἐπαναστάτης φιλόσοφος, ὁ Νεοχριστιανικός — εὑρίσκονται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο, συστηματοποιηθεῖσαι ἀπὸ ἀξιοσημείωτον συγγραφέα, τὸν κ. Ὄσιπ-Λουριέ καὶ κατὰ μετάφρασιν τοῦ δοξίμου δημοσιογράφου κ. Βουτσινᾶ.

Δρ. 3.

Louis Büchner

Μετ. Ἀν. Φαρμακοπούλου

Δύναμις καὶ ὕλη.

Αἱ χημικαὶ καὶ βιολογικαὶ θεωρίαι τοῦ διασημοῦ Γερμανοῦ φυσιολόγου Μπύχνερ, τείνουσαι εἰς ὑποστήριξιν τῶν ὕλιστικῶν γνωμῶν, διτυπιοῦνται εἰς τὸ πολὺχροτον τοῦτο βιβλίον, ἄξιον μελέτης διὰ τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα ἀνεξαρτήτως γνωμῶν καὶ πεποιθήσεων.

Δρ. 4.

Βράϊλα Ἀρμένη

Περὶ πρώτων ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν

Ἡ φιλοσοφικὴ διδασκαλία τοῦ Βράϊλα περιλαμβάνεται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ποῦ ἀποτελεῖ συνάμα καὶ περιλήψιν πολλῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων μεταφυσικῆς καὶ καθαρᾶς λογικῆς ἀπὸ Ἀριστοτέλους μέχρι Κάντ.

Δρ. 3.

Léon Tolstoï

Μετ. Σ. Φαραγκοπούλου

Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς μας.

Εἶναι τὸ βιβλίον, ποῦ ἐξέδωκεν ὁ Τολστόη μετὰ τὸν Ῥωσοϊαπωνικὸν πόλεμον, φιλοσοφικὸς ἀντίλαλος τῶν διαθέσεων τῆς Ῥωσικῆς ψυχῆς, ἀναφερόμενον ὅμως εἰς γενικότητος θεωριῶν ἐφαρμοσίμων εἰς κάθε λαὸν καὶ εἰς κάθε κοινωνίαν. Ὁ ὑπέρμαχος τοῦ δικαίου, ὁ ἀπολογητὴς τῆς ἰσότητος, ὁ κήρυξ τῆς εἰρήνης Τολστόη μᾶς παρουσιάζει νέας ἀπόψεις μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὸ ἔργον του τοῦτο.

Δρ. 1.50.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ
Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (δωρεάν).

5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Σ. Ἀπιστολίδου Αἰ ψυχώσεις.

Σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, ὅπου τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα κεφάλαια τῆς φυσιολογίας, ἡ ἐγκληματικότης, αἱ μονομανίαι, αἱ γενετήσιοι διαστροφαι, ὁ ἐκαφυλισμός, ἡ ἀνισόρροπος εὐφροσύνη, αἱ ψευδαισθήσεις διερευνῶνται καὶ περιγράφονται σαφῶς μετὰ περιέργων παραδειγμάτων ἐξ ὅλης τῆς ἱστορίας καὶ κατὰ τρόπον ἀφηγηματικόν, δυνάμενον νὰ ἐλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον κάθε ἀναγνώστου.

Δρ. 4.

A. Debay

Μετ. Τ. Καρδαρά

Υγιεινὴ καὶ φυσιολογία τοῦ γάμου

Ἡτοι φυσικὴ καὶ ἰατρικὴ ἱστορία τῶν συζύγων. Ἐπιστημονικὴ, ἀλλὰ καὶ εὐληπιος δι' ὅλους διδασκαλία τῶν συζυγικῶν καθηκόντων, τῆς τερπνῆς συμβιώσεως καὶ τῆς γεννήσεως ἰγίων τέκνων, συνάμα δὲ καὶ ὑπόδειξις τῶν μεγάλων ἐξ ἀγνοίας σχετικῶν νοσημάτων. Ἡ μετάφρασις ἐγένεν ἐκ τῆς 221ης γαλλικῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Τ. Καρδαρά.

Δρ. 3.

A. Debay

Μετ. Τε. Ἐθαγγελίδου

Υγιεινὴ τῶν ἡδονῶν καὶ τέρψεων

Ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις περὶ τοῦ μέτρου τῶν γεννητικῶν ὁρμῶν παρὰ τῶ ἀνθρώπῳ, περὶ τοῦ τρόπου τῆς χρήσεως σχετικῶς μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν, τὴν ἡλικίαν, τὰς ἐποχάς, τὰς κοινωνικὰς συνθήκας κτλ. Ἡ φωτισμένη διὰ τοῦ ἔργου τοῦτου ἀνάπτυξις τῶν σχετικῶν κεφαλαίων τῆς βιολογίας τοῦ ἐξησφάλισαν παγκόσμιον καὶ συνεχῆ ἐπιτυχίαν.

Δρ. 3.

II. Βράϊλα Ἀρμένη Περὶ ἐνότητος τῶν Λογικῶν Στοιχείων

Ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νεωτέρας μεταφυσικῆς φιλοσοφίας! εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ὁ Βράϊλας ἐξηγεῖ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενικῶν φυσικῶν φαινομένων πῶς ἐμορφώθησαν οἱ θεμελιώδεις νόμοι τῆς ἐφηρμοσμένης λογικῆς, οἱ ὅποιοι πάντες ἀποδεικνύουν τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ καὶ παρουσιάζουν ἀναμφισβήτητον τὴν ἀνωτέραν τοῦ ἀνθρώπου ὑπόστασιν.

Δρ. 1.

Jean Finot

Μετ. Α. Γεωργιάδου

Ἡ ἐπιστήμη τῆς εὐτυχίας.

Παγκοσμίως γνωστός διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλολογικὴν ἄξιαν τῶν ἔργων του, ποῦ τὰ διατυπῶν ὅλα φιλοσοφικὴ αἰσιοδοξία, πραγματεύεται εἰς τὸ βιβλίον του αὐτὸ ὁ κ. Finot πῶς δύνανται κάθε ἄτομον καὶ κάθε κοινωνία νὰ ἐνισχύσουν τὸ ἔμφυτον εἰς τὴν ζωὴν κεφάλαιον εὐτυχίας καὶ νὰ τὸ πολλαπλασιάσουν, ὥστε ἡ ἀποκατέρησις καὶ ὁ ἀπελιπισμός — νοσηρὰ συμπτώματα — νὰ περιορισθῶν εἰς τὸ ἐλάχιστον. Ἡ φιλοσοφικότης, ἡ ἠθικολογία, ὁ ἐπιστημονισμός τοῦ ἔργου συνδυάζονται μὲ τερπνὴν ἀφηγηματικότητα.

Δρ. 3.

II. Βράϊλα Ἀρμένη Φιλοσοφικαὶ μελέται.

Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Φιλοσοφικαὶ μελέται περὶ Χριστιανισμοῦ» ἔργον θεολογικῆς καὶ μεταφυσικῆς φιλοσοφίας ἔργον τοῦ Αἰγ. Νικολαΐ, εἰς τὸ ὅποιον διατυπῶνται αἱ θεωρίαι περὶ Θεοῦ, ἀθανασίας, τῆς ψυχῆς, θεησκευτικῆς ἀποκαλύψεως, προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου κτλ., συνδυασμένα μὲ τὰ δεδομένα τῶν σημερινῶν γνώσεων, ἀπεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοῦ φιλοσόφου Βράϊλα εἰς τὴν γλώσσάν μας τὸσον ἀρτίως, ὥστε ν' ἀποτελῇ ἴδιον αὐτοῦ ἔργον, φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικόν. Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 3.

Δρ. 12.

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ
Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (δωρεάν).

10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

Max Nordau Κοινωνιολογικά παράδοξα.

Μετ. Η. Οβονομοπούλου

Το δεύτερον μέρος τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Νορντάου, σχετικῶν πρὸς τὴν ὑπόστασιν τῆς σημερινῆς κοινωνίας καὶ πρὸς τὰς τάσεις τῆς μελλούσης κοινωνικῆς ἐξελίξεως, περιέχεται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐπιστημονικῶς ῥιζοσπαστικὸν καὶ φιλοσοφικῶς φιλελεύθερον. Δρ. 3.

Η. Βράϊλα Ἀρμένη Στοιχεῖα φιλοσοφίας.

Συμπλήρωσις τοῦ ἔργου «Περὶ πρώτων ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν» καὶ διδασκαλία ἰδεολογίας, ἠθικῆς ψυχολογίας καὶ φιλοσοφίας εἶναι τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ φιλοσόφου Βράϊλα, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν κύκλον τῶν γνώσεων τούτων περιέλαβε καὶ τὰς περὶ Γλυπτικῆς, Ζωγραφικῆς, Μουσικῆς, Ποιήσεως μεταφυσικῆς ἀντιλήψεις, καθὼς καὶ τὰς περὶ δικαίου θεωρίας. Δρ. 3.

Félix le Dantec Ὁ ἀθεϊσμός.

Μεταφράσις Δρ. Καμπάνη

Τὸ σύστημα τοῦ Ὀριστικισμοῦ (déterminisme), ἢτοι ἡ φιλοσοφία ὡς συμπέρασμα τῶν ἐξερριβωμένων ἐπιστημονικῶν γνώσεων, διατυπῶνται μετὰ πολυμάθειαν, μετὰ ἰσχυρὸν λογικὸν εἰρηδὸν καὶ μετὰ συγγραφικὴν χάριν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ καθηγητοῦ Νταντέκ σχετικῶς μετὰ τὰς κοσμολογικὰς καὶ θρησκευτικὰς θεωρίας. Χωρὶς τὴν διδασκίαν καθ'αυτὴν τὸν ἀθεϊσμόν, συνοψίζει τὰς σχετικὰς παλαιότερας καὶ συγχρόνους θεωρίας, πολεμεῖ κυρίως τὴν αὐθαίρετον σκέψιν εἰς κάθε δόγμα εἴτε θειστικὸν εἴτε ὕλιστικὸν καὶ ὑποδεικνύει ὀρίζοντα ἐλευθέρως σκέψεως, ὑποταγμένης εἰς τοὺς μαθηματικούς, φυσικοὺς, χημικοὺς καὶ βιολογικοὺς νόμους. Ὅστε ἀνεξαρτήτως πεποιθήσεων καὶ ἰδεῶν παρέχει οὐσιαστικῶς πλῆθος γνώσεων εἰς κάθε ἄνθρωπον τῆς σκέψεως. Ἡ μετάφρασις ἐπιμελημένη ὑπὸ τοῦ λογογράφου κ. Ἀρ. Καμπάνη Δρ. 4.

Φ. Ικέρη Φιλοσοφικά.

Εἶναι τὸ κεφαλαῖοδες ἔργον τοῦ ἐξόχου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἠθικολόγου, μεταφυσικοῦ φιλοσόφου καὶ αἰρεσιάζου Φ. Ικέρη, ὁ ὁποῖος ἔσχε μεγάλην ἐπίδρασιν παλαιότερα καὶ ἔως σήμερον. Αἱ ἰδέαι του περὶ Θεϊσμοῦ, περὶ Ἡθικῆς, περὶ Νόμων, περὶ Λογικῆς, περὶ Κόσμου κ.τ.λ. διατυπῶνται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο εὐληπτα καὶ σύντομα. Δρ. 2.

H. Taine = Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι.

Μετ. Ἀγαθονίδου

Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ κριτικὴ τοῦ διασήμου Ταιν περὶ τῶν λόγων τῆς ἀνάπτυξεως τῆς Καλλιτεχνίας, Ποιήσεως, Τραγωδίας, Γλυπτικῆς, Ζωγραφικῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι περιέχονται εἰς τὸ βιβλίον αὐτό. Ἡ ποιικιλία τῶν γνώσεων, ἡ κομψότης τῶν ἀντιλήψεων, ἡ γοητεία τοῦ ὕφους τὸ μόνον ἐξαιρετικὰ ἐκυστικὸν καὶ προσετὸν εἰς κάθε ἀναγνώστην. Ἡ μετάφρασις ἐπιμελημένη ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Ἀγαθονίδου. Δρ. 2,50.

H. Taine = Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ.

Μετ. Ἀγαθονίδου

Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς θεωρίας του «τοῦ περιβάλλοντος» περιγράφει ὁ Ταιν τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν χρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἐξηγεῖ πῶς ἐφανερώθη ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τόση ἀμύθη τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ μετὰ τὸν Ραφαήλ, τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελον, τὸν ντὰ Βίντσι καὶ τοὺς ἄλλους κορυφαίους ζωγράφους, γλύπτας καὶ καλλιτέχνας ἐν γενεῇ. Δρ. 2,50.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ **ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ἈΝΑ** Ζητήσατε Τιμολόγιον Ε.βλ.ων (Σωρεάν). **5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἀπὸ τοὺς τρεῖς κορυφαίους Ἑλληνας τραγικοὺς ὁ πλέον προσετὸς εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ σήμερον εἶναι ὁ Εὐριπίδης—δραματικὸς καὶ περιπαθὴς, φιλόσοφος δὲ συνάμα καὶ ψυχολόγος τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν καὶ ἐλαττωμάτων.

Ἄνδρομάχη εἰκονίζει θαυμασιῶς τὰ αἰσθήματα ζηλοτυπίας, μίσους καὶ στοργῆς. Ὁ Νεοπτόλεμος, χωρισθεὶς ἀπὸ τὴν Ἄνδρομάχην, νυμφεύεται τὴν Ἐρμιόνην, θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἡ ὁποία μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς Μενελάου συνεννοεῖται νὰ φρονεῖσιν τὸν ἀπὸ τοῦ πρώτου γάμου υἱὸν τοῦ συζύγου. Ὁ πάππος τὸν Πηλεὺς τὸν σφάζει, ἀλλ' ὁ Μενελάος μ' ἐπιβουλήν φρονεῖ τότε τὸν Νεοπτόλεμον. Δρ. 1,50

Ἄλκηστις. Κατὰ τοῦ θεοῦ τὸν ὄρον ὁ Ἄδμητος θά ἐλάμβανε τὴν ἀθανάσιαν, ἀν συγγενῆς του ἐθυσιάζετο πρὸς τοῦτο. Οἱ γονεῖς ἀποφενύουν, ἀλλ' ἡ σύζυγος Ἄλκηστις προσφέρει τὰ πρόθυμα νὰ θυσιασθῇ, παρέχουσα κορυφατὸν παράδειγμα συζυγικῆς ἀφοσιώσεως. Δρ. 1,50
Τὴν Ἄνδρομάχην καὶ τὴν Ἄλκηστιν ἐμμέτρως μετέφρασε μετὰ κομψότητα καὶ ἀκριβείαν ὁ κ. Γ. Τσοκόπουλος.

Μήδεια εἶναι τὸ τραγικώτερον δράμα τοῦ Εὐριπίδου· τὸ πάθος τῆς ἐρωτικῆς ἐκδικήσεως εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἐκδηλώσεώς του. Προδοθεῖσα ἀπὸ τὸν Ἰάσονα ἡ Μήδεια καταπνίγει τὴν μητρικὴν στοργὴν καὶ φρονεῖ τὰ δύο τέκνα των, διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Δρ. 1,50

Ἡλέκτρα. Ὁ Ὀρέστης καὶ ἡ ἀδελφὴ του Ἡλέκτρα θανατώνουν τὸν φονέα τοῦ πατρὸς των Αἰγισθον καὶ τὴν μητέρα των Κλυταιμνήστραν, συνεργῶν τοῦ πατρικοῦ φόνου. Ἡ κάθαρσις διὰ τοῦ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ παρέχει ἐξάγνισιν τῶν μητροκτόνων. Δρ. 1,50

Ἰππόλυτος ἀπὸ τὰ νεωτεριστικώτερα ἔργα τοῦ Εὐριπίδου. Πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ συζύγου τῆς Θεσείως, τὸν Ἰππόλυτον, ἡ Φαίδρα αἰσθάνεται ἀνόσιον ἔρωτα, ἀποκρουομένη δὲ αὐτοκτονεῖ, συκοφαντοῦσα δι' ἐπιστολῆς τὸν υἱὸν πρὸς τὸν πατέρα. Ὁ Θησεὺς ἐξορίζον τὸν Ἰππόλυτον, τὸν καταράται νὰ ἐξολοθρευθῇ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡ κατάρα πραγματοποιεῖται, ἀλλ' ἡ συκοφαντία φανερόνεται καὶ ὁ Ἰππόλυτος ἀποθνήσκει θρηνοῦμενος καὶ συγχοφῶν. Δρ. 1,50

Αἱ μεταφράσεις τῆς Μηδείας, τῆς Ἡλέκτρας καὶ τοῦ Ἰππολύτου φιλολογικαὶ ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ταναγρα.

Ἰφιγένεια ἢ ἐν Ταύροις. Ἡ Ἰφιγένεια, θυσιαζομένη ἀπὸ τὸν πατέρα της εἰς τὴν Αὐλίδα, σφάζεται ὑπὸ τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος, εἰς τὴν χώραν τῶν Ταύρων. Ἐκεῖ μητροκτόνος τὴν συναντᾷ ὁ ἀδελφὸς Ὀρέστης ἱερείαν, ἀποκομίζει δὲ μαζί της τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος εἰς Ἀθήνας. Δρ. 1,50

Ἡ μετάφρασις ἐμμετρος, μετὰ χορικά εἰς λυρικοὺς στίχους ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Κυριαρίστη.

Βάκχαι εἶναι ἀπὸ τὰς ἀρτιώτερας καὶ πλέον λυρικῆς τραγωδίας τοῦ Εὐριπίδου. Ὁ Πενθεὺς καὶ ἡ μήτηρ του Ἀγούη, ἀπιστοῦντες πρὸς τὰ θεῖα, τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ θεοῦ Διονύσου, διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ δεχθῶν τὴν λατρείαν του εἰς τὰς Θήβας. Δρ. 1,50
Ἡ μετάφρασις ἐμμετρος, ἀποδίδουσα τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸ ὕφος τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ **ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ἈΝΑ** Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (δωρεάν). **5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ὁ μέγιστος κωμικός καὶ σατυριστὴς τῶν καιῶν εἶναι θαυμαστὸς ἠθογράφος καὶ ἐπινοητὴς συνάμα δαιμόνιος σκηνηκὴς πλοκῆς καὶ γελοίων τύπων, μολον-
 ότι δὲ ἔχει γυμνότητα φράσεως προσιτὴν εἰς ὄριμους μόνον ἀνθρώπους, εἶναι
 κατ' ἐξοχὴν ἠθικολόγος. Αἱ κωμῳδίαί του ἔχουν τόσῃ γενικότητα καὶ ζωήν,
 ὥστε εἶναι πάντοτε σύγχρονοι.

Οἱ Ὅρνιθες ἀποτελοῦν σάτυρον τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς
 διαφθορᾶς καὶ σκῶμμα ἐναντίον τῶν θεωριῶν
 περὶ νέων πολιτευμάτων. Ὁ μῦθος πλέκεται περὶ δύο πολίτας Ἀθηναίους,
 ἐρχομένους πρὸς τὰ πτηνὰ διὰ νὰ ἰδρῦσιν μαζί τον νέαν πολιτείαν. Δρ. 3.—

Οἱ Βάτραχοι εἶναι φιλολογικοῦ κυρίως θέματος κωμῳδία, ὅπου
 γελοιοποιοῦνται πολλοὶ τῶν ποιητῶν καὶ σατυρι-
 ζεταὶ ἢ κατέπτωσης τῆς τέχνης. Ὁ Εὐριπίδης καὶ ὁ Αἰσχύλος εἰσάγονται εἰς
 τὴν κωμῳδίαν, ἀνακηρυσσεται δὲ οὗτος ὑπᾶτος τραγικός. Ὑπαινυμὸι κατα-
 χρήσεων, προλήψεων καὶ διαφθορῶν δίδουν εἰς τοὺς «Βατράχους» μέγα κοι-
 νωνικῶν ἐνδιαφέρον.

Αἱ Ἐκκλησιαζούσαι γελοιοποιοῦν τὴν περὶ γυναικείας
 ἐλευθερίας ἰδεολογίαν καὶ ἰδίως τὰς
 περὶ κοινογαμίας καὶ κοινοκτημοσύνης θεωρίας τοῦ Πλάτωνος, σατυρίζουν
 δὲ τὴν Ἀθηναϊκὴν διοίκησιν. Δρ. 2.—

Αἱ Νεφέλαι εἶναι διακωμῳδῆσις τῶν σοφιστῶν. Τοιοῦτος ἐκ-
 λαμβάνεται καὶ ὁ Σωκράτης, τὸ κύριον τῆς κωμῳ-
 δίας πρόσωπον, περὶ τὸν ὅποιον δοῦσι θανάσιμοι κωμικοὶ τύποι. Ἡ ὑπερβατο-
 λογία τῶν ἀρχαίων ἠθῶν καὶ ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς συγχρόνου ἀνηθικότη-
 τος ἀποτελοῦν τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἔργου. Δρ. 2.—

Ἡ Λυσιστράτη ἐπικρίνει τὴν πολεμομανίαν τῶν Ἀθηναίων.
 Διὰ νὰ παύσῃ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος
 αἱ γυναῖκες ἀπέχουν κάθε συναρείας μετὰ τοὺς ἀνδρας των, πλέκεται δὲ οὗτο
 κωμικῶτατα καὶ σατυρικῶτατα ὁ μῦθος. Δρ. 2.—

Αἱ μεταφράσεις ἀκριβεῖς, φιλολογικαὶ καὶ ἔμμετροι ὑπὸ τοῦ κ. Πολυβίου
 Δημητρακοπούλου.

ΞΕΝΟΦΩΝ

Δαξυτὴς τοῦ λόγου, ὑπερέχων εἰς σαφήνειαν, λιτότητα καὶ περιγραφικότητα,
 ὁ Ξενοφῶν ἀποτελεῖ τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ἀττικῆς καλλιπειρίας καὶ εἶναι εἰς τῶν
 μεγαλύτερων ἱστορικῶν καὶ ἠθικολόγων τῆς παγκοσμίου φιλολογίας.

Τὰ Ἀπομνημονεύματά του εἶναι ἡ περιληψὶς τῆς δι-
 δασκαλίας τοῦ Σωκράτους, ὡς
 ἀντελήφθη αὐτὴν ὁ μαθητὴς του συγγραφεύς, περιέχουν δὲ κυρίως τὰς ἠθι-
 κάς καὶ κοινωνικὰς ἀντιλήψεις τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Ἡ μετάφρασις ὑπὸ
 τοῦ κ. Κ. Βάρναλη. Δρ. 2.50

Κύρου Ἀνάβασις εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἐκστρατείας τοῦ νεο-
 τέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του
 καὶ ἰδίως ἡ ἀφήγησις τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τῶν περιπετειῶν τῶν δέκα χιλιάδων
 Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ξενοφώντος. Ἡ περιγραφή τῶν χωρῶν καὶ
 τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας, ἀπ' ὅπου διήλθον, ἐνισχύει τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ ἐν-
 διαφέρον τῆς ἱστορικῆς ἀφηγήσεως. Ἡ μετάφρασις ἀκριβῆς καὶ γλαφυρὰ
 ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Ἀναστασοπούλου (Ἀθηναίου). Δρ.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
 Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (δωρεάν).

ΠΛΑΤΩΝ

Εἰς τοὺς θαυμασίους διὰ τὴν ἐννοιαν καὶ διὰ τὴν τέχνην διαλόγους του ὁ Πλά-
 των ἀπέδωκε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους, διετύπωσε δὲ ὑψίστης γενικότητος
 ἰδέας του θεωρίας περὶ κόσμου καὶ ἀνθρώπου, περὶ ψυχῆς καὶ νοῦ, περὶ πολιτείας
 καὶ ἠθικῆς, ἐπιδράσας βαθύτατα ἐπὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἠθικῶν καὶ κοι-
 νωνικῶν ἀντιλήψεων τῆς νεωτέρας ἐποχῆς μέχρι σήμερον. Οἱ διάλογοι του ἀποτε-
 λοῦντες ἀρίστην ἐγκυκλοπαιδικὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας σοφίας ἔχουν τόσῃ φυσ-
 ικότητα, περιγραφήν, γοργότητα καὶ χάριν, ὥστε δύναται νὰ χαρακτηρισθῶν
 ὡς φιλοσοφικὰ δράματα.

Φαίδων εἶναι ὑψηλὴ καὶ μεγάλη μελέτη περὶ ψυχῆς. Ἐν μέσῳ τῶν
 μαθητῶν του ὁ Σωκράτης εἰς τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς
 του διδάσκει μετ' ἡρεμίας καὶ γαλήνης τὸν θεῖον προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου
 καὶ προσάγει ἰσχυρὰ επιχειρήματα ὑπὲρ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Ἡ λιτὴ δρα-
 ματικὴ ἀφήγησις τοῦ διὰ κωνείου θανάτου τοῦ Σωκράτους εἰς τὸ τέλος τοῦ διαλό-
 γου εἶναι μίᾶ ἀπὸ τὰς θαυμασιωτέρας σελίδας τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Ἡ με-
 τάφρασις πιστὴ καὶ σαφῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀρ. Χαροκόπου. Δρ. 2.50

Κρίτων ἀποτελεῖ φωτεινὴν διδασκαλίαν φιλοπατορίας καὶ ὑποταγῆς εἰς
 τοὺς νόμους. Ὁ μέγας φιλόσοφος, παρακινούμενος ὑπὸ τοῦ
 Κρίτωνος νὰ φύγῃ διὰ νὰ μὴ ὑποστῇ τὴν ἀδικον τιμωρίαν, ἀρνεῖται καὶ ἐξη-
 γῶν τὸν λόγους τῆς ἀρνήσεως διδάσκει διατὶ καὶ πῶς πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν
 καὶ νὰ σεβώμεθα τὴν πατρίδα καὶ τοὺς νόμους αὐτῆς. Ἡ μετάφρασις φιλολο-
 γικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γαζινοπούλου. Δρ. 0.80

Θεαίτητος εἶναι ὄψιγενὲς τοῦ Πλάτωνος ἔργον, ὅπου διερευνῶνται
 τὰ τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ καθορίζεται τὸ τί εἶναι
 ἐπιστήμη. Ἡ ἐνάργεια τῆς σκέψεως, ἡ βαθύτης τοῦ νοήματος καὶ ἡ ἀκριβεία
 τῆς φιλοσοφικῆς διατυπώσεως καθιστῶσι τὸν Θεαίτητον ἓνα τῶν ἐξοχωτέρων
 Πλατωνικῶν διαλόγων. Ἡ μετάφρασις κριτικωτάτη, φιλολογικὴ καὶ σαφῆς
 ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 3.—

Κρατύλος με βαθυτάτην παρατηρητικότητα καὶ εὐληπτον ἀνάλυ-
 σιν ἐξετάζει ὁ διάλογος οὗτος πῶς παρήχθη ἡ γλῶσσα,
 πῶς πρέπει ν' ἀποβλέπομεν εἰς τὴν μουσικὴν ἐτυμολογίαν τῶν λέξεων καὶ μέ-
 χρι τίνος σημείου ἡ σκέψις δύναται νὰ χειραφετηθῇ ἀπὸ τὰς ἀτελείας τῆς
 γλώσσης. Ἡ μετάφρασις κομψὴ συνάμα καὶ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 2.50

Σοφιστής εἶναι τολμηροτάτη φιλοσοφικὴ ἐξασκις πρὸς ἐξακριβίω-
 σιν τῶν ὀρίων τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως, δι' ὃ καὶ θεω-
 ρεῖται ὡς ἡ μεταφυσικὴ τοῦ Πλάτωνος, εἶναι δὲ ὁ κατὰ τὴν λογικὴν πολυτροπώ-
 τερος καὶ ὀξύτερος τῶν διαλόγων του. Ἡ ἀρτία φιλολογικὴ του μετάφρασις
 ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 2.50

Πολιτικός φιλοσοφικῶς ἀναλύει τὴν ἀνθρωπίνην ἐνεργειαν εἰς
 πρᾶξιν καὶ θεωρίαν, διὰ μέγαλον δὲ μῦθου κατοπίν πα-
 ρουσιάζει ἄλλο νέον πολιτευμα καὶ ὑποδεικνύει τὰς ἀτελείας τῶν ὑπαρχόντων
 πολιτευμάτων, ἀποτελῶν οὕτω τὴν κατ' ἐξοχὴν κοινωνιολογικὴν μελέτην τοῦ με-
 γάλου φιλοσόφου. Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 2.50

Χαρμίδης ἀποτελεῖ ἐπισκότησιν τῆς ἠθικῆς, ἐξετάζει δὲ κυρίως
 τί εἶναι σωφροσύνη καὶ συμπεριφέρει ὅτι καὶ αὐτὴ, ὅπως
 τόσα ἄλλα ἠθικὰ ἀξία, εἶναι σχετικὴ καὶ ἐπομένως ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ἀπροσ-
 διόριστος. Ἡ μετάφρασις ἐφιλοτεχνήθη ὑπὸ τοῦ κ. Α. Καμπάνη. Δρ. 0.80

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
 Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (δωρεάν).

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Ὁ μέγιστος τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων τραγικῶν, τοῦ ὁποίου ἡ θαυμαστὴ ἀπλότης ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν ἐνάργειαν, τὸ δὲ ὕψηλόν τοῦ αἰσθήματος ἰσοῦται μετὰ τὴν λυρικήν ἔξαρσιν, ὁ Αἰσχύλος, εἶναι ἡ ποιητικὴ φανέρωσις τοῦ ἐθνικοῦ καὶ πνευματικοῦ μεγαλείου τῶν Ἑλλήνων. Αἱ τραγωδίαί του ἔχουν τὸσση πραγματικὴν ψυχολογίαν, ὥστε δίδουν ἰσχυράν τὴν ἀίσθησιν τοῦ φυσικοῦ, τὸσση δὲ δραματικὴν ἰσχύον, ὥστε πᾶλλοντα ὑπὸ ζῶης, καὶ τὸσση γενικότητα λυρισμοῦ, ὥστε παρέχον βαθεῖαν καὶ ἰσχυράν τὴν Διονυσιακὴν ἔκστασιν.

Οἱ Πέρσαι ἀποτελοῦν ὕμνον τῶν Ἑλληνικῶν νικῶν κατὰ τοῦ Πέρσου, δίδουν δὲ πανοραμιακὴν εἰκόνα τῶν Ἀσιατικῶν πραγμάτων καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Ἡ μεγαλοπρεπὴς εἰς τὴν τραγωδίαν ταύτην ἀφήγησις τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας θεωρεῖται ὡς μοναδικὸν ὑπόδειγμα λυρικῆς περιγραφῆς. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ ἐμμετρος, ἀκολουθοῦσα τοῦ πρωτοτύπου τὸν ῥυθμόν, ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Ζερβοῦ.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ

Πατὴρ τῆς ἱστορίας ὠνομάσθη ὁ Ἡρόδοτος, τοῦ ὁποίου ἡ πιστοποιηθεῖσα ἐξ ἄλλων πηγῶν ἀκριβεία τῆς ἀφηγήσεως, ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν γοητείαν τοῦ ὕφους.

Ἡροδότου Μῦσαι εἶναι τὸ θαυμάσιον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἱστορεῖ τὴν ζωὴν τῶν ἀρχαίων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν, τῶν ἄλλων βαρβάρων λαῶν, τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἑλλάδος μέχρι καὶ τῶν Περσικῶν πολέμων. Οἱ περιλαμβανόμενοι εἰς αὐτὸ ἐθνικοὶ καὶ θερησκευτικοὶ μῦθοι, αἱ περιγραφαὶ τῶν τόπων καὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων καὶ ποικίλα ἐπεισόδια, παρεμβλλόμενα εἰς τὰς ἱστορίας τῶν λαῶν, παρέχουν ἀφθασιον χάριν εἰς τὸ βιβλίον, τοῦ ὁποίου τὰ ἐννέα τεύχη ὠνόμασαν διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι μετὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἐννέα Μουσῶν. Τόμοι 4. Δρ. 12.

Ἡ μετάφρασις ὑπὸ Α. Σκαλίδου, ἐπιθεωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Ζερβοῦ.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

Ὁ τελειότερος καὶ ὁ σημαντικώτερος τῶν τελευταίων Ἑλλήνων κλασσικῶν διὰ τὸ ὕφος, τὴν ἔκτασιν μαθήσεως καὶ τὴν ἀδρότητα τῆς ἐννοίας εἶναι ὁ Πλούταρχος. Ἱστορικός, ἠθικολόγος καὶ φιλόσοφος περιέλαθεν εἰς τὰς συγγραφὰς του ἀμύθητον πλοῦτον γνῶσιν, δοξασίων καὶ γεγονότων ἐλατ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ καὶ Ῥωμαϊκοῦ κόσμου μέχρι τῶν χριστιανικῶν χρόνων.

Βίοι παράλληλοι εἶναι ἡ πολύτιμος κριτικὴ καὶ συγκριτικὴ ἱστορία μεγάλων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἀνδρῶν, ἔχουσα μὲν ὡς θέμα τὴν βιογραφίαν αὐτῶν, ἀλλὰ περιλαμβάνουσα πάντα τὰ σχετιζόμενα γεγονότα, ἤτοι ὅλην σχεδὸν τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν, ἐν μέρει δὲ καὶ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ῥώμης. Ὅστε ν' ἀποτελοῦν οἱ Παράλληλοι Βίοι καλλιτέχον καὶ φιλοσοφικὴν ἐγκυκλοπαιδείαν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας.

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ κριτικὴ τοῦ Α. Παγλαβῆ.

- Τόμος Α'. Θησεύς-Ρομύλος, Λυκούργος κλ. Δρ. 3.00
- » Β'. Σόλων-Πομπηλιόλας, Θεμιστ. κλ. - - 3.00
- » Γ'. Ἀλκιβιάδης-Κοριολάνος, κλ. - - 3.00
- » Δ'. Ἀριστείδης-Μάρκος Κάτων, κλ. - - 3.00
- » Ε'. Λυσάνδρος-Σύλλας, Κίμων κλ. - - 3.00
- » ΣΤ'. Σεραπίων-Εὐμένης, κλ. - - 3.00
- » Ζ'. Ἀλέξανδρος-Ἰούλιος Καίσαρ κλ. - - 3.00
- » Η'. Ἄγρις-Κλεομένης-Τ. Γράκκος, κλ. - - 3.00
- » Θ'. Ἀρταξέρξης-Δημήτριος-Ἀντώνιος - 3.00
- » Ι'. Δίων-Βρούτος-Ἀράτος-Γάββας κλ. - 3.00

300 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (δωρεάν). 15 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

Ἡ ἀμερόληπτος ἀκριβεία, ἡ κριτικὴ βαθύνοια, ἡ συντομία τοῦ λόγου καὶ ἡ ἀδρότης τοῦ νοήματος ἀνέδειξαν τὸν Θουκυδίδην κορυφαῖον ἱστορικὸν τοῦ κόσμου.

Πελοποννησιακὸς πόλεμος εἶναι ἡ θαυμασιὰ ἱστορία τοῦ ἐμφυλίου μακροῦ πολέμου τῶν Ἑλλήνων, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἡ ἀνεπαγόρευτος ἐξασθένεισις τῆς Ἑλλάδος. Ἀνατρέχων εἰς τὰ ἀπώτατα αἰτία ὁ Θουκυδίδης ἐξηγεῖ τὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, περιγράφει τὴν σύστασιν καὶ τὴν ζωὴν τῶν καθέκαστα πολιτειῶν, παρέχει δὲ συγχρόνως οὕτω ἀρίστην εἰκόνα τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων ζῶης. Τόμοι 4 Δρ. 10.— Ἡ μετάφρασις εἰς 4 τόμους ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Ζερβοῦ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Ὁ Δημοσθένης κρίνεται ὡς ὁ μεγαλύτερος τοῦ κόσμου ῥήτωρ καὶ οἱ λόγοι του εἶναι τὸ τελειότερον ὑπόδειγμα ῥητορικῆς τέχνης. Δυνατοὶ καὶ ἀκριβεῖς εἰς τὴν φράσιν, ἀκαταμάχητοι εἰς ἐπιχειρήματα, ὀρηκτικοὶ εἰς ἐπιθέσιν, χειμαρρῶδεις εἰς εὐλογητικὴν ἀποτελοῦν καλλιτεχνήματα σκέψεως καὶ φράσεως.

Ὁ περὶ τοῦ στεφάνου λόγος, καὶ ἀπολογία τοῦ πολιτικοῦ του βίου καὶ ἐπιθέσει ἐναντίον τοῦ κατηγόρου του Αἰσχίνου. Τὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ πράγματα τῶν Ἀθηνῶν ἱστοροῦνται ἐπεισοδιακῶς, τὸσος δὲ πλοῦτος εἰς ἐξάρσεις καὶ ῥητορικά τεχνάσματα ὑπάγει εἰς τὸν λόγον τοῦτον, ὥστε δύναται νὰποτελεσθῇ ἐξ αὐτῶν ἀρίτια διδασκαλία τῆς ῥητορικῆς. Δρ. 2.—

Οἱ τρεῖς Ὀλυνθιακοὶ εἶναι φανέρωσις τῆς πολιτικῆς τοῦ Φιλίππου καὶ ἐπιτίσις τῆς ἀδυνατείας τῶν Ἀθηναίων. Οἱ δόλοι τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας διευκρινίζονται καὶ ὑποδεικνύονται διὰ μέτρα τῆς σωτηρίας. Δι' ὃ καὶ κρίνονται οἱ Ὀλυνθιακοὶ ὡς οἱ κατ' ἐξοχὴν πολιτικοὶ λόγοι τοῦ Δημοσθένους. Δρ. 1.—

Οἱ τέσσαρες Φιλιππικοὶ ἀποτελοῦν δομιατὴν ἐπιθέσιν κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ πρόκλησιν εἰς ἄμεσον κατ' αὐτοῦ ἐνέργειαν πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος. Δρ. 1.50

Αἱ μεταφράσεις ἀκριβεῖς, διατηροῦσαι κατὰ τὸ δυνατόν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀνιθηρότητα τοῦ πρωτοτύπου, ἔγιναν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γκινοπούλου.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Κομψὸς τὸ ὕφος, πυρρωνιστὴς τὴν σκέψιν, σκώπτης καὶ χαριτολόγος ὁ Λουκιανός, περιέλαθεν εἰς τὰς διηγήσεις, τοὺς διαλόγους θεῶν, ἀνθρώπων καὶ νεκρῶν καὶ εἰς τὰς ποικίλας μελέτας του ὅλον τὸν ἀρχαῖον κόσμον.

Ἡ μετάφρασις καλλιτέχνης, πιστὴ καὶ ἀποδίδουσα τελείως τὴν χάριν τοῦ συγγραφέως ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Κονδυλάκη.

Λουκιανοῦ ἅπαντα, Τόμος Α'. Περιεχόμενα: «Ὁνειρον ἢ βίος τοῦ Λουκιανοῦ». — «Πρὸς ἐξέτιον πένθους». — «Τίμων ἢ μισάνθρωπος». — «Εὐχόμενον τῆς μυσίας». — «Θεῶν διάλογον». — «Κρίσεις θεῶν». — «Πρὸς Νυγρίνον ἐπιστολή». — «Νυγρίνος ἢ περὶ φιλοσοφικοῦ χαρακτήρος». — «Δίκη φωνηέντων». Δρ. 3.—

Τόμος Β'. Περιεχόμενα: «Διάλογοι θαλασσίων θεῶν». — «Ἄλκυον ἢ περὶ μεταμορφώσεως». — «Προμηθεὺς ἢ Καίσαρος». — «Νεκρικοὶ Διάλογοι». — «Μένιππος ἢ Νεζρομαντεία». — «Φιλοφειδῆς ἢ ἀπιστῶν». — «Πῶς πρέπει νὰ γράφεται ἡ ἱστορία». Δρ. 3.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (δωρεάν). 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

	Ἐξεδόθησαν
ΑΙΣΧΥΛΟΥ	
Πέροαι. Μετάφρ. Ἰω. Ζερβοῦ	Δρ. 1.50
* Ἀγαμέμνων. Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	» 1.50
Εὐμενίδες. Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	» 1.50
Χοηφόροι. Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	» 1.50
Προμηθεὺς δεσμώτης. Μετάφρ. Ἰω. Ζερβοῦ	» 1.50
Οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	» 1.50
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ	
* Ἐκκλησιαζούσαι. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	Δρ. 2.—
* Ὀρνίθες. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 3.—
Βάτραχοι. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 3.—
Λυδιστράτη. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 2.—
Νεφέλαι. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 2.—
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ	
* Ἀθηναίων Πολιτεία. Μετάφρασις Ἰω. Ζερβοῦ.	
* Ἠθικά Νικομάχεια. Μετάφρ. Κ. Ζάμπα	» 5.—
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ	
Οἱ τρεῖς Ὀλυμπιακοί. Μετάφρ. Ν. Γυνοπούλου	» 1.—
* Ὁ περὶ στεφάνου λόγος. Μετάφρ. Ν. Γυνοπούλου	» 2.—
Οἱ τέσσαρες Φιλιππικοί. Μετάφρ. Ν. Γυνοπούλου	» 1.50
ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ	
* Ἐγχειρίδιον. Μετάφρασις Ἀρ. Καμπάνη	» 0.80
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ	
* Ἰφιγένεια ἢ ἐν Ταύροις. Μετάφρασις Ν. Κυπαρίσση	» 1.50
* Ἴππολύτος ὁ στεφανηφόρος. Μετάφρ. Α. Τανάγρα	» 1.50
Φοινίσσαι. Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	» 1.50
* Ἀλκινόη. Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	» 1.50
Βάκχαι. Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	» 1.50
Μήδεια. Μετάφρ. Α. Τανάγρα	» 1.50
Κύκλωψ. Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	» 1.50
* Ἰκέτιδες. Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	» 1.50
* Ἴων. Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	» 1.50
* Ἀνδρουμάχη. Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	» 1.50
* Ἠλέκτρα. Μετάφρ. Α. Τανάγρα	» 1.50
* Ἡρακλῆς μαινόμενος. Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	» 1.50
* Ἰφιγένεια ἢ ἐν Λύρῳ. Μετάφρασις Ἰω. Φραγκιά	» 1.50
ΗΡΟΔΟΤΟΥ	
Μοῦσαι. Μετάφρ. Α. Σκαλίδου, ἐπιθεωρηθεῖσα ὑπὸ Ἰω. Ζερβοῦ.	
Τόμος Α'. Κλειώ—Ἐδέσσα. Δρ. 3.—	Τόμος Γ'. Ἐρατώ—Πολύμνια Δρ. 3.—
» Β'. Θάλεια—Μελπ. Τερψ. » 3.—	» Δ'. Οὐρανία—Καλλιόπη » 3.—
ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ	
Χαρακτῆρες. Μετάφρασις Μαρίνου Σιγούρου	» 1.—
ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ	
Πελοποννησιακὸς πόλεμος. Μετάφρασις Ἰω. Ζερβοῦ.	
Τεύχος Α'. Βιβλία Α' καὶ Β'. Δρ. 2.50	Τεύχος Γ'. Βιβλία Ε' καὶ ΣΤ'. Δρ. 2.50
» Β'. » Γ' καὶ Δ'. » 2.50	» Δ'. » Ζ' καὶ Η'. » 2.50

100 ΔΡΑΧΜΩΝ ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.—Ζητήσατε τιμολόγιον (δοσεῖν)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΙΛΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ

*Εκδομένη υπό την διεύθυνση του Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

*Εξεδόθησαν

Ειδύλλια. Μετάφρασις *Αντ. Πολέμη* . . . Δρ. 3.—

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

*Λπαντα. Μετ. *Ιω. Κονδυλάκη*. Τόμοι 3, έκαστος τόμος . . . 3.—

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

*Απομνημονεύματα. Μετάφρασις *Κ. Βάρναλη* . . . 2.50

ΟΜΗΡΟΥ

*Ιλιάς. Μετάφρασις έμμετρος *Ιωάννου Ζερβού*
 Τόμος Α'. Ραψόδια Α—Ζ Δρ. 1.50 | Τόμος Γ'. Ραψόδια Ν—Σ Δρ. 1.50
 Β'. Ραψόδια Η—Μ 1.50 | Δ'. Ραψόδια Τ—Ω 1.50

*Οδύσσεια. Μετάφρασις έμμετρος *Ιακώβου Πολυλά*
 Τόμος Α'. Ραψόδια Α—Ζ Δρ. 1.50 | Τόμος Γ'. Ραψόδια Ν—Σ Δρ. 1.50
 Β'. Ραψόδια Η—Μ 1.50 | Δ'. Ραψόδια Τ—Ω 1.50

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Συμπόδιον ή περί έρωτος. Μετάφρασις *Ν. Κουντουριώτου* Δρ. 2.50
 Μενέξενος ή επίταφιός. Μετάφρ. *Ιω. Ζερβού* . . . » 1.—
 Θεαίτητος ή περί έπιστήμης. Μετάφρ. *Κ. Ζάμπα* . . . » 3.—
 Χααρμίδης ή περί σωφροσύνης. Μετάφρ. *Αρ. Καμπάνη* . . . » 0.80
 Σοφιστής ή περί του όντος. Μετάφρ. *Κ. Ζάμπα* . . . » 2.50
 Πρωταγόρας ή σοριστής. Μετάφρ. *Αρ. Χαροκόπου* . . . » 2.—
 Πολιτικός ή περί βασιλείας. Μετάφρ. *Κ. Ζάμπα* . . . » 2.50
 Κριτών Μετάφρασις *Ν. Γκνινοπούλου* . . . » 0.80
 Φαίδων ή περί ψυχής. Μετάφρασις *Αρ. Χαροκόπου* . . . » 2.50
 Λάχης ή περί ανδρείας. Μετάφρ. *Αρ. Καμπάνη* . . . » 1.—
 Λυδίας ή περί φιλίας. Μετάφρ. *Αρ. Καμπάνη* . . . » 0.80
 Γοργίας ή περί ρητορικής. Μετάφρ. *Αλ. Φιλαδελεφώς* . . . » 3.—
 Κριτίας ή ήθικός. Μετάφρ. *Αρ. Χαροκόπου* . . . » 1.—
 Ίππίας μείζων και έλάσσων. Μετάφρ. *Κ. Ζάμπα* . . . » 2.—
 Φίλητος ή περί ήδονής. Μετάφρ. *Κ. Ζάμπα* . . . » 2.50
 *Απολογία Σωκράτους. Μετάφρ. *Αλ. Μωραϊτίδη* . . . » 1.50
 Κρατύλος ή περί όρθότητος των όνομασιών. Μετ. *Κ. Ζάμπα* » 2.50

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίη παράλληλων. Μετάφρασις *Αλεξάνδρου Ρ. Ραγκαβή*

Τόμ. Α'. Θησεύς - Ρομύλος, Λυκαργος - Νουμάς. Δρ. 3.00	Τόμ. ΣΤ'. Σεργόριος - Εδμήνης, Αγησίλαος - Πομπήιος. » 3.00
• Β'. Σόλων - Περικλής, Θεμιστοκλής - Κάμилλος, Περικλής - Φάβιος Μάξιμος. » 3.00	• Ζ'. Αλέξανδρος - Ίούλιος Καίσαρ, Φωκίων - Κάτων. » 3.00
• Γ'. Αλιβιαδής - Κρασιλλάνος, Τιμολεών - Αιμίλιος Πάυλος, Πελοπίδας - Μάρκελλος. » 3.00	• Η'. Άγρις - Κλεομένης - Τ. Γράγχος, Γ. Γράγχος, Δημοσθένης - Κυβέρων. » 3.00
• Δ'. Αριστειδής - Μάρκος Κάτων, Φιλοπόμην - Φλαμίνιος, Πύρρος - Μάριος. » 3.00	• Θ'. Αρταξέρξης - Δημήτριος - Αντώνιος. » 3.00
• Ε'. Λύσανδρος - Σέλλας, Κίμων - Λούκιλλος, Νικίας - Κράσσος. » 3.00	• Ι'. Δίων - Βρούτος - Αργατος - Γάββας - Οθων. » 3.00

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Οιδίπους τύραννος. Μετάφρ. *Αριστ. Καμπάνη* . . . Δρ. 1.50
 Φιλοκτήτης. Μετάφρ. *Ζαχ. Παπαντωνίου* . . . » 1.50
 Αίας. Μετάφρ. *Κ. Βάρναλη* . . . » 1.50
 *Ηλέκτρα. Μετάφρ. *Μ. Αγγέλη* . . . » 1.50
 Οιδίπους επί Κολωνών. Μετάφρ. *Η. Βουτιερίδου* . . . » 1.50

200 ΔΡΑΧΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟ ΑΓΟΡΑΖΗΤΕ ΠΛΗΡΩΝΤΕΣ ΕΝΗ 10 ΔΡΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ. — Ζητήματα τιμολόγησης, σημειώστε

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ - Π.Τ.Δ.Ε
 ΔΙΑΔΡΑΣΤΗΡΙΟΝ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ (Σ.Σ.Μ.Υ.)
 ΑΡΧΙΜΕΤΡΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ & ΑΡΧΙΜΕΤΡΟΥ (Α.Α.Α.Κ.Η.)
 ΑΡΙΘΜ. 8823
 ΗΜΕΡ. ΠΩΛ. 19-8-2011
 ΤΑΞΙΜ. ΑΝΘ. ΠΩΛ. 882.11 ΑΙΣ

